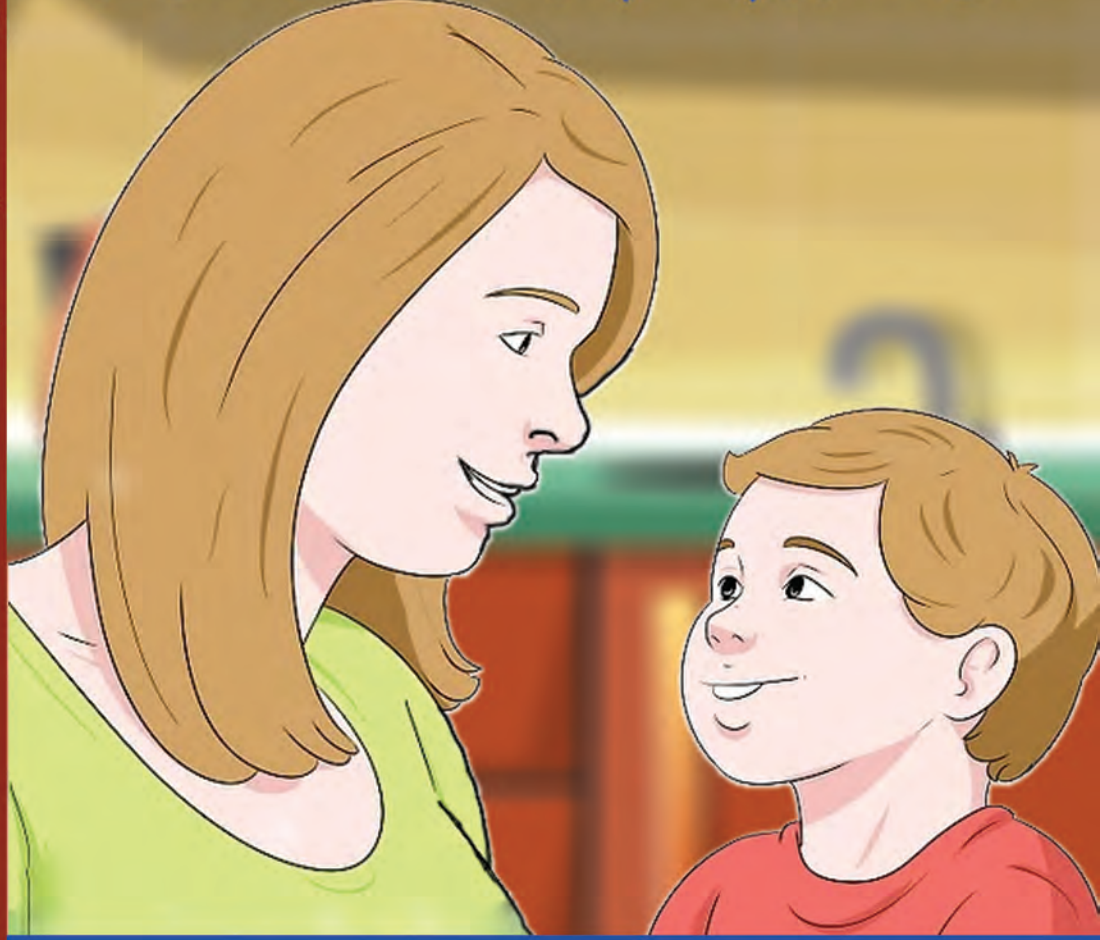

मोहनले किन भनेर सोधछ

मोहनले किन भनेर सोधछ | साली पियरसन डिल्बोन

साली पियरसन डिल्बोन

किन भनेर मोहनले सोध्यो

MICHAEL ASKS WHY

किन भनेर मोहनले सोध्यो : एलेन जी हाइटको लोकप्रिय पुस्तक द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी अर्थात् परमेश्वर सैतानको बीचमा भइरहेको महान् अन्तर्द्वन्द्वको सरलीकरण।

लेखिका:

साली पियर्सन डिल्लोन

SALLY PIERSON DILLON

भावानुवाद:

भजुराम तखाछें श्रेष्ठ

हिमालयन सेक्सन अभ सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट

नेपाल

२०७८

लेखक: सालि पियरसन डिलोन
भावानुवादक: भजुराम तखाछें श्रेष्ठ
Email: bhajupurna@gmail.com
संस्करण: प्रथम

प्रकाशक:

उमेश कुमार पोख्रेल
हिमालयन सेक्सन अभ सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट

कम्प्युटर लेआउट:

राम कृष्ण परियार
Email: frameartmedianepal@gmail.com

अङ्ग्रेजी भाषाको प्रकाशक

पासिफिक प्रेस पब्लिशशिङ्ग आसोसियशन
नाम्फा, आइडाहो, संयुक्त राज्य अमेरिका

साउथरन एशिया डिभिजन अभ जनरल कन्फरेन्सबाट
हिमालयन सेक्सनको निम्ति
प्रतिलिपि अधिकार: २०२१
(आन्तरिक प्रयोजनको निम्ती)

विषयसूची

परिचय

१. येशूले सबैलाई माया गर्नुहुन्छ ————— १
२. येशूप्रति बफादारी भक्तहरू ————— ७
३. परमेश्वरको वचनलाई इन्कार गर्नु ————— ११
४. पहाडहरूमा बाइबल ————— १९
५. जोन वाइक्लिफ ————— २३
६. परमेश्वरका दुई वीर पुरुषहरू ————— २७
७. मार्टिन लुथर ————— ३३
८. सत्यको चिराख बोक्ने सर्वश्रेष्ठ व्यक्ति ————— ४१
९. अलरिक ज्विङ्गली ————— ४५
१०. प्रगति र कठिन अवस्थाहरू ————— ४९
११. परमेश्वरमाथि भरोसा ————— ५३
१२. फ्रान्समा परमेश्वरको ज्योति चम्किन्छ ————— ५१
१३. स्कान्डनेभियाका परमेश्वरका साहसिलो पुरुषहरू ————— ६५
१४. बेलायतमा परमेश्वरको निम्ति उभिनु ————— ७१
१५. परमेश्वरलाई विश्वास गर्नबाट फ्रान्स फर्कन्छ ————— ८१
१६. नयाँ संसार वा अमेरिकामा स्वतन्त्रता ————— ८९
१७. येशूको दोस्रो आगमनका सङ्केत वा चिन्हहरू ————— ९५
१८. विलियम मिलरको भविष्यवाणी ————— १०३
१९. महान् निराश ————— ११३
२०. येशूतिर नजर ————— ११७

२१. विश्वासमा ढलमल हुनु ————— १२३
२२. जवाफहरू खोज्दै ————— १२७
२३. स्वर्गमा रहेको परमेश्वरको मन्दिरलाई शुद्ध गर्नु ————— १३१
२४. अहिले येशूले के गरिरहनुभएको छ? ————— १३७
२५. परमेश्वरको अपरिवर्तनीय व्यवस्था वा दश आज्ञाहरू ————— १४१
२६. हप्ताको सातौँ दिन साबथ ————— १५१
२७. परमेश्वरको राज्यमा पस्न चार वटा मूल नितिहरू ————— १५५
२८. अनुग्रहले सबैलाई ढाक्दछ ————— १५९
२९. पाप कहाँबाट आयो? ————— १६३
३०. हामीहरूको सबभन्दा खराब शत्रु ————— १६९
३१. स्वर्गदूतहरू को हुन्? ————— १७३
३२. परमेश्वरको वचन, बाइबल ————— १७७
३३. मृत्यु र पुनरुत्थान ————— १८१
३४. के मरेका मानिसहरूले हामीसँग बोल्छन् र? ————— १८९
३५. परम्परालाई मान्ने कि बाइबललाई? ————— १९३
३६. भविष्यमा आउने आपदबिपदहरू ————— १९७
३७. बाइबलमा सुरक्षित जीवन ————— २०३
३८. परमेश्वरप्रति बफादार हुन रोज्नु ————— २०९
३९. बिपदको समय ————— २१५
४०. येशू आउँदै हुनुहुन्छ! ————— २२५
४१. एक हजार वर्ष ————— २३३
४२. युद्ध समाप्त हुन्छ! ————— २३६

मेरा दुई शब्द

सनातन सृष्टिकर्ता सारा जगतका परमप्रभु परमेश्वर र अन्धकारको शक्ति सैतानको बीचमा भइरहेको महान् भौतिक, आत्मिक र वैचारिक संग्रामलाई किशोर तथा किशोरीहरूले बुझ्ने गरि सरलीकरण गरी लेखिएको यो पुस्तकको आफ्नै ठूलो महत्त्व छ।

यस पुस्तकमा एउटी आमाले आफ्नो छोराका जिज्ञासाहरूलाई बुझाउन खोज्छिन्: जस्तै, यस संसारमा पाप कसरी आयो, प्रभुको माया कस्तो छ, उहाँको प्रतिद्वन्द्वी वा समस्त मानव र जगतको हित गर्ने उहाँको योजनालाई पछार्न सैतानले युगौं युगसम्म प्रयास गरिरहेको, येशूको चर्च कसरी सुरु भयो, विश्वव्यापी इसाई इतिहास एवं बाइबलीय भविष्यवाणीहरू र यस संसारलाई पापको आततायी आतङ्क सदाको निम्ति कसरी अन्त हुनेछ भन्ने जस्ता जल्दोबल्दो र समसामयीक विषयहरू समेतेर लेखिएको यो पुस्तक हो।

यस पुस्तकमा बाइबलीय शिक्षादीक्षाको आधारमा युवाहरूलाई प्रभुको प्रेमको रहस्य प्रस्तुत गर्न खोजिएको छ। यस संसारमा भएका, भइरहेका चाहे धर्मकै नाउँमा किननहोस् अनेकौं दुःखकष्ट, यातना दिन र जबरजस्ती परम्परा लाड्ने प्रवृत्ति सनातन परमप्रभुको इच्छा कहिल्यै पनि होइन भनेर पाठकहरूलाई यस पुस्तकमा प्रस्तुत गर्न खोजिएको छ।

यो पुस्तकलाई नेपाली भाषामा रूपान्तरित गरि नेपाली पाठकहरूको सामु ल्याउनुभएकोमा म आदरणीय दाजु भजुराम तखाछें

श्रेष्ठप्रति आभार व्यक्त गर्दछु।

यो पुस्तक प्रत्येक नेपालीको घरमा पुगेर सनातन सृष्टिकर्ता परमेश्वरको बारेमा सही चित्रणको छाप सबैमा परोस् भन्ने म प्रभु येशूसँग प्रार्थना गर्दछु।

– उमेश कुमार पोखरेल

अध्यक्ष,

सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट नेपाल

परिचय

आमाले तरकारी कात्दै थिइन् जब मोहन भान्सा कोठामा हल्लिन्दै आयो। आमाको मुख हेर्दै मोहन भान्सा कोठाको मेचमा थचक्कै बस्यो।

“मैले सोचिरहेको छु,” मोहनले आफ्नो कुरा सुरु गर्छ। “के भयो तिमी सञ्चै छौ?” आमाले सोधिन्। “म सञ्चैछु तर मैले तपाईंको साथीको बारेमा सोच्दैछु। तपाईंको साथी आन्टी दिनाले उनको चर्चमात्रै सत्य चर्च हो र अरू सबै इसाई चर्च, सम्प्रदाय वा डिनोमिनेशनहरू उनको चर्चबाट छुट्टे गएको भन्नुभएको थियो। उहाँले भन्नुभएको त्यो कुरामा मेरो दिमाग खेलिरहेकोछ। उनको चर्च त येशूका चेलाहरूले सुरु गरेदेखिकै त्यस्तै छ भनेर उनले भनेकी थिइन्। के यो सत्य हो?” मोहनले सोध्यो। “हो, मेरो साथी निकी दिन रस्सियन अर्थडोक्स अर्थात् कठुर चर्चमा आराधना गर्छिन्” आमाले जवाफ दिइन्। “त्यसो भनेको के हो आमा?” नबुझेर मोहनले आमालाई सोध्यो।

आमाले जवाफ दिन्छिन्, “जब येशू स्वर्गमा जानुभयो त्यसबेला केवल एउटामात्र इसाई चर्च वा इसाईहरू एउटै विश्वासमा एक थिए। कमसेकम एक हजार वर्षसम्म केवल एउटामात्र आधिकारिक अर्थात् सबैले मानेको चर्च थियो। तर पछि गएर चर्चको अगुवाहरूमा कचकच हुन थाल्यो। त्यसले गर्दा चर्च दुई टुक्रा भयो अर्थात् के कुरामा विश्वास गर्ने भन्ने कुरामा विवाद हुँदा विश्वासमा विभाजन भयो। दुवै समूहले आफू सत्य चर्च हो भनेर दावी गरेका थिए। पूर्विय युरोपियन देशका विश्वासीहरूले आफ्नै समूह खडा गरे। आफूहरूलाई अर्थोडक्स वा पक्का चर्च भनेर दावी गरे (पश्चिम युरोप र एशिया महादेशको भागलाई पूर्विय वा इस्टर्न युरोप भन्दछ)। त्यो चर्च अझसम्म छ। यसलाई ग्रीक अर्थोडक्स वा रसियन अर्थोडक्स भनिन्छ। यसलाई इस्टर्न वा पूर्विय अर्थोडक्स चर्च भनेर पनि कहलाइन्छ। त्यो चर्च युरोपको पूर्विय देशहरूमा छन्। त्यो चर्च ती देशहरूमा बोल्ने भाषाहरूको आधारमा खडा भएको थियो। विशेष गरेर रुसमा त्यो चर्चले मान्यता पाएको छ। तर युरोपको पश्चिम भागमा बस्ने मानिसहरूले अर्कै चर्च खडा गरे। धेरै समयसम्म पश्चिम युरोपका मानिसहरूले त्यो चर्चलाई आधिकारिक चर्च भनेर मानेका थिए। आज त्यो चर्च वा इसाई सम्प्रदायलाई रोमन क्याथोलिक चर्च भनेर प्रख्यात छ।”

“ए हो र? त्यसको अर्थ अर्थोडक्स चर्चले रोमन क्याथोलिक चर्च

आफूबाट छुट्टिएको भनेर विश्वास गर्छन्, होइन र आमा?” मोहनले सोध्यो। “हो,” आमाले जवाफ दिइन्। अझ आफूलाई चित्त बुझाउन मोहनले सोध्यो “तैपनि आज धेरै थरीका चर्चहरू किन छन् त? हाम्रो छिमेकीमा रोमन क्याथोलिकहरू त्यतिको छैन। अन्टी डीन एक जनामात्र अर्थोडक्स चर्चमा जाने गरेको मैले देखेको छु। तर हाम्रो छिमेकीमा धेरै बप्टिस्ट, मेथोडिस्ट, प्रेसबेटेरियन, इपस्कोपोलियन, लुथरन आदि छन्। अझ केही सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्टहरू पनि छन्। ती सबै कहाँबाट आए त?” “तिमीले कति प्रश्नहरू एकै पल्ट सोधेको हो! एक फेरा पो एउटा प्रश्नको जवाफ दिन सक्छ। होइन र?” आमाले सोधिन्। “र,” थप्दै मोहनले सोध्यो, “इसाईहरू त एक आपसमा दया, माया, एकता देखाउनुपर्ने होइन र? तैपनि तिनीहरू एक आपसमा किन रिसारिस गर्छन् वा एक आपस मिल्दैनन्। त्यतिमात्र होइन इसाईहरूले नै अरू इसाईहरूलाई किन सास्ती दिन्छन्। इतिहासमा इसाईहरूले इसाईहरूलाई नै मारेको, दुःख दिएको, यातना दिएको हामी पढ्छौं। फेरि समाचारमा मैले देखें कि एक जना इसाई बनाउँदाले नै डाक्टरको एउटा क्लिनिकमा धम्कि दिएको थियो। कसैले त्यहाँको डाक्टर र कर्मचारीहरूलाई पनि गोली हानेको थियो। फेरि आयरल्याण्ड भन्ने देशमा इसाईहरू एक आपसमा नै लडाइँ गरिरहेको समाचार हामी पढ्छौं। इसाईहरूले एक आपसलाई मार्न बम हिकाउनुहुन्न, होइन र आमा?” “हो, तिमीले ठिक भन्यौ। यदि तिनीहरू येशूले भन्नुभएको वा सिकाउनुभएको अनुसार जीवन बिताएको भए एक आपसमा झगडा र काटामार गर्ने थिएन,” आमाले सहमत भएर जवाफ दिइन्। “अरू पनि छ, जसको बारेमा म सोच्दैछु,” मोहनले भन्यो। अब के सोध्ने होला भनेर आमा थचक्क बसेर मोहनको कुरा सुन्न तयार भइन्। “हाम्रो सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट चर्चले अरू चर्चहरूले जस्तै धेरै कुराहरूमा विश्वास गर्छन्। मलाई थाहा भएका तर एडभेन्टिस्ट नभएकाहरूले हामीभन्दा एउटा वा दुईवटा कुराहरूमा विश्वास गर्दैनन्। हामीले भन्दा तिनीहरूले सिकाएका केही कुराहरूमात्र फरक छन्। सायद, तिनीहरू कहाँबाट आए त्यसले गर्दा फरक भएको होला,” भनेर आफ्नो कुरा मोहनले राख्छ। “हो, तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले सहमत जनाउँछिन्। “मलाई थाहा छ केही कुराहरू अरूहरूलेभन्दा हामी फरक सिकाउँछौं। तर ती कुराहरू हामी किन विश्वास गर्छौं त्यो खासै गरेर मलाई थाहा छैन। विशेष गरेर मानिस मरेपछि साँच्चिकै मर्छन् त? अरू

आइतबारचर्च जान्छ तर हामी किन शनिबारमा चर्च जान्छौं? फेरि पवित्र मन्दिर वा परमेश्वरको बास स्थान भनेको के हो जुन तपाईंले कहिलेकाहीं बताउनुहुन्छ। अरू चर्चले त्यस्तो सिकाउँदैन जस्तो छ। तर पवित्र मन्दिर वा परमेश्वरको पवित्र बासस्थानको बारेमा जान्न हामीलाई किन चाहिन्छ र?” मोहनले सोध्यो। “त्यसको जवाफ सजिलो छ। तिमीलाई त्यसको जवाफ दिन सक्छु,” आमाले भन्दा भन्दै मोहनले फेरि अरू कुराहरू थप्छ, “हाम्रो एडभेन्टिस्ट स्कूलमा येशूको दोस्रो आगमनको बारेमा सिक्छौं। उहाँ कहिले आउनुहुन्छ? उहाँ छिट्टो आउनुहुन्छ रे तर कति छिट्टो आउनुहुन्छ? यस संसारमा धेरै कुराहरू भइरहेको हामी समाचारमा हेर्छौं र सुन्छौं। नराम्रो कुराहरू हुने कुरामा कतिपय विद्यार्थीहरू डराउँछन्। जब संसारमा धेरै नराम्रा घटनाहरू हुनेछन् भनेर सुन्दा मलाई पनि डर लागिरहेको छ। अब त मलाई पनि चिन्ता पो लाग्न थालेको छ। येशूको आगमनको निम्ति म कसरी तयार हुने? म तयार भएको छु भनेर मैले कसरी थाहा पाउने? मलाई त अहिले नै के गरूँ के गरूँ भइरहेको छ।” मोहनलाई अझालोमार्दै आमाले भन्छिन्, “दश मिनेटभित्र तिमीले ५० वटा जति प्रश्नहरू सोध्यौ। तिम्रा प्रश्नहरूका जवाफहरूको निम्ति हामी हरेक दिन केही समय बिताऔं। हुन्न र? तिमी स्कूलबाट आएपछि तिम्रो होमवर्क गरेपछि छलफल गरौं। येशू स्वर्गमा जानुभएपछि के भयो त्यहाँबाट हामी सुरु गरौं। त्यहाँदेखि अहिलेसम्म के के भयो हामी कुरा गर्नेछौं। त्यसपछि पछिको कुरा गर्नेछौं, हुन्न र?” “हुन्छ त आमा, तपाईंको कुरा मलाई मन प्यो। अहिले नै मेरो होम वर्क गर्नुभन्दा अघि हामी किन सुरु नगर्ने?” मोहनले भन्यो। “हुन त हुन्छ, तर तिमी पहिला आफ्नो होमवर्क गर,” आमाले हाँस्दै भनिन्। “म अहिले नै होमवर्क गर्न जान्छु,” लामो सास फेर्दै मोहनले भन्यो।

अध्याय-१

येशूले सबैलाई माया गर्नुहुन्छ

“आमा, मेरो सबै होम वर्क सिध्थो। तपाईंको कुरा सुन्न म तयार छु,” मोहनले आमालाई बोलाउँछ। यो बेलुकीको समय थियो र सुत्नुभन्दा अघि थियो। आमा मोहनको ओछ्याननिर बसेर इतिहास बताउन थालिन्, “राम्रो भयो तिमीले होम वर्क सिध्थायौ। त म तिमीलाई कथा सुनाउँछु। येशूलाई क्रुसमा टाँगिनुभन्दा अघि के भएको थियो, के तिमीलाई थाहा छ?”

“धेरै कुराहरू भयो, के सुन्न चाहनुहुन्छ? के येशू गधामा चढेर आफ्नो विजय यात्रा गर्नुभएको हो?” मोहनले सोध्यो।

“हो, येशू गधामा चढेर यरुशलेममा आउँदै हुनुहुन्थ्यो। सबै मानिसहरू अत्यन्तै खुशी भएर ‘होसन्ना, येशूको जय होस्’ भनेर चिच्याउँदै थिए। जब उहाँ पहाडको टुप्पोमा जानुभयो र यरुशलेम सहरलाई हेर्नुभयो तब उहाँ त आँखाभरि आँशु बगाएर रुन थाल्नुभएको थियो” मोहनले भन्यो।

“उहाँ किन रुनुभयो के तिमीलाई थाहा छ?” आमाले सोधिन्।

“किनभने येशूलाई थाहा थियो कि कुनै दिन त्यो सहरलाई ध्वस्त गरिनेछ,” मोहनले याद गर्‍यो।

“हो, यरुशलेमको नाश र त्यहाँ भएका मानिसहरूको पीडा धेरै दुःखलाग्दो थियो। येशूले भविष्यलाई हेर्न सक्नुहुन्थ्यो। यरुशलेमलाई के हुनेछ

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

सो थाहा पाउनुहुँदा उहाँको हृदय छियाछिया भएको थियो। चेला र उहाँलाई पछ्याउनेहरूलाई यरुशलेमको नाशको बारेमा येशूले चेतावनी दिनुभएको थियो। त्यसबेला उहाँलाई विश्वास गर्नेहरू कहिले भागनुपर्छ भनेर ठ्याक्कै समय भन्नुभएको थियो। तिमीले यसको बारेमा मत्ती २३ र २४ मा पढ्न सक्छौ,” आमाले भनिन्।

“हुन्छ,” भनेर मोहनले बाइबल पल्टाउँदै मत्ती २३:३७-२४:२सम्म पढ्यो:

“ए यरुशलेम, ए यरुशलेम, तँ जसले अगमवक्ताहरूलाई मार्ने र तँकहाँ पठाइएकाहरूलाई दुङ्गाले हान्ने ! जसरी कुखुरीले आफ्ना चल्लाहरूलाई पखेटामुनि बटुल्छ, त्यसरी नै मैले धेरै पल्ट तेरा बालकहरूलाई बटुल्ने इच्छा गरें, तर तैले मानिनस्। हेर, तिमीहरूको घर उजाड छोडिएको छ। किनभने म तिमीहरूलाई भन्दछु, ‘परमप्रभुको नाउँमा आउने धन्यका हुन्’ नभनेसम्म तिमीहरूले मलाई देखेनछैनौ।” ... त्यसपछि येशू मदिर्बाट निस्केर जान लाग्नुहुँदा उहाँका चेलाहरू उहाँलाई मन्दिरका भवनहरू देखाउन उहाँको नजिक आए। तर उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, ‘तिमीहरूले यी सब देख्छौ, होइन त? साँच्चै, म तिमीहरूलाई भन्दछु, ‘एउटा दुङ्गामाथि अर्को दुङ्गारहनेछैन, प्रत्येक भत्काएर फालिनेछ।’”

मोहनले आमातिर हेरेर सोध्यो, अनि त्यसबेला के हुन्छ भनेर येशूले भन्नुभएको कुरा पढ मत्ती २४:३-१२ पढ्यो:

“येशू जैतून डाँडामा बस्नुहुँदा चेलाहरू एकान्तमा उहाँकहाँ आएर सोधे, तब येशूले तिनीहरूलाई जवाफ दिनुभयो, “होशियार रहो, कसैले तिमीहरूलाई भ्रममा नपारोस्। किनभने धेरै जना मेरो नाउँमा ‘म ख्रीष्ट हुँ’ भन्दै आउनेछन्, र धेरैलाई बहकाउनेछन्। तिमीहरूले युद्धहरू र युद्धहरूका हल्ला सुनौछौ। नघबराओ, किनकि यी हुनु आवश्यक नै छन्, तर अन्त्य त त्यत्ति नै बेला हुँदैन। किनभने जातिको विरुद्धमा जाति, र राज्यको विरुद्धमा राज्य उठ्नेछ, र ठाउँ-ठाउँमा अनिकाल र भूकम्प हुनेछन्। तर यी सब त प्रसववेदनाको सुरु मात्र हो। “तब तिनीहरूले तिमीहरूलाई सङ्घर्षको लागि सुम्पिदिनेछन्, र तिमीहरूलाई मार्नेछन्, र मेरो नाउँको खातिर सबै जातिहरूले तिमीहरूलाई घृणा गर्नेछन्। तब धेरै जना भड्केर जानेछन्, र ठेस खानेछन्, र एउटाले अर्कालाई विश्वासघात गरेर सुम्पिदिनेछ र घृणा गर्नेछ। धेरै झूटा अगमवक्ताहरू खडा हुनेछन्, र धेरैलाई बहकाउनेछन्। दुष्टता बढेको हुनाले धेरैको प्रेम सेलाएर जानेछ। तर आखिरसम्म स्थिर रहनेचाहिँ बचाइनेछ।”

“अब लूका २१:२०,२१ पढ,” आमाले अन्हाइन्।

येशूले सबैलाई माया गर्नुहुन्छ

मोहनले पढ्यो: “तर जब यरूशलेमलाई सेनाहरूले घेरेका देख्यौ, तब त्यसको विनाश नजिकै आइपुगेको छ भन्ने जान। तब यहूदियामा हुनेहरू पहाडहरूतिर भागून्। सहरभित्र हुनेहरू बाहिर भागिजाऊन्, र बाहिर गाउँमा हुनेहरू सहरभित्र नपसून्। किनभने लेखिएका कुराहरू सबै पूरा हुनलाई यी प्रतिशोधका दिन हुनेछन्।”

“तिमीले ठिकै पढ्यौ। जब रोमी सिपाहींहरूले यरूशलेम सहरलाई घेरेको तिनीहरूले देख्छन् तब तिनीहरू भाग्नपर्छ भनेर येशूले भन्नुभएको थियो। येशूले विभिन्न चेतावनीहरू दिनुभएको ४० वर्षसम्म त्यस बेलाका दिनहरू अरू दिनहरू जस्तै थिए। तर येशूका अनुयायीहरूले उहाँले दिनुभएको चेतावनी सम्झिरहेका थिए। ४० वर्षसम्म के होला भनेर तिनीहरूले पर्खेर हेरिरहेका थिए। यरूशलेमका मानिसहरू झन झन दुष्ट भए। धेरै मानिसहरूको प्रेम एक आपसमा सेलाएर गएको थियो। परिवारमा पनि एक आपसमा झगडा गरेर मारकाट चलेको थियो। येशूले भविष्यवाणी गर्नुभएको कुरा सत्य भइरहेको थियो।

“अरू धेरै अनौठो कुराहरू भयो जसले गर्दा मानिसहरू डराउन थाले। एक मध्य रातमा परमेश्वरको मन्दिरको बेदीमा चम्किलो ज्योति चम्केको थियो। पृथ्वी हल्लिएको थियो। यरूशलेमको पूर्वको ढोका यति ठूलो थियो कि त्यसलाई बन्द गर्न बीस जना मानिस लागेको थियो। ठूलो फलामको बारले त्यस ढोकालाई बन्द गरिराखेको थियो। त्यसलाई बाहिरको सडकसम्म गाडेर राखेका फलामहरूले बलियो गरि ठड्याएको थियो। तर त्यस मध्य रातमा आफै त्यो ढोका खोलियो। मानिसहरू अचम्म मान्दै भन्न थाले ‘के यो समय हो? हामी भागौ त?’ तर पुजारी र यहूदी धर्मका गुरुहरूले झुठा अगमवक्ताहरूलाई घुस दिएर मानिसहरू सहरभित्रै बस्नु र पर्खनु, सबै ठिक हुनेछ भनेर भन्न लगाएका थिए। जे जे भयो येशूले भन्नुभएकै जस्तो भएको थियो।

“रोमी सिपाहींहरू यरूशलेमलाई घेरा हाले र कोही पनि मानिसलाई न भित्र न त बाहिर जान दिए। ‘के यही शङ्केत हो कि येशूले भन्नुभएको?’ अझ भएको थिएन, किनभने मानिसहरूले भाग्नको निम्ति खाना र पानी बटुल्न

किन्न भनेर मोहनले सोध्यो

पाएका थिएनन्। तिनीहरू आत्मसमर्पण गर्न बिस्तारै भोकमरीमा पार्न थालिएको थियो।”

“तर त्यसैबेला जब मानिसहरूले आत्मसमर्पण गर्न थालेका थिए ती रोमी सेनापति र उसका सिपाहीहरू अचानक यरुशलेम छोडेर गए! यरुशलेमका सिपाहीहरू तिनीहरूलाई लखेट्दै गए र पछाडिबाट तिनीहरूलाई आक्रमण गरे। मानिसहरू यरुशलेमबाट बाहिर हुलकाहुल निस्केर रोमी सिपाहीहरूले छोडेका माल सामानहरू लुटे। अब यरुशलेमका बासिन्दा र सिपाहीहरू यरुशलेमभित्र कोही थिएन र परमेश्वरका जनहरू भाग्न कसैले पनि रोक्न सक्दैनथ्यो। इसाईहरूले यही भाग्नै समय हो भनेर महसुस गरे र सहरबाट बाहिर जङ्गलतिर भागे। तिनीहरू यर्दन नदीको छेउमा रहेको पैला भन्ने सहरमा नदी तरेर पहाडतिर भागे। तर येशूलाई विश्वास नगर्ने मानिसहरू सहरभित्र गए र आफूहरू जितेकोमा खुशी भएर खुशीयाली मनाए। तिनीहरूले रोमीहरूको सिबिरमा छोडेका सामानहरू लुटेर रमाइलो गरे।

“तर, सेनापति टाइटस ठूलो संख्यामा रोमी सिपाहीहरू लिएर आए। तिनीहरूले सहरलाई घेरे र हजारौं मानिसहरू भुकमरीमा मरे। त्यहाँ धेरै रोगहरू पनि लागेको थियो। जब रोमीहरूले आफ्ना शत्रुहरूलाई भेटाउँथे तब तिनीहरूलाई निर्मम यातना दिन्थे र सहर बाहिर तिनीहरूलाई क्रूसमा टाँगिदिन्थे। एलेन जी ह्वाइटले यसबारे राम्रो जानकारी उहाँको किताब द ग्रेट कन्त्रोभर्सीमा लेख्नुभएको छ। धेरै वर्ष अघि भएका घटनाहरूलाई परमेश्वरले उहाँलाई देखाउनुभएको थियो। तिनीहरू लेख्नुपर्छ ताकि त्यसको अर्थ के हो सो थाहा पाउनेछ भनेर परमेश्वरले उनलाई लेख भन्नुभएको थियो। यरुशलेम बाहिर यतिका क्रूसहरू थिए कि मानिसहरू यताउति जान बाटो पनि थिएन भनेर एलेन जी ह्वाइटले भन्नुहुन्छ।”

“जब टाइटसले यरुशलेमलाई आक्रमण गरे तब रोमी सिपाहीहरू सहरभित्र पसे र जतिलाई सक्यो त्यतिलाई मार्दै गए। मन्दिरलाई नछुनु भनेर सिपाहीहरूलाई टाइटसले हुकुम दिएका थिए। तर सिपाहीहरूले आगोको चिराख मन्दिरमा फ्याँके र मन्दिर द्वारद्वार्ता जल्न थाल्यो। सिपाहीहरू त्यस मन्दिरभित्र पसरे असंख्य मानिसहरूलाई मारे। ती मानिसहरू मन्दिरले रक्षा गर्लान् भनेर लुकेर बसेका थिए,” आमाले मोहनलाई सुनाइन्।

“ओहो! येशूले आफू गधामा चढेर पहाडमा जानुहुन्दा भविष्यमा हुने ती सबै थोक उहाँले हेरिनुभएको थियो, होइन त?” मोहनले भन्यो।

“हो,” आमाले भनिन्।

“त्यसैकारणले त येशू रुनुभएको थियो” मोहनले भन्यो।

“हो, यसले येशूलाई धेरै दुःखित बनाएको थियो। त्यसबेला दश लाख

येशूले सबैलाई माया गर्नुहुन्छ

भन्दा बढि मानिसहरू मारिएका थिए। यरुशलेमका बासिन्दाहरूले येशूलाई मारेतापनि वा अस्वीकार गरेतापनि उहाँले तिनीहरूलाई माया गर्नुहुन्थ्यो। तर हामीले यो थाहा पाउनु जरुरी छ कि जब यरुशलेमको बिनाश भयो तब येशूको चेतावनीलाई मान्ने मानिसहरूमा एक जना पनि मारिएको थिएन। येशूले जे भन्नुभएको थियो तिनीहरूले त्यही गरेका थिए। पहिला नै यरुशलेममा के हुनेछ भनेर येशूले तिनीहरूलाई चेतावनी दिनुभएको थियो। यरुशलेमलाई कब्जा गर्ने समयमा येशूले तिनीहरूलाई सम्हाल्नुभएको थियो,” आमाले सुनाइन्।

“हो र? एकजना इसाई पनि मरेन?” उत्सुक हुँदै मोहनले सोध्यो।

“अहँ, एकजना पनि मारिएन। तिम्रो बाइबलमा फेरि हेर। येशूले के भन्नुभएको थियो सो आफै पढ,” आमाले अन्हाइन्।

मोहनले केही समय बिताएर मत्ती २४ अध्याय पढ्यो अनि भन्यो, “के यहाँ यरुशलेमको बिनाशको मात्रै येशूले चर्चा गर्नुभएको थियो र? उहाँले त संसारको अन्तको बारेमा र उहाँको दोस्रो आगमनको बारेमा पनि बताइरहनुभएको थियो जस्तो लाग्छ।”

“तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले सहमत जनाउँदै भनिन्, “उहाँले दुवै घटनाको बारेमा उल्लेख गर्नुभएको थियो। जब यरुशलेम नाश भएको बेलामा ती सबै इसाईहरूलाई त्यसबखत सम्हाल्नु भएको थियो भने, उहाँ आउनुभन्दा अघि हुने कठिन दिनहरूमा पनि हामीलाई सम्हाल्नुहुनेछ। येशू आउनुभन्दा अघि जे हुनेछ त्यसको लागि के हामी डराउनु पर्छ र?”

“पर्दैन, अब म अलिकति ढुक्क भएको छु,” सुत्नुभन्दा अघि मोहनले आमालाई सुनायो।

अध्याय- २

येशूका सच्चा भक्तहरू

“आमा!” भन्दै मोहन भान्सा कोठामा हस्याङ्गफस्याङ्ग गर्दै पस्यो।

“ए, घुमेर आयौ? तिम्रो यात्रा कस्तो भयो?” आमाले सोधिन्।

“आएँ, मेरो यात्रा धेरै रमाइलो भयो। हामी अमेरिकाको राजधानी वाशिङ्गटन डिसीमा रहेको पुरानो चर्चमा गयौं। त्यस चर्चलाई फ्रान्सिस्कन मोनास्टरी अर्थात गुम्बा भन्छ। त्यस चर्चको जमिनमुनि सुरङ्ग थियो। त्यो रोममा रहेको क्याटाकुम्ब सुरङ्ग जस्तै ठ्याक्कै थियो” मोहनले आफ्नो यात्राको बारेमा बतायो।

“हो र?” आमाले सोधिन्।

“हो, त्यहाँ धेरै सुरङ्गहरू थिए। ती सुरङ्गहरूमा साना साना कोठाहरू थिए, जहाँ इसाईहरू लुक्दथे-अमेरिकामा होइन, तर रोममा थियो। ती इसाईहरूलाई धेरै यातना दिएकोले तिनीहरू लुकुपथ्यो। तिनीहरू त्यहाँ रहन्थे र चर्चमा सङ्गति हुन्थ्यो। मरेका इसाईहरूलाई पनि त्यहीं गाडिन्थ्यो। तर हामी गएको वाशिङ्गटनमा गाडिएका मुर्दाहरू थिएन, किनभने ती सुरङ्गहरू हेर्नमात्र बनाइएको थियो। तर रोममा भएका क्याटाकुम्ब सुरङ्गहरूमा मरेकाहरू गाडिएको हुन्थ्यो,” मोहनले भन्यो।

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

प्रथम शताब्दीमा येशूभक्तहरू
लुकेको गुफा वा क्याटाकुम्ब
(वर्तमान रोम)

“हो मलाई थाहा छ। म सानी हुँदा रोमकै क्याटाकुम्ब सुरुङ्गहरूभित्र गएको थिएँ। ती क्याटाकुम्ब सुरुङ्गहरू सन २०० देखि ४००सम्म बनेका थिएँ” आमाले भन्छिन्।

“हो र? त्यो त झन रमाइलो होला। सुरुङ्गभित्र बसू रमाइलो नै होला,” केटाकेटी पाराले मोहनले भन्यो।

आमाले हाँस्दै भनिन्, “खास गरेर ती सुरुका इसाईहरू वा रोमी सरकारबाट यातनाबाट सहननसकेर लुकिएका इसाईहरूको निम्ति ती सुरुङ्गहरूमा रहने जीवन धेरै गाह्रो भएको हुनसक्छ। पहिलो त तिनीहरू भूमिगत भएर बसेका थिए। तिनीहरू बाहिर आयो कि मार्छ भन्ने डर तिनीहरूमा थियो।

मानिसहरूले तिनीहरूलाई हेप्ये। तिमीले देखेका क्याटाकुम्बहरू मानिसहरूले हेर्नको लागि निर्माण भएको थियो। ती सुरुङ्गहरू सफा र राम्रा देखिन्छन्। तर रोममा भएका सुरुङ्गहरू चिसो र भिजेको हुन्थ्यो। त्यहाँ धेरै हिलो र चिसो हुन्थ्यो। ती ठाउँहरू मक्किएको, र फोहर थिए र गन्हाउँथ्यो। त्यसबेला बिजुली बत्ति थिएन, पङ्खा थिएन, हावा जाने ठाउँ थिएन। आगो तापन केही पनि थिएन। त्यसकारण त्यहाँ अँध्यारो र उकुसमुकुस हुन्थ्यो होला।”

“तिनीहरूले ठूला ठूला चिराखहरू बाल्न सक्थ्यो होला,” मोहनले भन्यो।

“हो, तर त्यहाँ धुवाँ नै धुवाँले भरिन्थ्यो होला,” आमाले सुनाइन्।

“हो, त्यो ठाउँ रहन असल थिएन होला, तर तिनीहरू त्यहाँ कमसेकम सुरक्षित थिए,” मोहनले सोच्दै भन्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ। ती दिनहरूमा इसाईहरूलाई धेरै गाह्रो भएकाले त्यहाँ तिनीहरू लुकिरहेका थिए। कतिपयलाई त जङ्गली जनावरहरूतिर इसाईहरूलाई फ्याँकिन्थ्यो र तिनीहरूलाई मारिन्थ्यो। कतिलाई त झन जिउँदै जलाइन्थ्यो। कतिपयलाई त रगतै रगतले भिजेको जनावरका छालाहरूले बेरिन्थ्यो र जङ्गली कुकुरहरूलाई लुच्छन दिन्थ्यो,” दुःखित हुँदै आमाले सुनाइन्।

येशूका सत्त्वा भक्तहरू

“त्यो त सान्धै डरलाग्दो पो होला!” अचम्मित भएर मोहनले भन्यो।

“हो,” आमाले स्वीकार्दै भनिन्, “अझ झन कस्तो डरलाग्दो र नराम्रो त ती रोमका जनताहरू, इसाईहरूलाई त्यस्तो सास्ती दिंदा र मारिन्दा रमाइलो मानेर हेरिरहन्थे। त्यो त तिनीहरूको निम्ति मनोरञ्जन थियो। इसाईहरूले आफ्नो विश्वास छोडेर सम्राटको मूर्तिलाई ढोग्ने कि ती भयानक मृत्युको सामना गर्ने- ती निर्णय तिनीहरूले गर्नुपर्थ्यो। कतिपय इसाईहरू आफ्नो आस्थामा बलियो भएर यातना सहे भने कतिपय बाँच्नको निम्ति आफ्नो आस्था त्यागेका थिए।

त्यसबेला रोमका धेरै जसो मानिसहरू इसाई थिएनन्। तिनीहरूले सम्राटको मूर्तिलाई ढोग्ने र पूजा गर्थे। त्यहाँ धेरै देवीदेवताका मूर्तिहरू पनि थिए। तिनीहरूलाई मूर्तिपुजक भनिन्थ्यो। कतिपय इसाईहरूले सजिलो बाटोमा जानको निम्ति ती देवीदेवताहरूलाई पनि मान्थे भने येशूलाई पनि मान्थे। आस्थामा समझौता गर्दा छिमेकीहरूबाट दुःख पाउँदैनथे। कतिपयले ती देवीदेवताहरूलाई इसाई चर्चभित्रै राख्थे र ती देवीदेवताहरूलाई बाइबलका पात्रहरूको नाउँ दिन्थे, जस्तै येशूफ, येशूकी आमा मरियम, येशूका चेलाहरू आदि। त्यसले गर्दा इसाई आस्था र मूर्ति पूजा गर्ने धर्म मिसिन थालेको थियो।”

“ए, त्यसैले गर्दा विभिन्न इसाई सन्तहरूको मूर्ति चर्चमा देखिन थालेको हो र?” जिज्ञासा राख्दै मोहनले सोध्यो।

“हो,” आमाले सहमति जनाउँदै भन्दिन्, “चर्चमा धेरै मानिसहरू आउन थाले। चर्च पनि टुक्रा हुन थाल्यो। एक समूहले आफ्नो पुरानो धर्मका देवताहरूलाई चर्चमा भित्राएर तिनीहरूलाई इसाई नाउँहरू दिएर पुरानो धर्मको परम्परा र धारणालाई इसाई चर्चमा मिसायो। अर्को समूहले येशूप्रतिको आस्थालाई सरलै राखेर येशू र बाइबलले सिकाएको अनुसार नै चलन चाहेको थियो। रोमी देवीदेवताहरूलाई मान्ने खालका इसाईहरूलाई रोमीहरूले दुःख दिएन। येशूमाथिको विश्वास र रोमी परम्परालाई मिसाएर चल्दा सुरक्षित नै हुन्छ भनेर ती मिसाउने इसाईहरूले ठानेका थिए।”

“अहिले इसाईहरूलाई त्यस्तो सास्ती दिएको देखिन्दैन। किन आमा? येशूमाथिको विश्वास छोड भनेर कसैले पनि कर गरेको मलाई थाहा छैन,” मोहनले जान्न चाहेको थियो।

“प्रायजसो इसाईहरू येशूले सिकाएको अनुसार सरल शिक्षामा नलागेकोले तिनीहरूले यातना भोगिरहेका छन् भनेर कतिपयले विश्वास गर्छन्। रोमका

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

सुरुका इसाईहरू जस्तै अहिले पनि इसाईहरू तिनीहरूका छिमेकीहरू जस्ता भएका छन् र सबैले मान्न लोकप्रिय हुन गएकोले इसाईहरूलाई दुःख नदिएको हुनसक्छ।

तर संसारका कतिपय ठाउँहरूमा आज पनि इसाईहरूले दुःख भोगिरहेका छन्। ती ठाउँहरूमा इसाईहरू सत्यवादी हुने कि नहुने भन्ने कुरामा निर्णय गरिनै रहनुपरेको हुन्छ। यस्तो ठाउँहरूमा इसाई चर्च बलियो भएका छन्। यदि साचिककै आत्मिक आन्दोलन वा पुनर्जागरण भयो भने अहिले पनि इसाईहरूलाई दुःख दिन्छन् भनेर एलेन जी ह्वाइटले भनेकी छिन्।

“हो र?” सोच्दै मोहनले भन्यो।

“कस्तो खालका इसाईहरूलाई मानिसहरूले खेदो गर्छन्? येशूलाई विश्वास नगर्नेहरूले कि र येशूलाई विश्वास गर्छु भने पनि मूर्तिपुजा वा बाइबललाई अमान्य शिक्षा र परम्परालाई चर्चमा भित्राएर इसाई भनाउँदाहरूले?” आमाले सोधिन्।

“सायद देखावटी इसाईहरू र येशूप्रति पक्का बफादार नहुनेहरूले होला?” मोहनले अनुमान गर्‍यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले सहमत जनाइन्।

येशूका सच्चा भक्तहरू

अध्याय-३

परमेश्वरको वचनलाई इत्कार गर्नु

“बाइबलको शिक्षा राम्रोसँग पालना नगर्ने र चर्चमा मूर्तिपूजा भित्राउने इसाईहरूको चालाबाहेक अरु के के कुरामा बाइबलभन्दा फरक भएर चलेका छन्?” मोहनले सोध्यो।”

“इसाई हुँ भनेर दावी गर्नेहरूले चर्चमा धेरै कुराहरू बाइबल अनुसार नचल्ने वा नसिकाउने निर्णय गरेका छन्। तिनीहरूमा आइतबार पालन गर्ने पनि एक हुन्,” आमाले सुनाइन्।

“तर येशू त आइतबार चर्च जानुभएन, जानुभयो त?” मोहनले सोध्यो।

“अहँ, येशू यहूदी परिवारमा जन्मनुभएको थियो। प्रत्येक शनिबार यहूदीहरूको सभाघर सिनगगमा जाने उहाँको चलन थियो भनेर बाइबलले बताउँदछ। त्यसबेला यहूदीहरूको वरिपरि रहने मुर्तिपूजा गर्ने मानिसहरूले आइतबारको दिन सूर्यलाई पुजा गर्दथे। आइतबार तिनीहरूको निम्ति ठूलो चाड जस्तै थियो। त्यसको विपरित शनिबारमा परमेश्वरको आराधना गर्दा त्यस्तो रमझम हुँदैनथ्यो। कतिपय इसाईहरूलाई आइतबारको उत्सव रमाइलो लागेको देखिएको थियो। कतिपय ती इसाईहरूले नै शनिबार परमेश्वरको आराधना गर्दा

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

त्यो दिनलाई “पुरानो यहूदीहरूको साबथ” भनेर फैलाएका थिए। अलि अलि गरेर तिनीहरूले पनि आइतबारनै मूर्तिपूजा गर्नेहरूसँग मिलेर चर्च जाने नीति बनाउन थाले। यस दिन येशूको पुनरुत्थान हुनुभएको थियो र आइतबारलाई मान्दा उहाँको पुनरुत्थानको सम्मान हुन्छ भन्ने बहाना बनाएर सूर्यलाई पूजा गर्ने दिनैमा चर्चमा आराधना गर्न थालियो। तर आफ्नो पुनरुत्थानलाई सम्मान गर्न येशूले कसैलाई पनि आइतबारमा आराधना गर्नुपर्छ भनेर अन्हाउनुभएको थिएन। तर त्यसबेला अहिलेको जस्तो बाइबल पाइन्दैनथ्यो। त्यसकारण इसाईहरूलाई बाइबलका कतिपय कुराहरू थाहा थिएन। तब समय बित्दैजाँदा केवल थोरै इसाईहरूलेमात्र हप्ताको सातौँ दिन साबथमा परमेश्वरको आराधना गर्ने निरन्तरता दिएका थिए,” आमाले भनिन्।

“इसाईहरूले चर्चमा अरू के के नयाँ कुराहरू घुसाए?” मोहनले उत्सुक भएर सोध्यो।

“जब येशू स्वर्गमा स्वर्गमा रहेको पवित्र मूल पूजारी हुनुभएको उहाँ हाम्रो मध्यस्थकर्ता आमाले बताइन्।

“मध्यस्थकर्ता भनेको के “मध्यस्थकर्ता भनेको दुई वा दुई पक्षहरूको बीचमा उदाहरणमा, यदि तिमीहरूको गत्यो भने तिमी गएर मिलाउन फेरि साथी बनोस्। त्यसैलाई प्रभु येशू हाम्रो मध्यस्थकर्ता हुनुहुन्छ किनकि उहाँले हामीलाई उहाँको पितासँग मिलाउन काम गर्नुहुन्छ,” आमाले भनिन्।

आमाले फेरि थपिन्, “समय बित्दै जाँदा चर्चका अगुवाहरूले आफ्नै नीतिहरू ल्याउन थाले। यदि कसैले पाप क्षमा चाहन्छ भने वा परमेश्वरसँग कुरा गर्नु चाहन्छ वा प्रार्थना गर्न चाहन्छ भने मानिस चर्चमै आउनुपर्छ भनेर सिकाउन थाल्यो। परमेश्वरसँग सिधै प्रार्थना नगरि वा पाप क्षमा नमागी चर्चको अगुवालाई आफ्नो दुःख भन्नुपर्छ र त्यस अगुवाले त्यस मानिसको निम्ति सिधै परमेश्वरसँग कुरा गर्न सक्छ रे। त्यस चर्चको अगुवा वा

फर्कनुभयो तब उहाँ मन्दिरमा हाम्रो निम्ति थियो। त्यसको अर्थ हुनुभएको थियो,”

हो?” मोहनले सोध्यो। मानिसहरूको बीचमा मिलाउनेलाई भनिन्छ। दुई जना साथी झगडा खोज्छौ ताकि तिनीहरू मध्यस्थकर्ता भनिन्छ।

परमेश्वरको वचनलाई इल्कार गर्नु

धर्मगुरुबाटमात्रै परमेश्वरसँग कुरा गर्न सकिन्छ, कसैले पनि सिधै परमेश्वरलाई प्रार्थना गर्न सक्दैन भनेर सर्वसाधारण मानिसहरूलाई सिकाएको थियो। जहिले जहिले परमेश्वरसँग कुरा गर्न चाहन्छ तब चर्चमै जानुपर्ने रे। कस्तो होला? जब कुनै पनि चर्चको अगुवा वा धर्मगुरुले सबैको निम्ति परमेश्वरसँग प्रार्थना वा कुरा गर्न सक्छ भन्दा त्यस अगुवाले येशूको ठाउँ लिएको हुन्छ। अर्थात् येशूको काम उसले सम्हालेको हुन्छ। तर येशूले सिधै भन्नुभयो 'म द्वारा बाहेक कोही पनि पिताकहाँ आउन सक्दैन।'

“कतिपयले येशूको आमा मरियम पनि त्यस्तै हुनुहुन्छ भनेर भन्दैन र? अर्थात् उहाँले हाम्रो निम्ति येशूसँग कुरा गर्नुहुन्छ वा येशू र हाम्रो बीचमा उहाँ हुनुहुन्छ भनेर सिकाउँदैनन् र?” मोहनले सोध्यो।

“हो,” आमाले सहमती जनाइन्।

“त्यो त ठिक भएन। त्यसले येशूलाई नै वेवास्ता गरेको होइन र?” मोहनले सोध्यो।

“हो, तिमीले ठिकै भन्यौ। ती इसाई भनाउँदाहरूले नै येशूका वचनलाई वेवास्ता गरिरहेका छन्। तिमीलाई थाहा छ येशू किन मर्नुभयो?” आमाले सोधिन्।

“हाम्रो पापलाई मेट्न उहाँ मर्नुभएको थियो।”

“अनि के येशूको जीवन र क्रूसमा उहाँको मृत्युले हाम्रा पापहरू धुन पर्याप्त छैन र?” आमाले सोधिन्।

“पुग्छ,” मोहनले जवाफ दियो।

“तर जब समय बित्दै गयो इसाईहरूले चर्चको शिक्षामा नयाँ नयाँ कुराहरू अर्थात् येशूको मृत्युलेमात्र मानिसको पाप धुन पुग्दैन मानिसहरूले अरू पनि धार्मिक विधिहरू अपनाउनुपर्छ भनेर येशूको काममा थप्र थाले। पाप क्षमा पाउन इसाई पवित्र स्थानहरूमा तिर्थयात्रा गर्नुपर्छ, पाप क्षमाको निम्ति आफूले आफूलाई शारीरिक कष्टहरू दिनुपर्छ, चर्चलाई वा चर्चका अगुवा वा धर्मगुरुहरूलाई पैसा दिनु पर्छ भन्ने जस्ता रितिथितिहरू चर्चमा भित्राउन थाले। हाम्रो मुक्तिको निम्ति येशूले जे गर्नुभयो त्यसमाथि भर नपरि आफूहरूले पनि धर्मकर्म गर्नुपर्छ भनेर चर्चका अगुवाहरूले सिकाउन थाले,” आमाले भनिन्।

मोहनले आफ्नो कपाल कन्याएर भन्यो, “तर आमा, मानिसहरूले गर्ने धर्मकर्मले पाप धुँदैन तर क्रूसमा येशूले जे गर्नुभयो त्यसलेमात्र मानिसलाई निर्दोष ठहर्‍याउँछ, होइन त?”

“तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले सहमति जनाउँछिन्, “तर सयौं वर्षसम्म

किन भनेर मोहनले सोध्यो

परमेश्वरको लचनलाई वेवास्ता

सैतानले मानिसहरूलाई धोखा दिएको थियो। पापको क्षमा पाउन मानिसले ती विभिन्न कामहरू गर्नुपर्छ भनेर सैतानले नै धर्मगुरु र मानिसहरूको दिमागमा राखिदिएको थियो। धेरै इसाईहरू इमान्दार र सोझो थिए। तिनीहरूले परमेश्वरलाई खुशी पार्न चाहन्थे। त्यसकारण तिनीहरूलाई सिकाएको अनुसार जे ठिक छ त्यही गर्न तिनीहरू चाहन्थे।

तिनीहरूलाई केवल गलतमात्र सिकाएको थियो। त्यस समय मानिसहरूसँग बाइबल थिएन। सत्य के हो तिनीहरूले पढ्न पाएका थिएनन्। त्यसकारण धर्मगुरुले जे भन्यो त्यही मान्न बाध्य भएको थियो। त्यसले गर्दा तिनीहरू स्वर्ग जान भनेर धेरै परिश्रम गरेका थिए। तिनीहरूले इसाई सन्तहरूका मूर्तिहरूलाई पूजा गर्दथे। मूर्तिहरूको सामु दिप बाले, ती मूर्तिहरूलाई प्रार्थना गरे र धर्मगुरुहरूलाई पैसा दिएर परमेश्वरसँग तिनीहरूको निम्ति प्रार्थना, बिन्तिभाउ गर्न अनुरोध गर्दथे।”

“यो कस्तो दुःखलागदो कुरा होइन त आमा? तिनीहरू इसाई भनेर भन्छन् र येशूलाई विश्वास गर्छु भन्छन् तर खासमा तिनीहरूले येशूलाई वेवास्ता गर्दछन् र उहाँले यस संसारमा के गर्नुभयो र हाम्रो लागि स्वर्गमा के गरिरहनुभएको छ सो तिनीहरूले मतलब राख्दैनन्। यसले येशूको चित्त साह्रै दुःख होला,” मोहनले दुःख मान्दै भन्यो।

“हो, त्यो हुनसक्छ। आधिकारिक चर्च वा रोमन क्याथोलिक चर्चको मुख्य धर्मगुरु वा पोपले यस्तो घोषणा पनि गरेका थिए कि विगतमा चर्चले कहिल्यै पनि गल्ती गरेन न त पछि गर्नेछ। ती क्याथोलिक चर्चका धर्मगुरुहरूले बाइबलकै मुताविक चलिरहेको छ भनेर दावी गर्दछन्। धर्म कमाउन विभिन्न विधिहरू पालन गर्नुपर्छ भनेर बाइबलले भनेको छैन। तर मानिसहरूले धर्मगुरुका

परमेश्वरको वचनलाई इल्कार गर्नु

वचनहरू सत्य हो कि होइन भनेर पढ्न सकेका थिएनन् किनभने अहिलेको जस्तो बाइबल उपलब्ध भएको थिएन,” आमाले भनिन्।

आमाले थप्दै भनिन्, “रोमन क्याथोलिकको मुख्य धर्मगुरु पोप धेरै शक्तिशाली थिए। एक दिन बिलायतका राजा हेनरी चौथो पोपलाई भेट्न उनको दरवारमा गएका थिए। त्यो जाडो मौसम थियो। पोपले राजालाई आफ्नो द्वारमा भित्राएनन् बरु दरवारको आँगनमा पर्खाइ राखे। खाली खुट्टाले हिंडमा उभिएर पोपलाई उनले पर्खिरहे। उनीसँग न्यानो लुगा पनि थिएन। उनी तीनदिनसम्म त्यसरी बाहिर आँगनमा पर्खे अनिमात्र पोपले उनलाई भित्राए।”

“तीन दिनसम्म! येशूले मानिसहरूलाई त्यसरी कहिल्यै पनि व्यवहार गर्नुभएको थिएन,” अचम्म मान्दै मोहनले सुनायो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ। हामी येशु जस्तै हुनुपर्छ, चाहे हामी चर्चका अगुवा हौं, आमाहरू हौं वा साना केटाकेटीहरू हौं,” आमाले हाँ मा हाँ मिलाएर भनिन्। “चर्चमा अरु केही कुराहरू थपिएको छ त?” मोहनले सोध्यो।

“धेरै छ। सुरुका इसाईहरूले यो विश्वास गरेका थिए कि जब कोही मर्नो भने येशू नआउञ्जेल ऊ सुतिरहन्छ र जब येशू फेरि आउनुहुनेछ तब उहाँले उसलाई ब्युँताउनुहुनेछ,” आमाले भनिन्।

“हो, हामीले पनि त्यही विश्वास गर्छौं,” मोहनले भन्यो।

“तर जब इसाईहरूले सन्त र चेलाका मुर्तिहरूलाई पुजा गर्न र प्रार्थना गर्न थाले तब तिनीहरूले मानिस मरेपछि येशू नआउञ्जेल सुतिरहनेछ भन्ने बाइबलको शिक्षालाई विश्वास गर्न छोडे। असल मानिस र सन्तहरू मरेपछि स्वर्गमा जान्छन् भनेर तिनीहरूले विश्वास गर्न थाले। तब खराब मानिसहरू पनि मरेका हुन्छन् भनेर विश्वास गर्न थालेका थिए। तिनीहरू नर्कमा हुन्छन् र त्यहाँ कहिल्यै पनि

ननिभने आगोमा भतभती पोलेर सास्ती खाएर बस्छन् भन्ने बाइबलले नसिकाएको शिक्षा चर्चमा भित्राइएको थियो।”

“अहो, कस्तो रहेछ। खराब मानिसहरू मरेकै मर्नै भए हुन्थ्यो जुन हामीले विश्वास गर्छौं,” मोहनले भन्यो।

आमाले हाँस्दै भनिन्, “ती इसाईहरूले अर्को ठाउँलाई पनि विश्वास गर्छन् जसले परगोटोरी वा पापलाई शुद्धि गर्ने ठाउँ भन्छ। त्यो त स्वर्ग र पृथ्वीका बीचमा छ रे।” “त्यहाँ को जान्थ्यो त? के मानिसहरू असल त छ वा स्वर्ग जान योग्य नभएकाहरूमात्र जान्छ र?” मोहनले आफ्नो जिज्ञासा राख्यो।

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

“हो, चर्चका अगुवा तथा धर्मगुरुहरूले ती मरेकाहरूका आफन्तहरूलाई विशेष प्रार्थना गर्नुपर्छ, विशेष मैनबत्ति किनेर बाल्नुपर्छ। ती मरेकाहरू त्यस परगेटोरीमा हुन्छ होला। मानिसहरूले चर्च वा धर्मगुरुहरूलाई धेरै पैसा दिन्थ्यो ताकि तिनीहरूका प्रियजनहरू त्यहाँबाट निस्के स्वर्गमा जान सकुन्,” आमाले भनिन्।

“तर मरेकाहरू चिहानमै हुन्छन र येशूको आगमनको निम्ति पर्खिरहेका हुन्छन् भने ती चर्चका अगुवा वा धर्मगुरुहरूले बेकारमा पैसा बटुल्छन् होइन र आमा?” मोहनले सोध्यो।

“हो, चर्चमा अर्को नयाँ कुरा पनि भित्राएको थियो। येशू क्रूसमा मर्न जानुभन्दा अघि आफ्ना चेलाहरूसँग अन्तिम भोज वा खाना खानुभएको थियो, त्यो तिमीलाई थाहा छ, होइन त?” आमाले सोधिन्।

“थाहा छ, त्यसैबाट हाम्रो प्रभुभोजको सेवा सुरु भएको थियो,” मोहनले भन्यो।

“अनि प्रभुभोजमा हामी के गछौं?” आमाले सोधिन्।

“हामी अङ्गुरको रस पिउँछौं। यसले येशूको रगतलाई याद दिलाउँछ। अनि हामी रोटीको सानो टुक्रा खान्छौं। यसले येशूको शरीरलाई औँल्याउँछ,” मोहनले भन्यो।

आमाले सहमति जनाउँदै भनिन्, “ती सबै प्रतिकहरू हुन् जसले हामीलाई येशूको बारेमा याद दिलाउँछ। उहाँले जे गर्नुभयो त्यसले हामीलाई उहाँले कतिको प्रेम गर्नुहुन्छ भनेर देखाउँछ। जब मानिसहरूले अङ्गुरको रस पिउँछ तब तिनीहरूले येशूकै रगत पिइरहेको हुन्छ भनेर सैतानले मानिसहरूलाई सिकाएको थियो। जब तिनीहरूले रोटी खाए तब तिनीहरूले येशूकै शरीर खाइरहेको भनेर पनि सैतानले तिनीहरूलाई विश्वास दिलायो। त्यसले गर्दा रस र रोटी प्रतिक नभएर येशूको वास्तविक शरीर र रगत हो भनेर मानिसहरूले महसुस गर्न थालेका थिए।”

“ए हो र? कस्तो नराम्रो कुरा। तिनीहरूले येशूकै वास्तविक रगत र शरीर खाइरहेको हुन्दैन, हुन्छ र?” मोहनले अचम्म मान्दै सोध्यो।

“कहाँ हो र?” तिनीहरूले रस र रोटी खाएपनि येशूको रगत र शरीर होइन रस र रोटी नै खाइरहेको हुन्छ। रोमन क्याथोलिकले गर्ने प्रभुभोजलाई तिनीहरूले मास भन्छन्।

यी सबै अनौठो विश्वासहरू र अरू परम्पराहरूलाई मिलाएर भित्राउने

परमेश्वरको वचनलाई इन्कार गर्नु

चलन चर्चमा भित्रियो। ती कुराहरूलाई मानिसहरूलाई सिकाए। धेरैजसो ती चर्चमा आउने इसाईहरू असल थिए र तिनीहरूले येशूलाई माया गर्थे,” आमाले भनिन्।

“तिनीहरूसँग बाइबल नै नभएपछि र बाइबल नै पढ्न नपाएपछि तिनीहरूले के गर्ने र? त्यसले गर्दा तिनीहरूलाई जे सिकाइएको थियो त्यसलाई विश्वास गर्न करै लाग्थ्यो होला,” मोहनले भन्यो।

“अहँ, तिनीहरू त्यस्तै बसोस् भन्ने परमेश्वरको योजना होइन। मानिसहरूलाई सत्य सिकाएर अन्यौलमा नपरोस् भन्ने उहाँको योजना थियो,” आमाले सुनाइन्।

“हो, हाम्रो परमेश्वर जहिले पनि हाम्रो भलो चाहनुहुन्छ,”मोहनले भन्यो।

“हो, उहाँ असल हुनुहुन्छ। त्यसको बारेमा हामी भोली बेलुका कुरा गरौंला,” मुस्कुराउँदै आमाले आश्वासन दिइन्।

अध्याय-४

पहाडहरूमा बाइबल

बेलुकीपख खाना खाएपछि मोहनले आफ्ना गृहकार्य गर्‍यो। त्यसपछि आफ्नो किताब बन्द गरेर र कलम थन्क्याएपछि आमालाई भन्यो, “मेरो गृहकार्य सिधियो। अहिले हामी केको बारेमा कुरा गर्ने, आमा?”

मोहनको नजिक आमा बसिन् र सुनाइन्, “इसाई चर्चमा अरू धर्म र संस्कार तथा परम्पराहरूलाई घुसाएर वा मिलाएर बाइबलको सरल तथा सत्य शिक्षाहरूलाई बिथोलिदिएको भएतापनि येशूप्रति महान् आस्था राख्ने र उहाँको वचनमामात्र भरपर्ने थोरै विश्वासीहरू थिए। लोकप्रिय र सबैलाई आकर्षित गर्ने ठूला ठूला चर्चहरू र धर्मगुरुहरूको बीचमा पनि केही साना साना झुण्डहरू थिए जसले येशूको सरल शिक्षालाई मनमा राखेर उहाँको आराधना गर्दथे। येशूको बारेमा सही सत्यहरू तिनीहरूको बालबच्चाहरूलाई सिकाउँथे। युरोप, अफ्रिका र आर्मेनिया देशहरूमा साबथ पालन गर्ने साना झुण्डहरू थिए।” आमाले ती ठाउँहरूको नक्सा ती देशहरू देखाउँदै भनिन्, “ती साना झुण्डहरूमा वाल्डेन्सियनहरू थिए। तिनीहरूले पिटर वाल्डोको शिक्षा मानेकोले तिनीहरूलाई वाल्डेन्सियनहरू भनेर कहलाइएको थियो। आधिकारिक वा रोमन क्याथोलिक

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

वाल्डेन्सियनहरूले बाइबललाई
पहाडमा लान्छन्

चर्चका इसाई अगुवाहरूले ती वाल्डेन्सियनहरूलाई सताएकोले तिनीहरू युरोपको अल्गो आल्प र हिउँले ढाक्ने पहाडहरूमा लुक्न गएका थिए। तर तिनीहरू केवल लुकेरमात्र बसेनन्। तिनीहरू विभिन्न कामहरूमा व्यस्त थिए। तिनीहरू युरोपका प्रथम मानिसहरू थिए जसले बाइबललाई आफ्नै भाषामा अनुवाद गरेका थिए। तिनीहरूले आफूहरूलाई "जङ्गलमा रहेको चर्च" भनेर कहलाउँथे।

“कस्तो राम्रो! आखिरमा कसैले त बाइबल पढ्न सक्थ्यो र त्यसमा के सत्य छ त्यो भेट्टाउन सक्थ्यो,” मोहनले भन्यो।

“हो, वाल्डेन्सियन मानिसहरूले बाइबल अध्ययन गर्नु धेरै महत्त्व ठान्दथे। तिनीहरूले आफ्ना छोराछोरीहरूलाई पुरानो र नयाँ करारका लामो अंशहरू कण्ठ गर्न सहयोग गर्थे।

कतिपयले मत्ती र यूहन्नाका पूरै किताबहरू कण्ठ गरेका थिए भने कतिपयले प्रेरित पावलको केही किताबहरू कण्ठ गरेका थिए। जब तिनीहरू ठूलो भए तब बाइबलका भागहरू सारि अरूलाई बाँड्थे।

“वाल्डेन्सियनहरूले बाइबललाई स्थानीय भाषामा अनुवाद गरेका थिए जसले गर्दा मानिसहरू पढ्न र बुझ्न सक्थे। मानिसहरू आफ्नै भाषामा बाइबल पढेको चर्चका अगुवाहरूलाई मन परेको थिएन। जब मानिसहरूले आफ्नै भाषामा बाइबल अध्ययन गरे तब तिनीहरूले चर्चले सिकाएका शिक्षाहरूप्रति सोधपूछ गर्न थाले र चर्चका अगुवाहरूसँग वादविवाद पनि

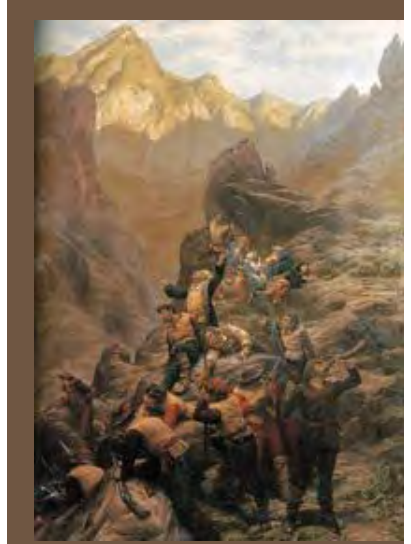

पहाडहरूमा बाइबल

गर्न थालेका थिए। अगुवाहरूले बाइबल खोस्छन् कि भनेर वाल्डेन्सियनका केटाकेटीहरूले बाइबललाई लुकाउँथे। कसलाई के भन्ने कुरामा तिनीहरू होसियार हुन्थे।”

“ती मानिसहरूले पहाडमा खेतीपाती गर्दथे। तिनीहरू सागासब्जीहरू उमार्थे र भेंडाहरू पाल्थे। भेंडाका रौंहरूले तिनीहरूले कपडा आदि बनाउँथे। तिनीहरूले

भेंडाको दुधले चिज बनाउँथे। ती सामानहरू केही गाउँहरूमा बेच्थे। जब तिनीहरू घरघरमा गएर आफ्ना सामानहरू बेच्दथे तब चासो राख्नेहरूसँग तिनीहरूले बाइबलको बारेमा सुनाउँथे। तिनीहरूले लाउने लुगामा बाइबलका केही अंशहरू लुकाएर राख्थे। स्त्रीहरूले लुगालाई मोडेर वा गोप्य खल्तीहरू सिउँथे र त्यहाँ बाइबलका पानाहरू लुकाउँथे। ती वाल्डेनसिसहरू व्यापारी होस् वा विद्यार्थीहरू होस् तिनीहरू दुई दुई गरेर गाउँ गाउँमा घुम्थे। तिनीहरूले परमेश्वरको वचन अखमिरी जस्तै फैलाए। यसरी लुकिछिपी गाउँघर

वाल्डेनसीहरूले पहाडमा शरण लिन्छन्

र स्कूलहरूमा बाइबलका सत्य शिक्षाहरूलाई तिनीहरूले फैलाए। तर सर्वसाधारणले बाइबल पढ्नुहुन्न भन्ने चर्चका अगुवाहरूलाई बाइबलको ज्ञान ती मानिसहरूमा कसरी भयो सो बुझ्न सकेका थिएनन्।”

“हो र? म वाल्डेनसिस बच्चा नभएकोले मलाई खुशी लाग्छ किनभने मैले बाइबल कण्ठ गर्नुपर्छो,” मोहनले भन्यो।

आमाले हाँस्दै भनिन्, “साँच्चै भनौं भने बाइबल कण्ठ गर्नु साह्रै राम्रो कुरो हो। यसले तिम्रो दिमागलाई तिखो बनाउँछ। तिमिसँग तिम्रो हातमा बाइबल सधैं हुन्छ भन्ने छैन। समय आउनेछन् जब तिमिले साबथस्कूलमा बाइबलका पदहरू कण्ठ गर्न पाएको र बाइबल पढ्न पाएकोमा धेरै खुशी हुनेछौं।” “होला,” मोहनले भन्यो।

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

“यो पनि सोच त तिमी र तिम्रो दाजुमात्र छौ जोसँगमात्र सारा स्कूलमा बाइबल छ। त्यसबेला तिमीहरूले के सोच्छ्यौ होला?” आमाले प्रश्न गरिन्।

“हामी त एकलै भएको महसुस गर्छौ होला,” मोहनले भन्यो।

“हो, हुनसक्छ। तर तिमी र तिम्रो दाजु डनी जस्तै केटाहरूलाई प्रयोग गरेर सारा स्कूललाई परमेश्वरले परिवर्तन गर्न सक्नुहुन्छ। यदि उहाँलाई तिमीहरूले चल्न दियौ भने उहाँको निम्ति तिमीहरूले काम गर्न सक्ने हुन्छौ। आजभोलि परमेश्वरलाई तिमीहरू जस्तो केटाहरूको आवश्यक छ जसरी उहाँले वाल्डेसियनको समयमा केटाकेटीहरूलाई प्रयोग गर्नुभएको थियो,” आमाले भनिन्।

“यसको बारेमा त मैले कहिल्यै पनि सोचेको थिइँन। मैले जहिले पनि सोचेँकि परमेश्वरले ठूला मानिसहरूलाईमात्र प्रयोग गर्नुहुन्छ र म ठूलो नहुञ्जेल उहाँलाई म चाहिँदैन,” मोहनले भन्यो।

“यो सत्य होइन। परमेश्वरलाई सबैको आवश्यक छ,” आमाले भनिन्। हाँस्दै मोहनले भन्यो, “यो त कति राम्रो खुशीको खबर। परमेश्वरले मलाई प्रयोग गर्न ठूलो होउञ्जेल म पर्खनु चाहेको थिइँन,” मोहनले आफ्नो मन पोखायो।

अध्याय-५

जोन वाइक्लिफ

भोलिपल्ट जब आमा र मोहनले भान्सा कोठाका भाँडाहरू सफा गर्दै थिए आमाले आफ्नो कथालाई अघि बढाइन्, “बेलायतमा परमेश्वरले एक जना जोन वाइक्लिफ भन्ने मानिसलाई विशेष कामको निम्ति प्रयोग गर्नुभएको थियो। जब बेलायतका राजा एडवार्ड तेस्रो शासन गर्दै थिए त्यसबेला वाइक्लिफले आफ्ना काम सुरु गरेका थिए। यो कमसेकम छ सय पचास वर्ष भन्दा अघिको कुरो हो। बिलायतको विश्वविद्यालयमा वाइक्लिफ शिक्षित भएका थिए। उनी जहिले पनि बाइबल गहिरोसँग अध्ययन गर्दथे। उनी बेलायतको राजाको पास्टर थिए।”

“के वाइक्लिफ राजाको आफ्नै पास्टर थिए त?” अचम्म मानेर मोहनले सोध्यो।

“हो, तर रोमन क्याथोलिक चर्चमा धेरै गलत कुराहरू सिकाएकोले वाइक्लिफ चिन्तित थिए। राजाले रोमन क्याथोलिक चर्चको मुख्य धर्मगुरु पोपलाई कर तिर्नुपर्थ्यो। त्यसबेला पोपले चर्चलाई आफ्ना नियन्त्रणमा राख्थे। तर रोममा रहेको पोपलाई कर तिर्नुपर्छ भन्ने कुरामा वाइक्लिफ मानेका थिएनन्। कतिपय चर्चको धर्मगुरुहरू वा अगुवाहरू अल्छि भएको वाइक्लिफले देखेका

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

थिए। तिनीहरू मानिसहरूकहाँ गएर पैसा माग्दथे तर आफूहरूचाहीं काम गर्दैनथे। पैसा दिने मानिसहरूलाई तिनीहरूले सहयोग गर्दैनथे। तिनीहरू लोभी हुन् भनेर वाइक्लिफ भन्दथे। गरिब, निमुखा र बिरामीहरूलेचाहीं केही नपाउने तर काम नगरि भिक्षा मागेर धनी हुन चाहने धार्मिक अगुवाहरूको काम न्यायसङ्गत भएन भनेर वाइक्लिफ कराउँथे। यदि येशू तिनीहरूको उदाहरण हो भने तिनीहरूले मानिसहरूको सेवा गर्नुपर्थ्यो र सहयोग गर्नुपर्थ्यो। धर्मको नाउँमा तिनीहरूको पैसा लुट्न नहुने भन्ने कुरामा वाइक्लिफ अडिग थिए।”

“चर्चका अगुवाहरूले वाइक्लिफलाई मन पराउँदैनथ्यो होला,” मोहन भन्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ। जब वाइक्लिफलाई नेडरल्यान्डको राजदूत बनाएर पठाइयो तब ती चर्चका अगुवाहरू खुशी भएका थिए,” आमाले भनिन्।

“के त्यो हल्ल्यान्ड हो?” मोहनले सोध्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ, वाइक्लिफ त्यहाँ दुई वर्षसम्म रहेका थिए। तर दुई वर्षपछि उनी बेलायतमै फर्कर आए। उनी बेलायतमा आउनेवित्तिकै चर्चको शिक्षा विरुद्ध उनी गए र विधर्मी भनेर धर्मगुरुहरूले उनलाई मुदा लगाएर अदालतमा उभ्याउन चाहेका थिए,” आमाले भनिन्।

“कस्तो खालको कुरा वाइक्लिफले सिकाए वा विधर्मी भनेको के हो?” मोहनले सोध्यो।

“चर्चले सिकाएको भन्दा फरक शिक्षा सिकाए र अर्कै विश्वास सिकायो भने त्यसलाई विधर्मी भनिन्छ। चर्चका अगुवाहरूलाई वाइक्लिफमाथि मुद्दा चलाएर मार्न चाहन्थे। तर बिलायतका दुई राजकुमारहरू र धेरै मानिसहरू उनको साथमा थिए। त्यसले गर्दा न्यायधिसले उनलाई दोष दिन डराए। त्यसले अनि उनलाई त्यसै छोडिदियो। वाइक्लिफले सुसमाचार प्रचारकहरूलाई संगठित गरे र बेलायतभरि येशूको बारेमा सिकाउन मानिसहरू खटाए। अक्सफोर्ड विश्वविद्यालयमा उनले धेरै वर्षसम्म सिकाए। त्यहाँ उनलाई सुमाचारको डाक्टर भनेर मानिसहरूले सम्बोधन गर्दथे।

“धेरै खटिएर काम र अध्ययन गर्नुपर्दा उनी एक दिन बिरामी भए। उनी बिरामी भएकोले चर्चका अगुवाहरू अत्यन्तै खुशी भए। तिनीहरूले आएर उनलाई भने कि उनी मर्दैछन्। उनले सिकाएका शिक्षाहरू गलत छन् भनेर स्वीकार गर भनेर ती अगुवाहरूले उनलाई कर गर्न लगाए। उनले भने ‘म मर्नेछैन तर जिउनेछु।’ परमेश्वरको निम्ति उनले अझै काम गर्नुपरेको थियो। उनी निको भए र सबैलाई

जोन वाइक्लिफ

अचम्म पारेर उनी फेरि फुर्तिलो भए।

“परमेश्वरले वाइक्लिफलाई जीवितै राखे किनभने उहाँको निम्ति उनको विशेष काम थियो। तिमिले सम्झिन्छौ मोहन त्यसबेला सर्वसाधारण मानिसहरूले बाइबल पढ्न सक्दैनथे? त्यसबेला केवल ल्याटिन वा पुरानो रोमको भाषामामात्रै बाइबल थियो।”

“के बिलायतका मानिसहरूले ल्याटिन बोल्दथे त?” मोहनले बीचमै

वाइक्लिफ समुहमा प्रचार गर्दै ।

कुराकाटेर सोध्यो।

“पढेलेखेकाहरूलेमात्र ल्याटिन भाषा बुझ्दथे। युरोपभरि सबै जनाले ल्याटिन भाषा सिक्दथे। किनभने तिनीहरू सबै जना त्यही भाषा बोल्ने र अध्ययन गर्न चाहन्थे,” आमाले भनिन्।

“कस्तो राम्रो कुरो,” मोहनले भन्यो।

“बाइबलहरू हातले लेखेर सार्दथे। त्यसबेला युरोपमा प्रेसको आविष्कार भएको थिएन। बाइबलहरू चर्चमा पर्खालबाट वा टेबुलमा सिक्रिले बाँधेर राख्दथे किनकि ती बहुमूल्यका थिए।

“जोन वाइक्लिफले सबभन्दा पहिलो पल्ट बाइबल अङ्ग्रेजीमा अनुवाद गरे। यो पनि हातैबाट लेख्नुपर्दथ्यो। उनले धेरै मानिसहरूलाई हातले बाइबल सार्न खटाए। त्यो काम धेरै महङ्गो र ढिलो थियो। हातले लेखेका बाइबल पाउन

किन भनेर मोहनले सोध्यो

मुश्किल थियो। त्यसकारण त्यसलाई धेरै भागहरूमा बाँधेर परिवारहरूमा बाँध्थे। बिलायतको प्रत्येक घरमा बाइबल भएको जोन वाइक्लिफ चाहन्थे। येशू ख्रीष्टद्वारामात्रै मुक्ति पाइन्छ भन्ने आत्मज्ञान सबैले सिकुन् भन्ने उनको चाहना थियो।

“तीन पल्ट जोन वाइक्लिफलाई धर्मविरोधी भनेर चर्चका अगुवाहरूले मुद्दा लगाउन चाहेका थिए। तर तीनै पल्ट त्यो काम तिनीहरूले गर्न सकेनन्। अन्तमा आएर जोन वाइक्लिफ एउटा सानो चर्चमै ढलेर मृत्युभयो। त्यसबेला उनी प्रभुभोज गर्न सुरु गर्दै थिए।”

“त्यसो भए उनी ठिकै समयमा मरेछ,” मोहनले भन्यो।

“किन त्यसो भनेको?” आमाले सोधिन्।

“मेरो बप्तिस्माको क्लासमा प्रभु भोजको बारेमा सिकाउँदै थियो। प्रभुभोज भन्दा अघि हाम्रो हृदय ठिक पार्नुपर्छ र पापहरू क्षमा माग्नुपर्छ। त्यसको अर्थ जोन वाइक्लिफ प्रभुभोजभन्दा अघि ठिक हृदय भएर मरे,” मोहनले जवाफ दियो।

आमाले मुस्कुराउँदै भनिन्, “हो, त्यसैबेला मर्नु उनको निम्ति असल थियो। यदि हामीले येशूलाई प्रेम गर्छौं र उहाँलाई हाम्रो जीवनमा रहन पुकाउँछौं भने उहाँ हामीसँग सधैं रहनुहुन्छ भनेर हामीलाई थाहा हुन्छ। यदि येशू हाम्रो हृदयमा हुनुहुन्छ भने जहिले मरेपनि हामी चिन्ता लिनुपर्दैन।”

“जोन वाइक्लिफ पहिलोपल्ट बिरामी भएको बेलामा मरेन, यो सुनेर मलाई खुशी लाग्यो। मलाई खुशी लाग्छ कि बाइबल अङ्ग्रेजी भाषामा छ। मलाई ल्याटिन भाषा आउँदैन,” मोहनले भन्यो।

टाउको हल्लाउँदै आमाले भनिन्, “जोन वाइक्लिफले अङ्ग्रेजीमा अनुवाद गरेदेखि अङ्ग्रेजी भाषामा धेरै परिवर्तन भएको छ। त्यसबेलाको अङ्ग्रेजी पढ्यो भने तिमीले बुझ्न सक्दैन होला। तर मलाई खुशी लाग्छ कि बाइबल अहिले हामीले बोलिचाली गरेकै भाषामा बाइबल छ जसले गर्दा हामी आफैले बाइबल पढ्न सक्छौं।”

अध्याय-६

परमेश्वरका दुई वीर पुरुषहरू

“आज हामी केको बारेमा कुरा गर्ने आमा?” मोहनले सोध्यो।

“दुई जना विशेष मानिसहरूको बारेमा हामी चर्चा गर्छौं। तिनीहरूलाई परमेश्वरले विशेष कामहरू सुम्पनुभएको थियो। तिनीहरू बोहेमियाका बासिन्दाहरू हुन्। यो छ सय वर्ष अघिको कुरो हो” आमाले भन्छिन्।

“बोहेमिया भन्ने देश कहाँ छ?” मोहनले सोध्यो।

“आजभोली बोहेमियालाई हामी चेक्सलोभाकिया भन्छौं। जोन हस र उनका साथी जेरोम दुवै जना बोहेमियामा रहन्थे। जब जोन हस सानै थियो उनको बुबाको मृत्युभएको थियो। उनको आमाले जोनलाई परमेश्वरलाई समर्पित गरेकी थिइन्।” जसरी म र तिम्पो बुबाले तिमी सानो हुँदा परमेश्वरमा समर्पित गरेका थियौं,” आमाले मोहनलाई सुनाइन्। परमेश्वरले जोनलाई हेरचाह गरुन् र सुरक्षा दिउन् भनेर उनको आमाले प्रार्थना गरेकी थिइन्। यदि परमेश्वरले उनलाई हेर्नुभयो भने उनी परमेश्वरको जन हुने भएको थियो।

“परमेश्वरले जोनलाई हेरचाह गर्नुभयो। उनले असल शिक्षा पाउन

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

जेरोम इयालखानामा

परमेश्वरले सहयोग गर्नुभयो। उनी बोहेमियाको राजधानी प्रागमा रहेको विश्वविद्यालयमा यात्रा गरे। त्यसबेला उनकी आमा पनि उनकै साथमा थिइन्। जोनलाई दिने कुरा आमासँग केही त थिएन तर जब तिनीहरू सहर नजिक आइपुगे तब बाटोमा घुँडा टेकेर परमेश्वरले आशिष दिउन् भनेर आमाले जोनको निम्ति प्रार्थना गरिन्। र परमेश्वरले उनको प्रार्थना सुन्नुभयो र जोन हसले त्यस विश्वविद्यालयमा उनको पढाइ सिध्याए। त्यसपछि उनी राजाको दरवारमा काम गर्न गए। उनी राजाका विशेष पादरीहरूमा एक

जना पादरी भएका थिए।

“जोन हसको साथी जेरोम बिलायतमा गए। त्यहाँ उनले बिलायतकी रानीसँग भेटिन् जो बोहेमियाकी राजकुमारी थिइन्। उनी आफ्नो घरबाट टाढा थिइन्। आफ्नो घरबाट कोही आएको थाहा पाउँदा उनीसँग कुरा गर्न पाउँदा रानी धेरै खुशी भएकी थिइन् होला। जेरोम र रानीले बाइक्लिफका लेखहरू चासो मान्दै पढे। आफ्ना देश बोहेमियामा फर्केपछि जेरोमले बाइक्लिफका लेखहरू जोन हसलाई बाँधे। ती लेखहरू पढेर ती दुई जना साथीहरू धेरै खुशी भए। बोहेमियाका रोमन क्याथोलिक चर्चको निम्ति ती लेखहरू नौलो थिए। त्यसकारण चर्चका अगुवाहरूले ती लेखहरूको बारेमा कसैलाई नसुनाउनु भनेर चेतावनी दिए।

“त्यसैबेला जोन हस र जेरोमले बिलायतबाट दुई जना मानिसहरूले भेटे। तिनीहरूलाई पनि बाइक्लिफको बिचारलाई प्रचार गर्न बिलायतमा मनाही गरिएको थियो। ती मानिसहरू चित्रकारहरू थिए र तिनीहरू प्रवचन गर्नुको सट्टा प्रवचनमा आधारित चित्रहरू बनाउन थाले। तिनीहरूले दुई विशेष चित्रहरू लेखे। पहिलो चित्रमा तिनीहरूले सरल, साधारण येशूको चित्र थियो र उहाँ गधामा चढिरहनुभएको देखाइएको थियो। त्यसको नजिकैको चित्रमा पोपको चित्र थियो

दुई महापुरुषहरू

जो घोडामा चढिरहेको, महँगो पोशाक लगाएको र तीन तह भएको श्रीपेच थिए। त्यस चित्रमा गन्यमान्य धर्मगुरु र अरू मानिसहरू तुरही फुक्दै पोपको पछि पछि लागेका थिए। तिनीहरू पनि सुन्दर र महँगो पोशाकहरू पहिरिएका थिए। त्यहाँ केही शब्दहरू पनि कोरिएका थिएनन् तर ती चित्रहरूले नम्र, साधारण येशूको विपरित आफ्नो भाऊ खोज्न र चर्चको मोलमा मोज गर्ने धर्मगुरुहरूको चित्रण थियो। येशू र उहाँकै नाउँमा धर्मगुरुहरू कस्ता फरक थिए भनेर त्यस चित्रले देखाएको थियो। ती मानिसहरूले मुखबाट केही प्रचार गरेनन् र केवल चित्रबाटमात्र रोमन क्याथोलिक चर्चका अगुवाहरूको भन्डाफोर गरेका थिए। तर जोन हसचाहीं चर्चको रवाफको बिरुद्धमा जताततै बोल्न थाले। त्यो थाहा पाएर चर्चका पदाधिकारीहरू रिसाए। तिनीहरूले हसमाथि मुद्दा चलाएर रोममा तान्न खोजे। रोममा पोपको सामु उभिनुपरेको थियो। तर बोहेमियाका राजा र रानीले जोन हसलाई सुरक्षा दिए र रोममा नजान आग्रह गरे। रोमका चर्चका अगुवाहरू जोन हससँग झन रिसाए र उनी त्यहाँ नभएपनि उनको बिरुद्धमा मुद्दा चलाए। तिनीहरूले जोन हसलाई दोषी ठहर्‍याए। त्यसले गर्दा जोन हस प्रागबाट अन्तै सुरक्षित ठाउँमा जान बाध्य भए।”

“यस बेला जोन हसले के गर्ने के नगर्ने थाहा सोच्न सकेन। चर्चले धेरै कामहरू गरिरहेका थिए जुन ठिक थिएन। तैपनि रोमन क्याथोलिक चर्च नै परमेश्वरको चर्च हो भनेर उनले ठानेका थिए। परमेश्वरले अलि अलि गरेर जोन हसलाई सत्य सिकाउँदै हुनुहुन्थ्यो,” आमाले भनिन्।

“परमेश्वर कस्तो दयालु हुनुहुन्छ। यदि परमेश्वरले उनलाई चर्चको सबै गल्लीहरू एकैचोटी देखाउनुभएको भए उनी आतिन्थे होला। एकैचोटी धेरै कुराहरू परिवर्तन गर्नुपरेको हुन्थ्यो,” मोहनले भन्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ। परमेश्वरले हामीलाई पनि त्यही गर्नुहुन्छ। उहाँले हामीलाई अलिअलि गरेर सिकाउनुहुन्छ ताकि सबै एकैचोटी थाहा पाएर हामी के गर्ने के गर्ने नहोऔं।”

“फेरि चर्चका अगुवाहरूले जोनलाई रोममा आउन आदेश दिए। सबै जना बोहेमियाका सम्राट् सिगिसमन्ड र पोपले पनि उनी सुरक्षित हुनेछ भनेर आश्वासन दिए। उनी केवल रोममामात्र जानुपर्थ्यो। त्यसकारण उनी जर्मनको कन्स्टान्स भन्ने सहरमा गए र त्यहाँ चर्चका अगुवाहरूसँग छलफल गर्न राजी भए। जब

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

उनी त्यहाँ यात्रा गरे, तब धेरै मानिसहरू उनको पछि पछि लागे र तिनीहरूलाई उनले प्रचार पनि गरे। जब उनी त्यस सहरमा पुगे तब चर्चका अगुवाहरूले उनलाई ज्हाइन नदीको टट्टमा रहेको क्याससलको कालकोठरीमा थुने। त्यो कालकोठरी, क्याससल अर्थात् दरवारको जमिनमुनी भएको चिसो कोठा थियो। त्यहाँ उनी बिरामी भए। उनलाई सुरक्षादिने कुरो हावा भएको थियो।

“हसलाई के भयो सो जब उनको साथी जेरोमलाई थाहा पाए उनलाई सहयोग गर्न उनी कन्स्टान्समा गए। तर उनी पनि इयालखानामा नै परे।”

“अन्तमा चर्चको अगुवाहरूले जोन हसलाई इयालखानाबाट बाहिर निकाले। तिनीहरूले उनलाई पादरीको पोशाक लगाइ दिए र उनको टाउकोमा खिल्ली उडाउने खालको टोपी लगाइदिए। त्यस टोपीमा लेखिएको थियो, धर्म विरोधीको गुरु।” हसले नम्रभएर शिर झुकाउँदै भने येशूमाथि मुद्दा चलाउँदा उहाँलाई पोशाक पहिच्याइ दिएका थिए जुन उहाँको थिएन। उहाँले काँडाका मुकुट लगाउनुभएको थियो। म पनि उहाँको निम्ति मूर्खको टोपी लगाउन सक्छु।

“आखिरमा ती इसाई बनाउँदा धर्मगुरुहरूले जोन हसलाई सडकमा घिसार्दै लगे र एउटा खम्बामा बाँधे। तिनीहरूले उनको मुनि आगो बालिदिए। ती सबै यातनामा जोन हस मानौं विवाहको भोजमा गएकै जस्तै खुशी भएर गए। उनी मुस्कुराउँदै थिए र शान्त थिए। जब मानिसहरूले उनलाई खम्बामा डोरीले बाँधे तब उनी रोएनन् र चिच्याएनन्। उनी शान्त नै रहे। उनलाई आगोले अझाल्दै गर्दा उनी भजन गाइरहे र जबसम्म उनी मरेनन् तबसम्म उनी गाइरहे।”

“त्यसै वखत जेरोम बिरामी थिए र चिसो इयालखानामा नै थिए। चर्चका अगुवाहरूले उनलाई पनि केरकार गरे उनी गलत भएको र आफूहरू ठिक भएको स्वीकार्न लगाए। बाइबलबाट प्रमाण गरेर देखाउनुहोस् कि म गलत छु। अनि तपाईंहरूले जे भन्नुहुन्छ त्यही गर्छु,” जेरोमले जवाफ दिए। दिनदिनै आएर चर्चका अगुवाहरूले जेरोमलाई उनको आस्था त्याग्न लगाए। अन्तमा आएर उनी इयालखानामा धेरै समय रहेकोले र उनको साथीलाई केभयो त्यो थाहा पाएर निराश भए र चर्चका अगुवाहरूले भनेको कुरामा सहमत भए। जोन हस र वाइक्लिफको मतमा आफू नलागेको भनेर चर्चका अगुवाहरूलाई सुनाए र तिनीहरूकै कुरा मान्ने उनले राजी देखाए।

दुई महापुरुषहरू

“तैपनि ती अगुवाहरूले जेरोमलाई झ्यालखानामै राखे। त्यसबखत आफूले के भनेको सो गलत भएको महसुस गरे। उनले सत्यलाई त्यागेको महसुस गरे। जोन हस कस्तो साहसिलो भएका थिए भनेर उनले सोचे। आफ्नो लागि येशूले कतिको दुःख पाउनुभएको थियो भनेर सम्झे। तब उनले चर्चका अगुवाहरूलाई बोलाए

इसाई धर्मगुरुहरूको वपेतामा
जोन हस

र भने आफूले जे भने त्यसप्रति आफू दुःखि भएको बताए। चर्चका अगुवाहरूसँग सहमत भएकोमा आफू दुःखि भएको उनले सुनाए। बाइबलले जे भन्यो त्यही नै सत्य हो भनेर उनले भने। ती धर्मगुरुहरूले बाइबलको वचनलाई नमानेपनि आफू

त्यसबाट पछि नहट्ने कुरो सुनाए। त्यो देखेर ती धर्मगुरुहरू उनीदेखि धेरै रिसाए, अनि उनलाई पनि खम्बामा बाँधेर आगो लगाइदिए। उनको साथी जोन हसले जस्तै भजन गाउँदै आफ्नो प्राण त्यागे।”

“चर्चका अगुवाहरूले जोन हस र जेरोमका खरानीहरू जर्मनको ज्हाइन नदीमा फ्याँकि दिए। तिनीहरूले सोचेकि नदीले सबै धर्मविरोधीहरूका अस्तित्व बगाइदिनेछ। तर तिनीहरूका खरानीका टुक्राहरू नदीमा बहनँदै समुद्रमा मिसिए र सारा संसारमा फैलिए। तिनीहरूका खरानीमात्र होइन तिनीहरूले सुनाएका सन्देशहरू आखिरमा आएर सारा संसारमा फैलिए,” आमाले भनिन्।

“साँच्चै तिनीहरू जल्दै गर्दा भजन गाए त?” उत्सुक मान्दै मोहनले सोध्यो।

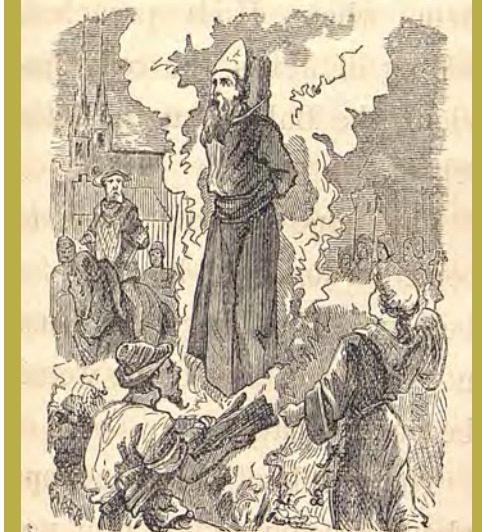
“हो,” आमाले जवाफ दिइन्।

“यो थाहा पाउनु असल कुरो हो। येशू फेरि आउनुहुँदा कठिन समयहरू आउनेछ भन्ने कुरामा म सोचिरहेको थिएँ। यदि धेरै मानिसहरूले जोन हस र

किन भनेर मोहनले सोध्यो

जेरोमलाई यातना दिंदै तिनीहरूलाई जिउँदै जलाइरहेको बेलामा तिनीहरू भजन गाउन सक्ने भए त्यसको अर्थ येशूले तिनीहरूको पीडालाई यस्तरी सहयोग गर्नुभएको तिनीहरूले आगोले पोलेको थाहै पाएन। यदि तिनीहरू नमरुञ्जेल तिनीहरू भजन गाउन सक्थ्यो भने येशू आउनुभन्दा अघि यदि मैले पनि दुःख भोग्नपरे उहाँले मलाई पनि त्यसै गर्नुहुनेछ,” मोहनले भन्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ। हो, येशूले सहयोग गर्न सक्नुहुन्छ,” सहमत जनाउँदै आमाले भनिन्।

जोन हसलाई जिउँदै जलाइ दिन्छन्

अध्याय-७

मार्टिन लुथर

“आज हामी कसको बारेमा कुरा गर्ने आमा?” मोहनले सोध्यो।

“आज हामी सन १५००तिर रहेका मार्टिन लुथरको बारेमा चर्चा गर्नेछौं,”
आमाले जवाफ दिइन्।

“ओ, उनको बारेमा त मैले केही सुनेको थिएँ। उनले अ माइटी फोर्ट्रेस इज
आवर गड गीत लेखेका थिए,” भन्दै अङ्ग्रेजीमा यो गीत उसले गायो:

“अ माइटी फोर्ट्रेस इज आवर गड,
अ बुलवार्क नेभर फेलिङ्ग,
आवर हेल्पर ही, अमिड द फ्लड
अभ मोर्टल इलस् प्रिभेलिङ्ग।”

“धेरै राम्रो। फोर्ट्रेस भनेको किल्ला हो। मार्टिन लुथरले किल्लाको बारेमा
केही थाहा होला?” आमाले सोधिन्।

“मलाई थाहा छैन। के उनी भव्य दरवार अर्थात् क्यास्सलमा बस्दथे?”
मोहनले सोध्यो।

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

केही समय सम्म उनी दरवारमा बसेका थिए । तर उनको लागि रमाइलो थिएन किनकि उनी दरवारमा कैदी भएर वा आइसोलेसनमा बसेका थिए। तर उनको बारेमा सुरूदेखि हेरौं।

“जब मार्टिन लुथर स्कूलमा पढ्न थालेका थिए तब उनको बुबाले उनी वकिल भएको मन पराएका थिए। उनका बाबु आमा धेरै गरिब थिए। केही समयमा त उनी घरको ढोका ढोकामा गएर गाइने भएर गीत गाउँथे। अनि मानिसहरूले उनलाई पैसा दिन्थे। त्यस पैसाले घरको छाक तार्थ्यो। तर प्रायजसो आफूचाहीं भोकै सुत्दथे किनभने उनले जम्मा गरेको पैसाले किनेको खानेकुरा घरको सबैलाई पुग्दैनथ्यो।”

“जब उनी दुई वर्ष कलेजमा पढे तब उनी पादरी हुने निर्णय गरे। उनी वकिल हुन मनपराएनन्। उनको बुबा उनीदेखि धेरै रिसाए। मार्टिन लुथरका बाबु र आमाले उनलाई जहिले पनि परमेश्वरलाई प्रेम गर्न सिकाउँथे। तर उनी पादरी अर्थात् रोमन क्याथोलिक चर्चको फादर होस् भन्ने तिनीहरूले चाहना गरेका थिएनन्। यस बेलासम्म उनको बुबाको केही आम्दानी भएको थियो तर उनी पादरी पढ्ने भनेकोले उनलाई पढ्न पैसा दिएनन्। तर पछि तिनीहरूको मन बद्ले र उनी पादरी अर्थात् फादर हुन पढ्न सहयोग गरे।”

“मार्टिन लुथर एक असल मानिस थिए र परमेश्वरप्रति उनको ठूलो आस्था थियो र उहाँलाई प्रेम गर्थे। आफ्नो पापहरूको बारेमा उनी दिन दिनै चिन्ता गर्न थालेका थिए। परमेश्वरलाई उनले खुशी पार्न चाहन्थे र उहाँले उनलाई क्षमा देओस् भन्ने उनी चाहन्थे। कतिपय समयमा उनी उपवास बस्थे।” आमाले भनिन्।

“उपवास बस्नु भनेको खाना नखाइ बस्नु हो र?” मोहनले कराएर सोध्यो।

“हो, उनी रातभर जागा बस्थे। आफूलाई यातना दिएर आफ्नो पापहरू कटाउन उनी चाहन्थे,” आमाले भनिन्।

“त्यो त शरीरलाई राम्रो गर्छ जस्तो लाग्दैन,” मोहनले आफ्ना कुरा राख्छ।

“हो, दिनैसम्म उपवास बस्नु शरीरको निम्ति फाइदा थिएन। अनि छिट्टै उनी बिरामी भए। उनी यसरी बिरामी भएकी उनी बेलाबेलामा मुर्छा पर्थे। पछि गएर उनी उपवास बस्न र जागा बस्न छोडे तर उनी बिरामीबाट कहिल्यै पनि पहिला जस्तो स्वस्थ भएन,” आमाले भनिन्।

मार्टिन लुथर

रोमन क्याथोलिक चर्च किन गलत छन भनेर
९५ कारणहरूको

“त्यो त दुःख लाग्दो कुरो रहेछ। येशूले उनलाई क्षमा दिनुहुन्छ र उनको निम्ति येशूले सबै थोक गर्नुभयो जसले गर्दा आफूलाई दुःख दिएर पापको क्षमा गर्नुपर्दैन भन्ने कुरा उनलाई थाहा थिएन र?” मोहन

सोध्यो।

“त्यो कुरो उनले सिके जब उनी इसाई गुम्बामा थिए,” आमाले भनिन्।

“इसाई गुम्बा भनेको के हो, आमा?” मोहनले सोध्यो।

“यो यस्तो ठाउँ हो जहाँ इसाई भिक्षु, पुजारी वा फादर वा पादरीहरू र चर्चका अगुवाहरू बस्छन्,” आमाले जवाफ दिइन्।

“इसाई भिक्षु भनेको के हो?” मोहनले सोध्यो।

“इसाई भिक्षु एक विशेष प्रकारको पादरी वा इसाई धर्मगुरु हो। उनले विशेष किरिया खाएर अरु भिक्षुहरूसँग गुम्बामा बस्छन्। एक दिन जब उनी गुम्बामा थिए तब उनले एक थोक देखे जसले उनलाई धेरै खुशी तुल्यायो। यो पर्खालको भित्तामा सिक्रीले बाँधेको ल्याटिन भाषाको बाइबल थियो। उनले विश्वविद्यायमा बाइबल देखेका थिए र त्यसलाई पढ्न खुब रुचाएका थिए। अब आफू बसेकै गुम्बामा बाइबल देख्दा उनी त्यसप्रति धेरै आकर्षित भए। जब उनी फुर्सद पाए तब उनले बाइबल पढ्न थाले। खाने सुत्नेको सट्टामा पनि उनले त्यो ल्याटिन भाषामा लेखेको बाइबल पढ्न थाले।”

“जब उनले बाइबल पढ्न थाले तब उनले धेरै कुराहरू सिके। त्यसमा उनले यो पनि सिकेकी आफ्नो पाप कटाउन उपवास र शरीरलाई यातना दिनुपर्दैन किनकी येशूले उसको पापको निम्ति ती सबै थोक गरिसक्नुभएको थियो। उनी धेरै चकित र खुशी भए। केवल येशूलाई प्रेम गरे पुग्छ, उहाँलाई विश्वास गरेर उहाँका वचनहरू पालन गरे पुग्छ।”

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

बाइबलको पक्षमा बोल्दै मार्टिन लुथर

“यो सन्देश बाइबलमा पढ्न पाउँदा मार्टिन लुथरमा आत्मिक जागरण आएको थियो। तर यो खुशीको खबर सुन्ने र सुनाउन सबैले रमाइलो मानेको थिएन। जर्मनमा एक जना टेट्जेल भन्ने धर्मगुरु

थियो। उनले इन्डलजेन्स वा पाप माफीको प्रमाणपत्रहरू बेच्दथे। मानिसहरूले आफ्नो पापबाट मुक्त हुन वा क्षमा पाउन त्यो प्रमाणपत्र किन्न सक्थे। थोरै पाप गरे थोरै पैसा तिर्नुपर्थ्यो भने धेरै पाप गरे धेरै पैसा तिर्नुपर्थ्यो। यदि कसैले पाप गर्ने योजना थियो भने टेट्जेलले अगाडि नै प्रमाणपत्र बेच्ने सक्थे।”

आमाले हाँस्दै भन्छिन्, “टेट्जेलको बारेमा मैले धेरै हाँसो लाग्दो कथाहरू पढेको थिएँ। एक दिन उनले एक जनालाई भविष्यमा गर्ने पापको निम्ति प्रमाणपत्र बेचे। भोलिपल्ट उनी एउटा गाउँमा जाँदै थिए। त्यही मानिसले उनले प्रमाणपत्र बेचेर थुपारेको पैसा लुट्यो। टेट्जेलले त्यस चोरलाई सरापेर आफूलाई लुटेकोले ऊ नर्कमा जलिरहनेछ भने। तर त्यो चोर हाँसेर अघिल्लो दिन किनेको प्रमाणपत्र टेट्जेलको अनुहारमा हल्लायो र अनि पैसा सबै लुटेर भाग्यो!”

“त्यसपछि पनि टेट्जेलले पापबाट क्षमा पाउने प्रमाणपत्रको बारेमा कसरी विश्वास गरिनै रहन सक्त्यो होला?” अचम्म मान्दै मोहनले सोध्यो।

आमाले जवाफ दिइन्, “उनले मनैदेखि त विश्वास गरेन होला तर उनी पैसाको लोभी थिए। लुथरले हाम्रो निम्ति येशूको प्रेमको बारेमा सिकाएका थिए र उहाँ क्रुसमा मर्नु भएको कारणले पाप क्षमा पाउने प्रमाणपत्रको आवश्यक छैन भनेर प्रचार गरेका थिए।”

“टेट्जेल मार्टिन लुथरदेखि धेरै रिसाए र चर्चका पदाधिकारीहरूकहाँ उनले लुथरको बारेमा गुनासो पुऱ्याए। पाप क्षमाको प्रमाणपत्र बेकारको र अनावश्यक छ भनेर लुथरले सिकाइरहे, तैपनि टेट्जेलले त्यो प्रमाणपत्र बेचिनैरहे। एक दिन

मार्टिन लुथर

ठूलो चाडको दिनको अगाडि जब धेरै मानिसहरू शहरमा आउँथे त्यसबेला लुथरले एउटा ठूलो कागज चर्चको ढोकामा किलाले ठोकेर झुन्ड्याए। त्यस कागजमा पापको क्षमाको प्रमाणपत्र र रोमन क्याथोलिक चर्चले सिकाउने धेरै शिक्षाहरू बाइबल अनुसार नभएको भनेर ९५ वटा बुँदाहरू थिए। भोलिपल्ट कोही चर्चमा आउँछ भने त्यसको बारेमा व्याख्या गर्नेछु भनेर लुथरले मानिसहरूलाई सुनाए।”

“चर्चले सिकाएका शिक्षाहरू बाइबल अनुसार छैन भनेर लुथरले सिकाइरहे। धेरै मानिसहरू उनको शिक्षासँग सहमत भए। तर धेरै धर्मगुरुहरू उनीदेखि अत्यन्तै रिसाए। पछि चर्चको मुख्य धर्मगुरु पोपले मार्टिन लुथरलाई धर्मबिरोधी भनेर घोषणा गरे र उनलाई र उनका अनुयायीहरूलाई चर्चबाट बहिष्कार गरे।”

“बहिष्कार भनेको के हो आमा?” मोहनले सोध्यो।

“त्यसको अर्थ अब मार्टिन लुथर स्वर्गमा जान पाउँदैन, परमेश्वरसँग सिधै प्रार्थना गर्न सक्दैन र अरू इसाईहरूसँग मिलेर परमेश्वरको आराधना गर्न सक्दैन भनेर पोपले दिएको आदेश हो। फेरि यदि मार्टिन लुथर मर्नो भने अरू इसाईहरूको चिहानमा गाडिन नपाउने भनेर पनि पोपले उर्दी दिए।”

“तर पोपले त्यसो गर्न सक्दैन सक्छन् र? केवल परमेश्वरलेमात्र को स्वर्गमा जान्छ वा जान्दैन भनेर निर्णय गर्ने होइन र?” मोहनले सोध्यो।

आमाले भनिन् “तिमीले ठिकै भन्यौ। तर पोपले पो त्यसो भने। मार्टिन लुथरले अरू धेरै कुराहरू सिकाए जसले गर्दा चर्चका धर्मगुरुहरू उनीदेखि झन रिसाएका थिए। चर्चका अगुवाहरू बस्ने ठुला ठुला भवनहरू, उनीहरूले मनाउने ठुला ठुला भोजभतेरहरू, उनीहरूले लगाउने आकर्षित र महङ्गा पोशाकहरू, विभिन्न स्वादिलो खानाहरू र धर्मका लुगा लगाउने धर्मगुरुहरूका अरू पापहरूका बिरुद्धमा लुथरले कडा आवाज उठाएका थिए। चर्चका अगुवाहरू येशू जस्तै सादा र सरल जीवन बिताउनुपर्छ भन्ने कुरामा उनी विश्वास गर्दथे। जर्मनमा उनको बिरुद्ध चर्चका अगुवाहरूले मुदा चलाए। उनलाई रोममा ल्याउन चाहन्थे। तर मार्टिन लुथर भुमिगत भए वा भागेर लुके। परमेश्वरले उनलाई रक्षा गर्नुभएको थियो।”

“चर्चबाट आधिकारिकरूपमा मार्टिन लुथरलाई निकालेका थिए। तर

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

उनका प्रवचन सुनेर रमाएकाहरू धेरै थिए। उनी सुधारवादी वा प्रोटेस्टेन्ट चर्चको पहिलो संस्थापक हो भनेर धेरैले विश्वास गर्छन्।”

“सुधारवादी वा प्रोटेस्टेन्ट भनेको के हो?” मोहनले सोध्यो।

आमाले जवाफ दिइन्, “मार्टिन लुथरको पालामा केवल एउटा मात्र आधिकारिक चर्च थियो। त्यसलाई क्याथोलिक वा रोमन क्याथोलिक भनिन्थ्यो। इसाई हुँ भन्ने सबै जना त्यस चर्चको सदस्य हुन्थ्यो। तर लुथरले चर्चका धेरै नीतिनियम र शिक्षादीक्षाहरूप्रति असहमत जनाएका थिए किनकि येशूले भन्नुभएको र बाइबल अनुसार चलेका थिएनन्। जब उनलाई चर्चबाट निकालिदिए तब उनी क्याथोलिक रहेनन्। उनका शिक्षा सुनेर उनका पछि लाग्नेहरू धेरै थिए। उनका प्रवचन सुनेर तिनीहरूले रोमन क्याथोलिक चर्चको विरोध गर्न थालेका थिए। तिनीहरूले आफ्नै चर्च खडा गरेर परमेश्वरको आराधना गर्न थालेका थिए। लुथर र उनका पछि लाग्नेहरू रोमन क्याथोलिक चर्चको बिरोध गर्ने भएकोले तिनीहरूलाई विद्रोही वा प्रोटेस्टेन्ट भन्ने थाले। पछि त्यही शब्द, सुधारवादी भन्ने नाउँले प्रचलित भयो। त्यसकारण मार्टिन लुथरको शिक्षा सुनेर छुट्टै चर्च वा झुण्ड खडा गर्नेहरूलाई सुधारवादी इसाई वा प्रोटेस्टेन्ट भन्न थालिएको थियो। आधिकारिकरूपमा रोमन क्याथोलिक चर्चको खुला बिरोध गर्नेहरूमा मार्टिन लुथर पहिलो थियो।”

“आफूलाई चर्चबाट निकालेकोमा मार्टिन लुथर खुशी थिएनन्। आफू सधैं क्याथोलिक नै भएर बाँच्ने उनको इच्छा थियो। चर्च छोड्ने उनको चाहना थिएन। जब उनी चर्चका कार्यक्रमहरूमा भाग लिन पाएनन् उनलाई ठूलो दुःख लागेको थियो।”

“तर बाइबलले जे भन्यो त्यही विश्वास गर्न उनलाई कर लागेको थियो, होइन र? यदि चर्चले बाइबलको विरुद्धमा सिकाउँछ भने चर्चको पछि लाग्ने कुरो त भएन, होइन त आमा?” मोहनले सोध्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ। तर कतिपय समयमा आफूले भूल गरेको हो कि जस्तो पनि उनलाई लागेको थियो। चर्चका सबै अगुवाहरूले उनी गलत थिए भनेर प्रचार गरेका थिए। के सारा चर्चचाहिँ ठिक, केवल एक जना मानिसमात्र ठिक हुन सक्छ र? तर जति धेरै बाइबल उनले पढे त्यति उनले बाइबल ठिक थियो तर चर्च

मार्टिन लुथर

धेरै कुरामा गलत थियो भनेर मार्टिन लुथरको दिमागमा घचघच्याइ रह्यो। आफूले बाइबलमा जे भेट्टाए त्यसैलाई उनले सिकाउन र प्रचार गर्न थालेका थिए। जर्मनका धेरै मानिसहरू उनको कुरा सुन्न थाले र उनी ठिक भएको महसुस गर्न थाले। त्यसले गर्दा रोमन क्याथोलिक चर्चका अगुवाहरू उनीदेखि झन रिसाउन थाले र डराउन पनि थाले। लुथरले आफ्नो शिक्षा नसिकाउन र प्रचार नगर्न ती धर्मगुरु वा पादरी वा फादरहरूले धेरै प्रयास गरे।”

“होइन, ती इसाई बनाउँदा धर्मगुरुहरू र अगुवाहरूले लुथरलाई किन धेरै घृणा गरे? तिनीहरूले पनि उनको कुरालाई किन सुनेनन्?” मोहनले सोध्यो।

“कसैले गल्ती गरेको छ भने आफूले गल्ती गरेको स्वीकार्न सजिलो छैन। आज पनि कतिपय मानिसहरूले आफूले जे मन लाग्यो त्यही विश्वास गर्छन्। तिनीहरूको विश्वासमा बाइबलले मेल खाएन भने पनि तिनीहरूलाई वास्ता भएको हुँदैन। मार्टिन लुथरको समयमा पनि त्यही थियो। आज पनि त्यही छ र येशू नआउँजेल बाइबलले भनेका शिक्षा वा वचनलाई नमान्नेहरू रहिरहनेछन्,” आमाले भनिन्।

“येशू छिट्टै आउनुभएको भए हुन्थ्यो। अनि सबै जना खुशी हुनेछन् र एक आपस मिल्नेछन्,” सुस्केर हाल्दै मोहनले भन्यो।

“हो, उहाँ आउने दिन धेरै असल र रमाइलो हुनेछ,” आमाले मोहनसँग सहमती जनाउँदै भनिन्।

अध्याय-८

सत्यको सर्वश्रेष्ठ बिजेताहरू

“आमा, मार्टिन लुथरलाई के भयो? के चर्चका अगुवाहरू उनीसँग रिसाइरहे?” मोहनले सोध्यो।

“हो, चर्चका अगुवाहरू उनीसँग रिसाउन छोडेनन्। तिनीहरूले उनलाई डायट भन्ने परिषदमा बोलाए। ती परिषद वर्म भन्ने ठाउँमा थियो। त्यसकारण त्यस परिषदलाई डायट अभ वर्म भनिन्थ्यो।” आमाले भनिन्।

“यो त चराहरूले मनपराउने ठाउँ होला किनकि तिनीहरूले वर्मलाई (अङ्ग्रेजी भाषामा किरा) मन पराउँछन्” मोहनले भन्यो।

“अङ्ग्रेजी भाषामा त्यो शब्द हाँसो लाग्दो छ, होइन त? लुथरले जर्मन भाषा बोल्थे। उनको निम्ति रमाइलो ठाउँ थिएन। तर उनी जानै पर्ने भएको थियो। चार्लस् पाँचौँ त्यसबेलाका सम्राट थिए। लुथरलाई जर्मनमा आउन उनले हुकुम गरे। आफ्नो घरबाट त्यहाँ जान लुथरलाई दुई हप्ता लाग्थ्यो। त्यो लामो यात्रा थियो। उनको यात्रामा उनले जसजसलाई भेटे त्योसँग कुरा गर्दथे। बाटोमा एक जना पादरी वा फादरले लुथरको अगाडि एउटा इटालीको मानिसको फोटो देखाएका

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

थिए। त्यो मानिस धर्मविरोधी भनेर मारिएको थियो।” आमाले भनिन्।

“त्यसरी मर्नेलाई शहीद भन्यो, होइन र आमा?” मोहनले सोध्यो।

“हो। बाटोमा लुथरसँग जाने एक जना मानिसले त्यो फोटो देखेर उनलाई पनि मार्छन् त्यसकारण जर्मनमा जाने हो त भनेर सोधे। लुथरले जवाफ दिए ‘प्रत्येक शहरबाट मलाई खेदेतापनि म जर्मनमा जानेछु।”

“पछि उनी एरफुर्ट भन्ने सहरमा आए। त्यहाँ उनका धेरै साथीहरू थिए। उनका साथीहरू उनलाई सम्मान गर्न आए। तिनीहरू सबैको माझमा उनले प्रचार गरे। त्यही सहरमा धेरै वर्ष अघि उनी माग्ने भएर आएका थिए। अब उनी प्रख्यात प्रचारक भएका थिए। उनी त्यस सहरमा फर्केर आउँदा त्यहाँका मानिसहरू धेरै खुशी भएका थिए। तर धेरै मानिसहरू उनीदेखि चिन्तित पनि थिए। तिनीहरूमा एक जनाले चिच्च्याएर भने” ती धर्मगुरुहरूले तपाईंलाई जिउँदै जलाइ दिनेछन्। तपाईंलाई तिनीहरूले जोन हसलाई जस्तै खरानी बनाउनेछन्। तर मार्टिन लुथरले जवाफ दिए “तिनीहरूले मेरो सहर विटिनवर्गदेखि वर्मसम्मै आगो बालेपनि म त्यही आगोभएर वर्मको परिषदमा जानेछु। किनकि तिनीहरूको सामु मैले परमेश्वरको वचनको गवाही दिनुपर्दछ।”

“जब लुथर उनका साथीहरू वर्म सहरमा आइपुगे तब उनलाई स्वागत गर्न ठूलो भिंड पर्खिरहेका थिए। त्यो भिंड सम्राटलाई स्वागत गर्न बसेका भन्दा पनि धेरै थियो। चर्चका कतिपय इसाई भनाउँदा धर्मगुरुहरूले उनलाई बाटैमा जिउँदै जलाउन चाहेका थिए। उनले के भन्न चाहेका थिए त्यो भन्न दिन पनि तिनीहरूले चाहेका थिएनन्। तर सम्राटले भने ‘लुथरलाई आफ्नो पक्षमा बोल्न देऊ।”

“जब लुथरलाई दोष लगाउने सभा वा परिषद बस्यो तब लुथरले त्यहाँका धर्मगुरुहरू र चर्चको बारेमा बढो सम्मानपूर्वक सम्बोधन गरे। आफूले लेखेका कतिपय कुराहरू शिष्ट वा असल देखिन्दैन भनेर उनले स्वीकारे। आफ्नो रिस नराम्रो भएकोले चर्चका अगुवाहरूको बारेमा चित्त दुःखने कुराहरू लेखेको पनि भने। तर उनले परिषदलाई यो पनि भने कि यदि धर्मशास्त्र बाइबलबाट उनले लेखेका कुराहरू गलत छन् भनेर तिनीहरूले देखाउन नसकेसम्म आफूले ठम्याएका शिक्षाहरूबाट आफू पछि नहट्ने भनेर अडान लिए। तर चर्चका अगुवाहरूले धर्मशास्त्र बाइबलबाट लुथर गलत भएको प्रमाणित गर्न सकेनन्।”

सत्यको सर्वश्रेष्ठ बहादुरहरू

“तैपनि, त्यस परिषदले लुथरलाई उनी गलत भएको र उनले सिकाएका र प्रचार गरेका धारणाहरूलाई त्याग्न उनलाई एक हप्ताको समय दियो। तर आफू गलत भएको उनले अस्वीकार गरे। आफूले मानिसलाई

होइन बाइबललाई नै विश्वास गर्न करभएको भनेर उनले अत्यन्तै प्रभावकारी भाषण गरे। आखिरमा उनले आफ्नो पक्षमा बोल्दै यो भनेर अन्त्य गरे, म जहाँ छु त्यहाँबाट म अरू केही गर्न सकिदिन। परमेश्वरले मलाई सहायता गरुन्।”

“अगुवाहरूले उनलाई वर्मसमै राखे। त्यहाँ उनलाई भेट्न धेरै राजकुमारहरू, मान्यगन्य व्यक्तिहरू आउँथे। उनी सानो कोठामा बसेका थिए। उनलाई भेट्न धेरै मानिसहरू आउँथे र कोठामा बस्न ठाउँ पनि हुँदैनथ्यो। आखिरमा परिषदले उनलाई घर फर्कन दियो। वर्मसबाट घर धेरै टाढा थियो। बाटोमा धेरैले उनलाई सम्मान गरेका थिए।”

“लुथरलाई मार्न उनका शत्रुहरू अझै पनि थिए। उनलाई सुरक्षा दिने साक्सोनी प्रान्तको शासक फ्रेडरिक उनलाई केही होलाकि भने पिर गरेका थिए। उनलाई थाहा थियो कि लुथर घर फर्किन्दै बेलामा उनका शत्रुहरूले उनलाई मार्नेछन्। त्यसकारण उनी घर पुगुभन्दा अघि फ्रेडरिकले सिपाहीहरू पठाएर बाटैमा सुटुक्क ल्याएर कसैले थाहा नपाउने गरि उनको दरवारमा राखे। आफ्नै लागि लुथर कैदी जस्तो भएर त्यहाँ रहन पुगे। त्यो उनको निम्ति सुरक्षित ठाउँ थियो। उनी त्यहाँ आइसोलेशन जस्तै भएर बसे। तर उनले आफ्नो समय खेर फालेन। उनले बाइबललाई जर्मन भाषामा अनुवाद गरे जसले गर्दा जर्मनका मानिसहरूले आफ्नै भाषामा बाइबल पढ्न सक्नेभए। जताततै रहेका इसाईहरूलाई येशूतिर नजर राखिराख्न उनले उत्साह प्रदक पत्रहरू लेखेका थिए।”

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

“कतिपयले भन्छन् कि चर्चलाई सुधार गर्ने प्रक्रिया लुथरबाट सुरु भयो र त्यसपछि अन्त्य भयो। यो कुरो सत्य होइन। येशू नआउँज्जेल चर्चमा सुधार भइरहनेछ। परमेश्वरले लुथरलाई देखाउनुभएको कुराहरूलाई अरूहरूलाई देखाउने उनको काम थियो। तर परमेश्वरले त्यसबेला उनलाई नै सबै थोक देखाउनुभएको थिएन। परमेश्वरले अलि अलि गरेर सिकाउनुहुन्छ ताकि हामीले पनि अलिअलि गरेर सिक्र सकौं। नयाँ कुराहरू परमेश्वरले हामीलाई बिस्तारै सिकाउनुहुन्छ। मार्टिन लुथरले आफ्नै चर्च वा सम्प्रदाय खडा गरे जसलाई लुथरन चर्च भनिन्छ।”

“हो, हाम्रा केही लुथरन साथीहरू छन्” मोहनले भन्यो।

“हो तिनीहरूले लुथरका शिक्षाहरूलाई पछ्याउँछन्” आमाले थपिन्।

“पछि मानिसहरूले के के सिके, आमा?” मोहनले सोध्यो।

“त्यसको बारेमा भोली हामी केही छलफल गर्नेछौं,” आमाले जवाफ दिइन्।

“ल, अब मलाई बल्ल थाहा भयो अर्थोडक्स भनेको के हो, रोमन क्याथोलिक भनेको के हो र लुथरनहरू भनेको के हो र कहाँबाट आए,” मोहनले भन्यो।

अध्याय-९

उलरिक ज्विङ्गली

“आमा, के आज पनि कोही सुधारवादी इसाईको बारेमा कुरा गर्ने हो कि?” मोहनले सोध्यो।

“हो, आज हामीले चर्चा गर्नुपर्ने बहादुरको नाउँ हो स्विट्जरल्याण्डको ज्विङ्गली। उनको जन्म आजभन्दा करिब पाँचसय वर्ष अघि भएको थियो। जब उनी १३ वर्षका थिए तब उनलाई स्विट्जरल्याण्डको बर्न भन्ने ठाउँमा पठाएको थियो,” आमाले भनिन्।

“१३ वर्ष! उनी त म भन्दा अलि ठूलो रहेछ,” मोहनले भन्यो।

“हो, तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले जवाफ दिइन्।

“त्यस्तो सानो उमेरमा घरबाट टाढा जाँदा उनलाई कस्तो भयो होला?” मोहनले सोध्यो।

“नमज्जा नै होला। तर उनलाई प्रख्यात र सबैले आदर गरेको स्कूलमा पठाइएको थियो। त्यहाँ उनले राम्रो भाषण गर्न र लेखक हुन सिकोस् भनेर पठाइएको थियो। उनी सङ्गीत र कविता पनि पढे। तर केही समयपछि चर्चको

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

अगुवाहरूले उनलाई इसाई गुम्बामा तान्छन् कि भन्ने उनको बाबुआमालाई चिन्ता लागेको थियो। त्यसले गर्दा उनका बुबाले उनलाई घरमा फिर्ता बोलाए। पछि ज्विङ्गलीले स्विट्जरल्याण्डकै बेसेल भन्ने सहरमा स्कूल गए र त्यहाँ परमेश्वरले सितैमा क्षमा दिनुहुन्छ भन्ने कुरा सिके।

“पछि उनी पास्टर भए र आफूले बाइबल पढेकै अनुसार उनले मानिसहरूलाई सिकाउन थाले। अनुग्रह भनेको सितैमा पाइने हो भनेर उनले सिकाए। मानिसहरूले धर्मकर्म गरेर मुक्ति पाउनु आवश्यक छैन भनेर पनि सिकाए। उनले ग्रीक र हिब्रू भाषा पनि सिकिरहेका थिए। स्थानीय भाषामा उनले बाइबल अनुवाद गरेर मानिसहरूलाई बाँध्थे।”

“कतिले उनलाई सोधेका थिए, के तपाईं लुथरले के गरिरहेका थिए त्यही गर्दै हुनुहुन्छ? के तपाईं लुथरको चेला हुनुहुन्छ?”

“लुथर को हुनुहुन्छ सो मैले चिनेको छैन। तर यदि उहाँले येशूको बारेमा सिकाइरहनुभएको छ भने तब मैले जे गरिरहेको छु उहाँले पनि त्यही गरिरहनुभएको छ उनले जवाफ दिन्थे।”

“स्विट्जरल्याण्डको इन्सिडेलन भन्ने ठाउँमा येशूकी आमा मरियमको सालिक थियो। त्यहाँ धेरै अचम्मका कामहरू हुन्छन् भनेर मानिसहरूले विश्वास गर्दथे। मानिसहरू युरोपका धेरै देशहरूबाट त्यहाँ आउँथे। आफ्नो निम्ति केही विशेष आश्चर्य काम होस् भन्ने तिनीहरू चाहन्थे। तब त्यही सहरमा ज्विङ्गलीलाई पास्टरिय सेवा गर्न खटाइयो। उनी त्यही शालिकको नजिक उभेर यो प्रचार गरेकि येशू ख्रीष्टबाट बाहेक कसैले कसैलाई क्षमा दिइन्दैन। त्यो शालिककहाँ आउन धेरै टाढाबाट आउनुपर्ने बेकार भएको महसुस गरेर कतिपय मानिसहरू उनीदेखि रिसाए। अरू मानिसहरू उनको वचन सुनेर रमाएका थिए। त्यसको अर्थ त्यस पवित्र मानिने येशूकी कन्या आमा मरियम शालिककहाँ थोरै मानिसहरूमात्र आउन थालेका थिए। त्यहाँ त्यस शालिकको नाउँमा व्यापार गर्नेहरूको घाटा हुन थालेको थियो। ज्विङ्गलीको पनि आफ्नो आमदानी कम हुन गएको थियो,” आमाले भनिन्।

“बाइबलबाट सत्य वचन सुनाउन पाएकोमा उनी खुशी भएका थिए होला, होइनन् र आमा?” बीचैमा मोहनले सोध्यो।

उलरिक् ज्विङ्गलि

“थिए होला। पछि उनी स्विट्जरल्याण्डको ठूलो सहर जुरिकको ठूलो रोमन क्याथोलिक चर्चमा प्रचारक भए। त्यस खालको चर्चलाई कथिङ्गल भनिन्छ। त्यसबेला उनले एउटा विशेष कुरो थाहा पाए। त्यस चर्चका अगुवाहरूले त्यस चर्चबाट धेरै पैसाहरू बढुल्ने अपेक्षा गरेका थिए। कतिपय बिरामीहरू त्यस चर्चमा आउँथे र

परमेश्वरको वचनको पक्षमा
उभिनै ज्विङ्गली

निको हुन त्यस चर्चलाई पैसा दिन्थे। पापीहरूले धेरै पैसा दिएर आफ्ना पापहरू कटाउन खोज्थे। चर्चलाई आफूहरूले कति मन पराउँछ भनेर देखाउन मानिसहरूले पैसा दिने होडबाजी गर्दथे।

“चर्चका कतिपय अगुवाहरूले धनी र गन्यमान्य मानिसहरूलाई मात्र प्रभुभोज दिने गरेको ज्विङ्गलीले थाहा पाए। तिनीहरूले गरिबहरूलाई प्रभुभोज दिन चाहन्दैनथे। पास्टरहरूले परमेश्वरको वचन प्रचार गर्नुको सट्टा समाजको गन्यमान्य मानिसहरूलाई प्रभुभोज दिएर पैसा कमाइरहेको उने देखे। त्यस्तो खालको काम देखेर ज्विङ्गलीलाई कस्तो भयो होला?” आमाले सोधिन्।

“उनले परमेश्वरको वचनबाट कडा प्रवचनहरू दिए होलान्,” मोहनले जवाफ दियो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ। ज्विङ्गलीले भने ‘म येशूको जीवन र मत्तीको सुसमाचारमात्र प्रचार गर्छु।’ उनले त्यसै गरे। उनीदेखि चर्चका धेरै अगुवाहरू रिसाए। त्यस समय सामसन भन्ने एक जना मानिस थिए जसले त्यस ठाउँमा पापबाट क्षमा पाउने प्रमाण पत्रहरू बेच्दथे। जब ज्विङ्गलीले गरेको प्रचार मानिसहरूले सुने तब तिनीहरूले उनीसँग प्रमाणपत्र किन्न पनि छोडे। त्यसले गर्दा उनी त्यहाँबाट जानुपप्यो।”

“अनि सन १५१९ मा युरोपमा ठूलो महामारी चल्यो। त्यसलाई

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

अत्यन्तै भयाभव मृत्यु भनेर कहलाइन्थ्यो। धेरै मानिसहरू त्यस महामारीबाट मरे। ज्विङ्गलीको मृत्यु भयो भन्ने हल्ला भयो। तर त्यो सत्य थिएन। उनीबाट परमेश्वरले अझै काम लिनुपरेको थियो। उनी बिरामी त भए तर उनी निको भएर फेरि प्रचारप्रसारमा लागे। मानिसहरू कति खराब छन् र पैसा तिरे तिनीहरूको पाप क्षमा हुनेछ भनेर सिकाउनुको सट्टा उनले येशूको प्रेमको बारेमा सिकाए। उनका प्रवचनहरू सुनेर मानिसहरू खुशी भएका थिए। उनले बाइबलबाट अचम्मका कथाहरू सुनाए साथै येशू र उहाँका शिक्षादीक्षाहरूको बारेमा पनि सिकाए।

“त्यसले गर्दा चर्चका अगुवाहरू उनीदेखि झन झन रिसाउन थाले। बेदन भन्ने सहरमा उनीमाथि मुद्दा चलाइयो। त्यसपछि उनलाई चर्चबाटै निकालिदियो। आफू चर्चबाट निस्कनुपर्दा उनलाई दुःख लागेको थियो। तर उनले येशूको बारेमा प्रचार गर्न छोडेनन्। मार्टिन लुथर भूमिगत भएर बेपत्ता भएकोले उनलाई विश्वास गर्नेहरू कतिपय मानिसहरू निराशा भएका थिए। जब ज्विङ्गलीले प्रचार गरे तब तिनीहरूलाई हौशला भएको थियो। मार्टिन लुथर बार्टबर्गको दरवारमा सुरक्षितसाथ लुकिरहेको भएतापनि कतिपय उनका साथीहरूलाई सो थाहा थिएन। उनी इयालखानामा मरे भनेर तिनीहरूले ठानेका थिए,” आमाले भनिन्।

“परमेश्वरले मार्टिन लुथरलाई रक्षा गरिरहनुभएको थियो भनेर तिनीहरूले थाहा पाउनुपर्थ्यो। यदि कसैको काम बाँकि नै छ भने परमेश्वरले कसैलाई त्यसै मर्न दिनुहुन्न हुन्छ त? बाइबिल र ज्विङ्गलीलाई परमेश्वरले रक्षा गर्नुभयो उहाँले मार्टिन लुथरलाई पनि रक्षा गर्न सक्नुहुन्थ्यो,” मोहनले भन्यो।

“त्यो सत्य हो, हाम्रो भविष्यको निम्ति यो कुरा सम्झनु धेरै असल हो,” आमाले भनिन्।

(ज्विङ्गली ४७ वर्षको उमेरमै सन् १५३ स्विट्जरल्याण्डमा प्रोटेस्टेन्ट र रोमन क्याथोलिकको बीचमा भएको युद्धमा मारिएका थिए। उनी त्यस युद्धमा पास्टर भएर गएका थिए)।

अध्याय-१०

प्रगति र कठिन परिस्थितिहरू

“लुथर कहाँ थिए र उनले के गरिरहेका थिए सो थाहा नपाउँदा उनको साथीहरूलाई धेरै चिन्ता गरे होलान्, होइन होला?” मोहनले आफ्नो कुरा राख्यो।

“हो, तिमीले ठिकै भन्यौं। मार्टिन लुथरका साथीहरू उनको बारेमा धेरै धेरै चिन्ता गरेका थिए। कतिले त उनलाई मारे भन्ने हल्ला पनि सुनेका थिए। लुथरका साथीहरू निराश भएकोमा रोमन क्याथोलिक चर्चका अगुवाहरू सुरुसुरुमा खुशी थिए। तर पछि तिनीहरू तर्सिन पनि थाले किनकि लुथरका साथीहरू तिनीहरूदेखि झन झन रिसाउन थाले। आखिरमा लुथर भूमिगतमा सुरक्षित नै छ भनेर उनका साथीहरूले थाहा पाए। अनि सबै रिस शान्त भयो,” आमाले भनिन्।

“लुथर जिउँदै र सुरक्षित छ भनेर उनका साथीहरूले थाहा पाएपछि तिनीहरू कतिको खुशी भए होलान्!” मोहनले व्यक्त गर्‍यो।

“हो, तिनीहरू खुशी भए। तिनीहरूले उनका लेखहरू पहिलाको भन्दा झन झन चासो लिएर पढ्न थाले। लुथरलाई जतिपनि कष्ट भएतापनि सैतानले उनलाई दवाउन सकेन। अब आएर लुथरकै केही साथीहरूमार्फत उनलाई धोखा

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

दिएर सैतानले उनलाई र उनका लेखहरूलाई नाश गर्न खोजेको थियो। लुथरकै लेख लिएर उनका साथीहरू एक आपसमा बादविवाद गर्न थाले। एक जना मानिसले त मसँग स्वर्गदुत गाब्रिएलले बोल्नुभएको थियो भनेर हल्ला पनि फिजायो। लुथरका अनुयायीहरू वा सुधारवादी इसाईहरू अर्थात् प्रोटेस्टेन्टहरू झन झन अलमलमा पर्न थालेकोले चर्चका अगुवाहरू खुशी हुन थालेका थिए।

“लुथर बार्टबर्गको दरवार छोडे र बाइबलको बारेमा आफ्ना साथीहरूलाई सिकाउँदै स्पष्ट व्याख्या गर्न थाले। ‘तपाईंहरूलाई आत्माले डोच्याएको भनेर दावी गर्नुहुन्छ, तर कुन आत्माले? उनले सोधे। यसले मानिसहरूलाई सोचन बाध्य तुल्यायो। के पवित्र आत्माले होला?’ आमाले भनिन्।

“होइन होला, पवित्र आत्माले मानिसहरूलाई झुठा इसाई गुरुहरू बनाउँदैन होला न त एक आपसमा वादविवाद गर्न दिन्छ होला?” मोहनले आफ्नो कुरा राख्यो।

मोहनसँग सहमत जनाउँदै आमाले भनिन्, “तिमीले ठिकै भन्यौ। जब विटनबर्गको चर्चमा लुथरले प्रवचन दिए तब त्यो चर्च मानिसहरूले भरिभराउ भएको थियो। लुथरले हिंसाको बिरोधमा बोले। उनका कतिपय अनुयायीहरूले चर्चका अरू सदस्य र रोमन क्याथोलिक चर्चप्रति रिस देखाएका थिए र पिटापिट पनि गरिरहेका थिए। यसो गर्नु गल्ती हो भनेर लुथरले आह्वान गरे। इसाईहरू एक आपसमा झगडा गर्नुहुँदैन भनेर उनले सिकाए।”

“लुथरले ठिकै भने,” मोहनले टिप्पणी गर्छ।

“लुथरले यो पनि सिकाए, परमेश्वरको एकल वचनले धेरै काम गर्न सक्छ। तपाईंहरू र म मिलेर संसारमा एक भएर बलियो बन्न खोजेतापनि परमेश्वरको वचन भन्दा त्यो बलियो हुँदैन। मार्टिन लुथरले अरू समस्याहरू पनि सुलझाउनु परेको थियो। उनका कतिपय अनुयायीहरूले चर्चलाई नियमपूर्वक संचालन गर्नुपर्छ भन्ने कुरामा पनि वादविवाद गरेका थिए। चर्चका सदस्यहरूलाई पवित्र आत्माले अगुवाइमा जुनबेला जसरी भएपनि बोल्न दिनुपर्छ र जसरी मनलाग्ग्यो त्यसरी नै परमेश्वरको आराधना गर्न दिनुपर्छ भनेर कतिले विवाद गरिरहेका थिए,” आमाले भनिन्।

“त्यसो गरिए कतिको हल्लो खल्लो हुन्छ होला होइन त? फेरि

प्रगति र कठिन परिस्थितिहरू

परमेश्वरको आदर पनि हुँदैन होला,” मोहनले सोध्यो।

“हो, मार्टिन लुथरले पनि त्यही सोचेका थिए। उनले चर्चमा नियमबद्धरूपमा चल्नुपर्छ भनेर सिकाए। कतिपयले त बाइबललाई यो भनेर जलाउन पनि थालेका थिए व्यवस्थाका अक्षरहरूले मार्छन् तर आत्माले

जीवन दिन्छ, आमाले भनिन्।

“तर बाइबलबिना के सत्य हो भनेर तिनीहरूले कसरी थाहा पाउँथे होला? के ठिक के बेठिक कसरी थाहा पाउने? बाइबल जलाउनु राम्रो थिएन,” मोहनले सोध्यो।

“हो, लुथरले पनि त्यही सोचेका थिए। बाइबलबिना तिनीहरू आत्मिकरूपमा सुरक्षित हुँदैन भनेर उनले सिकाए। बाइबलले नै के सत्य हो के असत्य हो भनेर सिकाउँछ भनेर आफ्ना अनुयायीहरूलाई भने। साथै उनले हामी धर्मशास्त्र बाइबलकै मुताविक जिउनुपर्छ भनेर पनि सिकाए।”

“मार्टिन लुथरका कतिपय अनुयायीहरू हिंसात्मक हुन थालेका थिए। तिनीहरू चर्चका अगुवाहरूको बिरुद्धमा लडेका थिए र कतिपय अगुवाहरूलाई मारेका पनि थिए। तर केवल पवित्र आत्मा वा बाइबलको तरवारमात्र तिनीहरूको अस्त्र हुनुपर्छ भनेर लुथरले जिकिर गरे। सुसमाचारको निम्ति कसैको रगत बगाउनुभन्दा बरु त्यसको निम्ति हामी आफै मर्न तयार हुनुपर्छ भनेर उनले प्रचार गरे। हिंसाको बिरुद्धमा मार्टिन लुथरले धेरै प्रयास गरेतापनि एक आपसमा बाझाबाझ र मारपिटको स्थिति ल्याउने लुथर नै हुन् भनेर चर्चका अगुवाहरूले उनमाथि दोष थुपार्न थाले।”

“ती सबै भइरहेतापनि परमेश्वरले नै अझै उनलाई सम्हालीरहनुभएको थियो। लुथरले नयाँ करारलाई जर्मन भाषामा अनुवाद गरे। यो जर्मन भाषा बोल्नेहरूको निम्ति ठूलो उपहार भएको थियो। अब मानिसहरू आफूहरूले

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

नै येशूका वचन पढ्न सक्ने भए र तिनीहरूका चर्चका अगुवाहरूसँग तिनीहरू छलफल गर्न सक्ने भएका थिए। अब आएर सर्वसाधारण र केटाकेटीहरूले पनि बाइबल पढ्न थाले र चर्चका पादरी वा फादरहरू र चर्चका अरू अगुवाहरूभन्दा तिनीहरू बाइबल जान्ने भए। पछि लुथरले पुरानो करार पनि अनुवाद गर्न थाले,” आमाले भनिन्।

“के हिंसा वा मारपिट सधैं खराब हो त आमा?” मोहनले सोध्यो।

“इसाईहरू एक आपसमा झगडा गर्नुहुन्न र हानी गर्नुहुन्न। अरूहरूसँग पनि झगडा गर्नुहुन्न त तिनीहरूलाई हानी पुऱ्याउनुहुन्छ,” आमाले भनिन्।

“इसाई सिपाहींले पवित्र आत्माको तरवार र विश्वासको ढालमात्र प्रयोग गर्नुपर्छ होइन त?” मोहनले सोध्यो।

“हो, तिमीले ठिकै भन्यौ। इसाईको अस्त्र भनेकै बाइबलको ज्ञान र येशूमाथिको आस्था होइन हुनुपर्छ,” आमाले मञ्जुर गरिन्।

“त्यस खालको सिपाहीं म हुन चाहन्छु,” मोहनले भन्यो।

अध्याय-११

परमेश्वर बचन माथि भरोसा

“आमा, के हामीले अझै पनि लुथरको बारेमा कुराकानी गर्ने हो?” मोहनले सोध्यो।

“हो,” आमाले जवाफ दिइनु, “सन १५२९ मा जर्मनका बादशाह चार्ल्स पाँचौं जसलाई युरोपको पवित्र रोमन क्याथोलिक बादशाह पनि भनिन्छ, उनले चर्चका एक अगुवाहरूको समूहसहित बोलाएर विभिन्न गन्धमान्य र समाजका जान्ने मानिसहरूलाई बोलाएर सभा गरे। चर्चको अगुवाहरूको समूहलाई डायट अभ स्पाइरस् भनिन्थ्यो। त्यहाँ लुथरलाई आउन अनुमति थिएन। त्यसकारण उनले उनका केही साथीहरूलाई उनका प्रतिनिधिहरू बनाएर त्यहाँ पठाए। त्यसबेला सबै जना रोमन क्याथोलिक चर्चको प्रभुत्वलाई स्वीकार गर्नेपछि र त्यसको नियन्त्रणमा हुनैपछि भनेर चर्चका अगुवाहरूले निर्णय गरे। अब कोही पनि नयाँ मानिसहरू लुथर हुन पाउँदैन। जो लुथरका शिक्षालाई पहिला स्वीकार गरेका थिए तिनीहरू त्यसैमा रहिरहन सक्छन्, तर तिनीहरूले प्रचारप्रसार वा सिकाउने वा अरु कसैलाई तिनीहरूका विश्वासको

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

बारेमा सुनाउन पाउँदैन भनेर ती अगुवाहरूले आदेश दिए।”

“डायट अभ स्पाइरसका मानिसहरूले यस बारे सोचे। यदि सबै जना एउटै चर्चमा भए त्यहाँ लडाइँ हुने थिएन। लुथरनहरूले पनि तिनीहरूले सिकेका र विश्वास गरेका शिक्षालाई फैलाएन भने शान्ति नै हुनेछ। त्यहाँ कोही पनि मारिन्दैनथ्यो। तर लुथरनहरूले आफ्नो विवेकलाई मिचेर त्यस आदेशको पालना गर्न सक्थे होला? आफूहरूले बुझेको अनुसार बाइबललाई विश्वास गर्ने नदिने आदेश के ठिक थियो त? आफ्नो विवेकलाई प्रयोग गरेर आफ्नो लागि जुन ठिक शिक्षा वा आस्था हो त्यसलाई मिच्च दिनु के ठिक थियो त? त्यसबेला त्यस आदेशलाई पालन गर्ने कि नगर्ने भन्ने कुरामा मतदान गर्ने निर्णय गरियो। त्यसमा आदिले हुन्छ भनेर मतदान गर्‍यो भने आदिले हुन्न भनेर मतदान गर्‍यो। जर्मनका राजकुमारहरू पनि त्यसबेला त्यस सभामा सरिक थिए।

तिनीहरूले पनि मतदानमा भाग लिए। अहिलेसम्म जर्मनका राजकुमारहरूले केमा विश्वास गर्ने त्यसमा आफैले निर्णय गर्ने स्वतन्त्र थियो। अब ती सबै राजकुमारहरू रोमन क्याथोलिक चर्चलाई नै मान्नुपर्ने र त्यसको अन्तर्गत रहनुपर्ने भन्ने चर्चका अगुवाहरूले चाहना गरे। यो निर्णय साह्रै गारो थियो। एक जना मानिसले भन्यो, 'यस खालको निर्णयले हामी परमेश्वरको वचनलाई मान्ने कि जिउँदै जल्ने निर्णय गर्नुपर्ने भयो,

अर्कोले भन्यो, “परमेश्वरलाई सम्मान गर्ने र शान्ति हुने भने हामी बादशाहले गर्नुभएका सबै हुकुमहरूको पालना गछौं।”

“तर चर्चको आदेशलाई जबरजस्ती पालन गरेर परमेश्वरको सम्मान कसरी हुन्छ र?” मोहनले सोध्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ। चर्चका कतिपय अगुवाहरू त्यस निर्णयप्रति खुशी थिए तर लुथरनहरूले चर्चलाई भन्दा परमेश्वरलाई र उहाँको वचनलाई मान्ने निर्णय गरेकोले ती चर्चका अगुवाहरू सतर्क भएका थिए र रिसाएका पनि थिए।”

“लुथरको साथी र प्रख्यात धर्मशास्त्री मेलान्कथन लुथरका अनुयायी थिए। उनी त्यस डायट अभ स्पाइर्समा थिए। चर्चका अगुवाहरूको निर्णय थाहा पाएपछि उनी छिटोछिटो नदीको बाटो भएर घर फर्किन्दै थिए। बाटोमा एक जना कहिल्यै

परमेश्वरमाथि भरोसा

पनि नदेखेको तर अंधारो अनुहार भएको बुढो मानिसलाई उनले भेटे। उनले भन एक छिन पछि चर्चका अगुवाहरूले सिपाहीहरू पठाएर लुथरका अग्रज अनुयायी ग्रानियसलाई पक्रन आउनेछन्' मेलान्कथन छिटो छिटो गएर ग्रानियसलाई घरबाट भगाएर नदी पारी पठाए। मेलान्कथन आफ्नो सहरमा आए। सिपाहीहरू आएर ग्रानियसको घरमा उनलाई खोजी गरेका र उनलाई नभेट्दापछि घरका सबै सामानहरू तितिर बितर पारेको उनले भेट्टाए। परमेश्वरको हातमा सबै थोक छ भनेर त्यसले प्रमाणित गरेर देखाएको थियो।”

“परमेश्वर असल हुनुहुन्छ,” मोहनले भन्यो।

“अर्को वर्ष बोलाइयो। यो भन्ने ठाउँमा थियो। पनि लुथरलाई दिएको थिएन।

आधा भागसम्म आफ्ना बाटोमा धेरै मानिसहरूले आवर गड” गीत गाएर उनलाई स्वागत गरेका थिए,” आमाले भनिन्।

“त्यही गीत हामीलाई थाहा छ, होइन र?” मोहनले सोध्यो।

आमाले जवाफ दिइन्, “हो, मानिसहरू बाटोभरि त्यो गीत गाए। तिनीहरू लुथरसँगै त्यो गीत गाए र मानिसहरूमा उत्साह भएको थियो। तर चर्चका अगुवाहरू खुशी थिएन। एक जनाले यो स्वीकार गरे,” ती सबै लुथरनहरूले जे भने त्यो सत्य हो। हामीले अस्वीकार गर्न सक्दैनौं।

“अरूले सोधे, ‘के लुथर र उनका साथीहरूले सिकाएका शिक्षाहरू गलत छ कि भनेर तपाईंहरूसँग केही प्रमाण छ त?’”

“एक जना चर्चको विद्वान र धर्मगुरुले जवाफ दिए, ‘प्रेरितका लेखहरू र बाइबलका अगमवक्ताहरूका लेखहरूबाट लुथर गलत छ भनेर प्रमाण गर्न सकिन्दैन, तर चर्चका परिषद र अग्रज अगुवाहरूका लेखहरूद्वारा गलत छ भनेर

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

जिकिर गरेको प्रमाण दिन सकिन्छ।”

“तब तपाईंको भनाई अनुसार लुथरनहरू बाइबल अनुसार चल्छन् तर हामीचाहीं होइन, हैन त,” त्यस मानिसले सोधे।

“यस कठिन वर्षहरूमा परमेश्वरले आफ्ना विश्वासीहरूलाई अझै पनि सुरक्षा दिंदै हुनुहुन्थ्यो। लुथरले धेरै समय प्रार्थनामा बिताए। सुसमाचारको सत्यतालाई सैतानले नाश गर्न खोजेको छ भनेर उनलाई थाहा थियो। अगसबर्गको सभा भइरहेको बेलामा लुथरले कमसेकम दिनको तीन घन्टा प्रार्थनामा समय बिताए। उनले भने, “प्रार्थनाद्वारा हामी धेरै गर्न सक्छौं जुन हाम्रा शत्रुहरूले जतिसुकै धेरै फुर्ती लगाएतापनि तिनीहरूले केही गर्न सक्दैन।”

“एक समय लुथरका साथी मेलान्कथन निराश भएका थिए। त्यसबेला लुथरले उनलाई एउटा चिट्ठी लेखे। त्यसमा लेखिएको थियो परमेश्वर जिवित हुनुहुन्छ। उहाँले नै शासन गर्नुहुन्छ। हामीले डराउनुपर्ने के कुरा छ र?” यदि परमेश्वरमाथि विश्वास गरेको छ भने अरूले के गर्छ त्यसको बारेमा सुर्ता लिनुपर्दैन भनेर लुथरलाई थाहा थियो।”

“यदि लुथरले जस्तै प्रार्थना गर्थ्यो र विश्वास गर्थ्यो भने हामी पनि केही कुरामा डराउनुपर्दैन, पर्छ र आमा?” मोहनले सोध्यो।

“तिमीले एकदम ठिक भन्यौ,” आमाले सहमत जनाउँछिन्।

अध्याय-१२

फ्रान्समा परमेश्वरको ज्योति चम्कन्छ

“सारा युरोप महादेशमा परमेश्वरको वचन प्रचार गर्ने जिम्मेवारी मार्टिन लुथरलाई परमेश्वरले सुम्पनुभएको थिएन,” आमाले भनिन्।

“यो त राम्रो कुरो हो किनकि युरोप त ठूलो छ,” मोहनले भन्यो। आमाले मुस्कुराउँदै भनिन्, “हो, त्यो महादेश ठूलो छ। विभिन्न देशहरूमा विभिन्न मानिसहरूलाई परमेश्वरले प्रयोग गर्नुभएको थियो। लुथरले बाइबलबाट प्रचार गर्न थालेको अघि नै फ्रान्समा एक जना लिफेभ्र भन्ने मानिसलाई सत्यलाई प्रचार गर्न चुन्नुभएको थियो।”

“लिफेभ्र भन्ने मानिस को हो आमा?” मोहनले सोध्यो।

आमाले जवाफ दिइन्, “लिफेभ्र फ्रान्सको राजधानी पारिसको विश्वविद्यालयका प्रोफेसर थिए। उनी अत्यन्तै बफादारी रोमन क्याथोलिक थिए। उनी धेरै बुद्धिमानी विद्वान मानिस थिए। उनले पढाईमा डाक्टरी गरेका थिए। उनले रोमन क्याथोलिक चर्चका सन्तहरू अर्थात् प्रख्यात इसाई र शहीदहरूको बारेमा अध्ययन गर्न धेरै समय बिताएका थिए। सन्तहरूको बारेमा अझ अध्ययन गर्न बाइबलकै हस्तिलिपी

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

अर्थात् पाण्डुलिपीहरू अध्ययन गरेर खोजनीति गर्न निर्णय गरे।”

“बाइबलमा क्याथोलिक सन्तहरूको बारेमा केही लेखिएको छैन, छन् त? के प्रायजसो तिनीहरू बाइबलको समयपछि आएका होइनन् र?” मोहनले आफ्ना जिज्ञासा राख्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले भनिन्। “लिफेभ्रले बाइबलमा आफ्नो चर्चका सन्तहरूको बारेमा त्यस्तो केही पनि खास पाएनन्। तर सिधै बाइबल पढ्दा धेरै कुराहरू उनले सिके जसले गर्दा उनलाई धेरै प्रभाव पारेको थियो। त्यही पढ्ने क्रममा उनले यो निष्कर्ष निकाले कि मानिसको कुनै धर्मकर्म वा चर्चका बिधिहरू पालन गरेर वा धर्मगुरुहरू पछि लागेर मुक्ति पाइने होइन तर शुद्ध परमेश्वरमाथि विश्वास गर्दा मात्र मुक्ति पाइन्छ। लिफेभ्रले आफूले पाएको सत्यलाई उनका धेरै विद्यार्थीहरूलाई सुनाए र धेरैले उनको कुरालाई पत्याए।”

“विलियम फारेल भन्ने डा. लिफेभ्रका विद्यार्थीहरूमा एक थिए। रोमन क्याथोलिक चर्चले मान्यता दिएका सन्तहरूको बारेमा उनलाई पनि धेरै चासो भएको थियो। उनी नयाँ करारको येशूलाई विश्वास गर्नुभन्दा अघिको सावल जस्तै थिए। उनी चर्चप्रति अत्यन्तै बफादारी थिए र चर्चको शिक्षा अनुसार कसैले सिकाए त्यसलाई नराम्रो ठान्ने र उसको बिरुद्धमा भौतिक कार्वाही गर्ने खालका रिसाहा प्रवृत्ति भएको मानिस थिए। तर जब लिफेभ्रले सिकाएका सत्यहरूको बारेमा विलियम फारेलले सिके तब ती सत्य हुन् भनेर उनले पनि स्वीकारे। जब डा. लिफेभ्रले पेरिसको विश्वविद्यालयमा सत्यको बारेमा सिकाइरहेका थिए तब त्यो सत्य फ्रान्सको सर्वसाधारण मानिसहरूलाई सिकाउने विलियम फारेलले आफ्नो जिम्मेवारी ठाने।”

“यो कस्तो राम्रो कुरो। परमेश्वरले ती दुवैलाई विशेष समूहका मानिसहरू दिनुभएको होला जसलाई सत्य सिकाउनुपर्थ्यो। एक जनालाई सबै काम गर्न सक्दैनथ्यो,” मोहनले भन्यो।

“हो, यस मामिलामा परमेश्वर राम्रो हुनुहुन्छ,” आमाले जवाफ दिइन्। त्यसै समय अर्को रोमन क्याथोलिक चर्चको अगुवा मियोको बिशपले पनि बाइबलबाट सत्यहरू पत्ता लगाएका थिए। उनले अरु धर्मगुरु वा चर्चका फादरहरूलाई ती सत्यहरू सुनाए। अनि छिटै ती फादरहरूले फ्रान्सका गाउँहरूमा

फ्रान्समा परमेश्वरको ज्योति चम्कन्छ

भएका किसानीहरूलाई ती सत्यहरूलाई फैलाउन थाले।

“तर बाइबलले सिकाएको सत्यको बारेमा उत्सुक भएर सुन्न किसानीहरूमात्र होइन राजकुमारी मागरिटले पनि खुशीसाथ ग्रहण गरिन्। उनी फ्रान्सको राजाकी बहिनी थिइन्। उनले मियोको बिशपको शिक्षालाई प्रचारप्रसार गर्न सहयोग गरिन्। फ्रान्सका राजा फ्रान्सिस प्रथमपनि केही समय बाइबलको शिक्षाप्रति आकर्षित भएका थिए। तर उनका धेरै सल्लाहकारहरू थिए। तिनीहरूले उनलाई सरसल्लाह दिन्थे। त्यसले गर्दा बाइबलको नयाँ कुरा मान्न कि नमान्न भन्न कुरामा अन्यौलमा परेका थिए।”

“जे भएतापनि उनी त राजा थिए। किन सत्यलाई स्वीकार्न उनलाई गाह्रो भएको होला?” मोहनले अचम्म मानेर सोध्यो।

“किनभने राजाका धेरै मानिसहरू थिए। तिनीहरूले के गर्ने नगर्ने भन्ने कुरामा दवाव दिन्थे। त्यसबेला रोमन क्याथोलिक चर्च युरोपमा अत्यन्तै शक्तिशाली थियो भन्न कुरामा तिमीले सम्झनुपर्छ,” आमाले बुझाउँछिन्।

“चर्चको शिक्षालाई सुधार्न परमेश्वरले अर्को मानिसलाई चुन्नुभएको थियो। उनको नाउँ लुइज ड बरक्विन थियो। उनी धनाध्य र प्रतिष्ठित परिवारमा जन्मेका थिए। उनी फ्रेन्च नाइट थिए। त्यसको अर्थ राजाले उनलाई बहादुर सैनिक भनेर सम्मान गरेका थिए। तर उनी सुधारवादी अर्थात् प्रोटेस्टेन्ट रिफोर्मेशनको सुरो प्रचारक हुन थाले। फ्रान्सका कतिपय मानिसहरूले उनी फ्रान्सका लुथर भनेर सम्बोधन गर्थे। तर रोमन क्याथोलिक चर्चका धर्मगुरुहरूले उनलाई लुथरभन्दा धेरै नराम्रो मानिस थिए भनेर भन्न थाले।”

“लुथरको नाउँ त्यसरी लिएको उनलाई मन परेको थिएन होला,” मोहनले भन्यो।

“तीन पटक चर्चका अगुवाहरूले उनलाई पक्रेर झ्यालखानामा हाले। तर तीनै पल्ट फ्रान्सका राजाले उनलाई छुटाए।”

“लुइज ड बेक्विनको साथी इरासमस फ्रान्सको प्रख्यात विद्वान थिए। तर सत्यलाई चुन्न र सत्यको निम्ति दुःख पाउन उनी त्यति सुरो थिएन। लुइजलाई कतै टाढा राजदूत बनाएर पठाउनु राजालाई भन भनेर उनले सल्लाह दिए। त्यहाँ उनी सुरक्षित हुनेछ भनेर सुनाए। तर राजालाई विश्वास नगर्नु र मलाई पनि तपाईंको

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

अनौठो धारणाहरूले दुःख नदिनु भनेर इरासमसले लुइजलाई भने।”

“विद्वान भएर पनि त्यस्तो कुरा इरासमसले गर्नु डरछेरुवा जस्तै भएको देखाउँछ। तर हामीलाई थाहा छ तिनी त्यस्तो किन हुनुप्यो,” मोहनले भन्यो।

आमाले भनिन्, “तर लुइजले इरासमसको सल्लाह मानेन। उनी आफ्नो देश फ्रान्स छोडेनन् बरु उनले आफूले पाएको सत्यज्ञान जोडकातोरले सिकाउन थाले। रोमन क्याथोलिकले सिकाएका बाह्र वटा शिक्षाहरू बाइबल अनुसार गलत भएको उनले भेट्टाए। ती कुराहरू मानिसहरूसमक्ष उनले राखे र तिनीहरूले नै निर्णय गरुन्- बाइबल ठिक छ कि चर्चका शिक्षाहरू।

“अब चर्चका अगुवाहरू डराउन थाले र झन रिसाउन थाले। यदि राजा आफैले पनि लुइज ठिक छ भनेर स्वीकारे के गर्ने? राजाले निर्णय गर्नुभन्दा अगाडि पेरिसमा भएको येशूकी आमा मरियमकी शालिक कसैले लडाई दियो र भाँची दियो। त्यहाँ धेरै मानिसहरू जम्मा भएर यो काम लुइजका मानिसहरूका हुन् भनेर विरोध गरे जसले गर्दा उनलाई पक्रियो।”

“यो लुइजको दोष होइन हो त?” मोहनले सोध्यो।

“होइन, आमाले जवाफ दिइन्, “तर यसले लुइजाई समात्न बहाना पायो। राजा पेरिसबाट छुट्टीमनाउन गए र लुइजको पक्षमा बोल्न पेरिसमा बसेन। राजा नभएको बेलामा बिहानै लुइजको बिरुद्धमा मुद्दा चलाए र दिउँसै ती धर्मगुरुहरूले उनलाई मारे। जब उनी मार्न गएको थियो उनले आफूसँग भएको सबभन्दा राम्रो लुगा लगाए र सत्यको निम्ति हाँसीहाँसी आफ्नो ज्यान दिए।”

“मियोमा पनि बिशपका चेलाहरूलाई सिकाउनबाट रोके। त्यसकारण तिनीहरू मियो सहर छोडेर युरोपको विभिन्न देशहरूमा यात्रा गरे र तिनीहरू जहाँ जहाँ गए त्यहाँ तिनीहरूले बाइबलको सत्य शिक्षालाई सिकाए।”

“यसले गर्दा बाइबलको सन्देश झन फैलियो। नत्र भने एकै ठाउँमामात्र हुन्थ्यो, होइन त आमा?” मोहनले सुनायो।

“हो, डा. लिफेभ्र जर्मनमा गए र विलियम फारेल आफ्नै गाउँ फ्रान्सको उत्तरी इलाकामा गए। त्यहाँ उनी सुरक्षित हुन्छ भनेर उनलाई थाहा थियो। फेरि त्यसै वखत फ्रान्सको अर्को मानिसलाई काम गर्न परमेश्वरले बोलाउनुभएको थियो,” आमाले भनिन्।

फ्रान्समा परमेश्वरको ज्योति चम्कन्छ

“उनको नाउँ के हो?” मोहनले सोध्यो।

आमाले जवाफ दिइन्, “उनको नाउँ जोन क्यालभिन हो। उनी फादर वा रोमन क्याथोलिक चर्चको पास्टर हुन अध्ययन गरेका थिए। उनको भतिजा प्रोटेस्टेन्ट थियो। क्यालभिनले भतिजाको कुरा ध्यान दिएर सुने। चर्चको शिक्षा भन्दा बाइबलको शिक्षा महत्त्वपूर्ण छ भन्ने धारणा सुनेर उनले धेरै समयसम्म सोचे। अनि एक दिन रोमन क्याथोलिक धर्मको बिरोधमा गयो भनेर एक जना प्रोटेस्टेन्टलाई खम्बामा जिउँदै जलाएको क्यालभिनले देखे।”

“त्यो कस्तो नराम्रो थियो होला!” मोहनले दुःख मान्दै व्यक्त गर्यो।

आमाले भन्छिन्, “हो त्यो दुःखपूर्ण थियो तर त्यो देखेर प्रोटेस्टेन्टहरू ठिक भएको क्यालभिनले महसुस गरे। उनी पेरिस छोडेर एउटा सानो गाउँमा गए। त्यहाँ उनी घर घरमा गएर मानिसहरूलाई बाइबल सिकाउन थाले। पछि उनी फेरि पेरिस फर्के र त्यहाँ पनि उनलाई बोलाएको अनुसार घरघरमा गएर बाइबल सिकाउन थाले।”

“केही समयसम्म राजा फ्रान्सिस पेरिस छोडेर गएको बेलामा राजकुमारी मागरेटले प्रोटेस्टेन्टहरूको निम्ति आफ्नो दरवारको ढोका खुला राखिन्। तिनीहरूले

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

दरवारकै कोठामा आराधना गर्ने च्यापेल बनाए। त्यहाँ धेरै प्रोटेस्टेन्ट प्रचारकहरूले प्रचार गर्न थाले। धेरै मानिसहरू तिनीहरूलाई सुन्न आए। जब राजा फर्केर आएर उनले प्रोटेस्टेन्टहरूलाई धेरै चर्चहरू बनाउन अनुमति दिए। दुई वर्षसम्म फ्रान्समा सुधारवादी इसाईहरूले जहाँ मनलाग्यो त्यहाँ गएर प्रचार गर्न सकेका थिए। अनि फ्रान्सिसले आफ्नो मन बदले।”

“फेरि?” मोहनले सोध्यो।

“हो, उनले प्रोटेस्टेन्टहरूका चर्चहरू बन्द गरिदिए। आफू सुरक्षित ठानेर बसेका क्यालभिन आफ्नो कोठामा प्रार्थना गरिरहेका थिए। केही साथीहरू आएर उनको कोठाको ढोका जोरकासाथ ढकढकाए ‘क्यालभिन! क्यालभिन! यहाँबाट छिटो भाग। तपाईंलाई पक्रन सिपाहीहरू आउँदैछन्’

“क्यालभिन जुरुक्क उठे। जब उनका साथीहरू सिपाहीहरूसँग कुरा गर्दै थिए उनी झ्यालबाट भागे र राजकुमारी मागरेटले शासन चलाएको क्षेत्रमा भागे।”

“केही समय क्यालभिनले अल्गो पहाडमा रहेको गुफामा लुकेर प्रचार गर्न थाले। त्यहाँ उनलाई सुन्न मानिसहरू आउँथे। कसैले समात्न आएमा तिनीहरू ढुङ्गाको पछाडि गुफाहरूमा लुक्न सक्थे।”

“कस्तो राम्रो कुरा,” मोहनले भन्यो।

आमाले टाउको हल्लाउँदै भनिन्, “स्विटजरल्याण्ड र जर्मनी जस्तै फ्रान्स पनि प्रोटेस्टेन्ट देश हुन धेरै प्रोटेस्टेन्टहरूले अभियान चलाएका थिए। तिनीहरूले रोमन क्याथोलिक चर्चको प्रभुभोजको विधि के हो भनेर पर्चा छापेर फ्रान्सको सबै ठाउँहरूमा टाँसे। तिनीहरूले राजाकै कोठाको ढोकामा पनि त्यो पर्चा टाँसे!”

“त्यसले राजालाई धेरै रिस उठायो होला,” मोहनले भन्यो।

“राजा फ्रान्सिस धेरै रिसाए र सिपाहीहरू पठाएर धेरै प्रोटेस्टेन्टहरूलाई मारे। तिनीहरूले गरिब प्रोटेस्टेन्टहरूलाई समातेर ठूलो यातना दिए र अरू प्रोटेस्टेन्टहरू कहाँ छन् भनेर भन्न लगाए। ती सिपाहीहरू बाटो बाटोमा हिँडेर प्रोटेस्टेन्टहरूका घरघरमा जबर जस्ती पसेर परिवारलाई समातेर बाहिर ल्याए र कतिपयलाई जिउँदै खम्बामा जलाए। तर तिनीहरू बोहेमियाको जोन हस र जेरोम जस्तै हाँसी हाँसी आफूहरूलाई जलाउन दिए। तिनीहरूलाई थाहा थियो कि

फ्रान्समा परमेश्वरको ज्योति चम्कन्छ

परमेश्वरले तिनीहरूलाई प्रेम गर्नुहुन्छ,” आमाले भन्छिन्।

“त्यो तिनीहरू कतिको साहसिलो थिए भनेर देखाएका थिए,” मोहनले भन्यो।

आमाले टाउको हल्लाउँदै भन्छिन्, “क्योथोलिकहरूलाई मार्न प्रोटेस्टेन्टहरूले योजना बनाए र सरकारलाई पनि अपदस्थ गरेर राजालाई मार्ने योजना बनाए भनेर सिपाहीहरूले दोष लगाए। त्यसको प्रमाण केही नभएतापनि फ्रान्सका कतिपय मानिसहरू धेरै रिसाए। आफ्नो सरकारलाई ढाल्ने योजना प्रोटेस्टेन्टहरूले गरिरहेको कुरा तिनीहरूले सुन्न पनि चाहेका थिएनन्।”

“जनवरी २१, सन १५३५मा राजाले आफ्ना क्याथोलिक चर्चका धर्मगुरु र अनुयायीहरूको साथ सहरमा जुलुस निकाले। बाटो बाटोमा सुली वा खम्बाहरू ठड्याएका थिए। त्यहाँ प्रोटेस्टेन्टहरूलाई जिउँदै बाँधेका थिए। राजा आफै प्रत्येक खम्बामा गएर ती विश्वासीहरूको मुनि आगो लगाइ दिए। यो एकदम भयानक दिन थियो। परमेश्वरले फ्रान्समा आफ्ना ज्योति बाल्न खोज्नुभएको थियो तर फ्रान्सले निभाइदियो।”

“त्यसको २५८ वर्षपछि जनवरी २१ मै फ्रान्सको अर्को राजालाई पेरिसको सडकमा घिसारेर सुलीमा काटेर मारे। उनीमात्र होइन अरू २८०० मानिसहरू पनि आमरूपमा मारिए। त्यस घटनालाई फ्रेन्च रिभ्युल्युशन अर्थात् फ्रान्सको जनक्रान्ती भन्ने नाउँले प्रख्यात छ।”

“कस्तो डरलाग्दो कुरा!” दुःख मान्दै मोहनले भन्यो।

आमाले भनिन्, “जब फ्रान्सले परमेश्वरको वचनलाई अस्वीकार गर्‍यो तब त्यहाँ के भयो भन्न अर्को उदाहरणमात्रै हो।”

“विलियम फारेल र जोन क्यालभिनलाई के भयो। के तिनीहरू पनि मारिए त?” मोहनले सोध्यो।

“तिनीहरूलाई मारेनन्। विलियम फारेल र जोन क्यालभिन स्विटजरल्याण्डमा भागे। त्यहाँ तिनीहरूले परमेश्वरको वचन सुनाउन धेरै परिश्रम गरे र त्यहाँ पनि तिनीहरूले धेरै खतराहरूको सामना गर्नुपरेको थियो। अन्तमा आएर तिनीहरूले जेनेभा सहरलाई प्रोटेस्टेन्टहरूको निम्ति केही हदसम्म सुरक्षित सहर बनाए। युरोपभरि रोमन क्याथोलिक चर्चले खेदिएका प्रोटेस्टेन्टहरू त्यहाँ आएर सुरक्षाको सास फेर्न पाएका थिए। धेरै वर्षपछि

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

क्यालभिनका अनुयायीहरूले प्रेसबेटेरियन चर्च स्थापना गरे,” आमाले भनिन्।

“ए हो र? हाम्रा केही प्रेसबेटेरियन साथीहरू छन्। डाक्टर गेरम्रथ तपाईंले चलाउनुभएको शुक्रवार बेलुकाको बाइबल अध्ययनमा आउनुहुन्छ,” मोहनले भन्यो।

“हो, डाक्टर गेरम्रथ र उनका परिवार प्रेसबेटेरियन चर्चका बफादारी सदस्यहरू हुन्,” आमाले जवाफ दिइन्।

“युरोपका सुधारवादी युगमा धेरै खालका चर्च वा सम्प्रदायहरू स्थापना भए। ती सबै चर्चहरूमा हाम्रा साथीहरू छन्,” मोहनले भन्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ। आफ्नो बारेमा स्पष्टरूपमा बुझाएर आफूतिर तान्न परमेश्वरले काम गरिरहनुभएको थियो,” आमाले भनिन्।

अध्याय-१३

स्कान्दिनेभियाका परमेश्वरका आस्थावान बीरहरू

“आज हामी स्कान्दिनेभिया र नेडरलान्डका परमेश्वरका आस्थावान बिरहरूको बारेमा छलफल गर्नेछौं। तिनीहरू परमेश्वरको सत्यको निम्ति बहादुर भएका थिए,” आमाले मोहनलाई सुनाइन्।

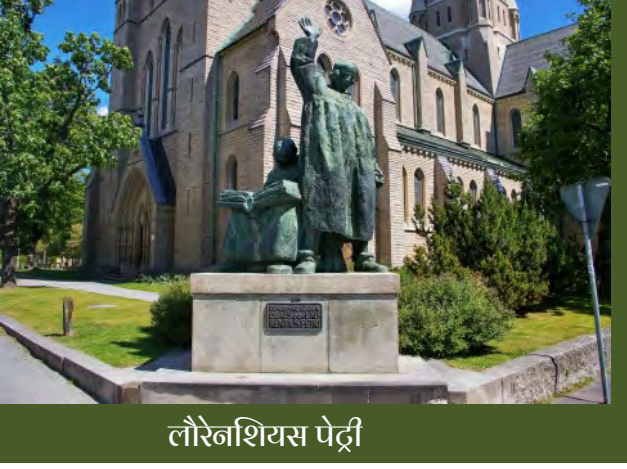
“स्कान्दिनेभिया भनेको नर्वे र स्विडेन होइन र?” मोहनले सोध्यो।

“हो, त्यसको साथै डेनमार्क र फिनलान्ड पनि हो। हलान्डमा मिनो साइमन नाउँ गरेको व्यक्तिलाई परमेश्वरले उनका देशका मानिसहरूलाई सत्य सिकाउन बोलाउनुभएको थियो। पहिले त साइमन बाइबल पढ्न पनि डराएका थिए। किनभने त्यसबेला बाइबल पढ्नेहरूलाई रोमन क्याथोलिकका अगुवा र विश्वासीहरूले धर्म भ्रष्ट भएको मानिसहरू भनेर आरोप लगाउँथे। जब बाइबल पढ्न उनको मनमा उठ्यो तब यो त सैतानको आवाज हो भनेर सोचेका थिए। कस्तो होला? आखिरमा लुथरले अनुवाद गरेका नयाँ करार र उनका केही लेखहरू पढेपछि लुथरका धारणाहरू ठिकै भएको उनले विश्वास गरे।”

“अनि बप्तिस्माको बारेमा बाइबलले के भन्छ सो बाइबलमै खोजेर पढ्न

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

लौरेशियस पेद्री

थाले। मानिस
ठूलो नहुञ्जेल
बच्चालाई किन्
बप्तिस्मा दिंदो
रहेछ भन्ने कुरा
बुझ्न थाले,”
आमाले भनिन्।
“हामी पनि
बच्चालाई
बप्तिस्मा दिंदैनौं,

दिन्छौं त?” मोहनले सोध्यो।

“भर्खर जन्मेको बच्चालाई बप्तिस्मा दिनुपर्ने कुरा साइमनले बाइबलमा कतै पनि पाएनन्। तर जब हुर्केको मानिस येशूको पछि लाग्न निर्णय गरेपछि बप्तिस्मा लिन्छन् भनेर उनले बाइबलमा भेट्टाए। बाइबल पढ्ने मानिस धर्ममा भ्रष्ट भएको होइनन् रहेछ भनेर उनले निश्कर्ष निकाले,” आमाले भनिन्।

“साइमनले ठिकै गरेछ,” मोहनले भन्यो।

“त्यस बखत हलान्डमा दुई खालका प्रोटेस्टेन्टहरू थिए। एक खालका प्रोटेस्टेन्ट वा सुधारवादी इसाईहरूचाहीं वाल्डनसिसबाट आएका सन्तानहरू थिए। हामीले वाल्डनसिसको बारेमा छलफल गरेका थियौं, तिनीहरू आल्प पहाडमा रहन्थे र परमेश्वरप्रति निष्ठावान थिए, सम्झिन्छौं?” आमाले सोधिन्।

“सम्झिन्छु,” मोहनले भन्यो।

“राम्रो, हलान्डमा भएका अर्को प्रोटेस्टेन्ट समूहले त्यस देशमा परिवर्तन ल्याउनुपर्छ तर मानिसलाई मनाएर होइन लडेर र मारेर भएपनि परिवर्तन ल्याउनुपर्छ भनेर अतिवादी हुँदै मानिसहरूलाई उक्साउन थाले। तिनीहरू कठुर र धर्मको नाउँमा मानिसहरूलाई आतंकित तुल्याएका थिए। ती अतिवादी इसाईहरूले शान्तमा रहन चाहने इसाईहरूलाई धेरै दुःख दिएका थिए (अहिले पनि त्यो क्रम जारी छैन भन्ने छैन)। नेडरलान्ड र पूर्विय जर्मनीमा मेनो साइमनको अनुयायीहरू ती अतिवादी प्रोटेस्टेन्टहरूले गर्दा परमेश्वरमा विश्वास राख्ने

स्काण्डिनेभियाका परमेश्वरका आस्थावान बीरहरू

कुरामा अन्यौलमा परेका थिए। त्यसबेलाका सरकारले सबै खालका इसाईहरूको विरुद्धमा ऐनकानूनहरू बनाए। हलान्डमा बाइबल पढ्न र बाइबलको बारेमा कसैलाई सुनाउन पनि अपराधी र देशद्रोही भनेर इसाईहरूलाई दण्ड दिन थाल्यो,” आमाले भनिन्।

“देशद्रोही भनेको के हो?” मोहनले सोध्यो।

“देशद्रोही भनेको देशको नियमकानून पालन नगर्नेहरूलाई दण्ड दिने हो। त्यो अपराध गर्ने मानिसलाई मृत्युदण्ड दिइन्छ। मानिसहरूले बाइबल पढ्न

ओलाफ र लौरेंसियस पेद्रीको सम्झनामा चर्च

र सिकाउनमात्र मनाही गरिएको थिएन गोप्यरूपमा प्रार्थना गर्न र भजन गाउन पनि बन्देज लगाएको लियो। रोमन क्याथोलिक चर्चका सन्तहरूका मूर्तीहरूलाई नढोप्रेलाई पनि मार्न सकिन्थ्यो।”

“जब बाइबल पढ्ने, प्रार्थना गर्ने र भजन गाउने मानिसहरूलाई पक्रे तब तिनीहरूले ती गरेका छैनन् भनेर जिकिर गरेतापनि तिनीहरूलाई मृत्युदण्ड दिइन्थ्यो। तैपनि हलान्डका प्रोटेस्टेन्टहरू सुरो थिए। श्रीमान श्रीमतीहरू र केटाकेटीहरू एक जुट भएका थिए। परिवारमा तिनीहरू एकता थियो। मर्ने

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

परेतापनि आफूहरूले के विश्वास गरेको थियो त्यसमा तिनीहरू डराएनन्,” आमाले भनिन्।

“दुःख कष्ट र सतावट छिटो रोकोस् भनेर तिनीहरूले परमेश्वरसँग बलपूर्वक प्रार्थना गरे होलान्, होइन त आमा?” मोहनले सोध्यो।

“हो, परमेश्वरले तिनीहरूको प्रार्थना सुन्नुभयो। थोरै समयपछि नै विलियम अरान्ज भन्ने मानिसले प्रोटेस्टेन्ट समूहको क्रान्तीलाई नेतृत्व गरे। उनी हलान्डका राजा भए। अब हलान्ड प्रोटेस्टेन्ट देश भयो।”

“फेरि त्यसै समयमा डेनमार्कमा टाउसेन भन्ने मानिसलाई परमेश्वरले प्रयोग गर्नुभयो। उनी गरिब किसानी परिवारमा जन्मेका थिए,” आमाले सुनाइन्।

“परमेश्वरले धेरै थरीका मानिसहरूलाई चलाउनुहुन्छ होइन त?” मोहनले भन्यो।

आमाले शिर हल्लाउँदै भनिन्, “किसानीहरू गरिब थिए र आफ्ना छोराछोरीहरूलाई स्कूल पठाउन सक्दैनथे। तर टाउसेन पढ्नमा शिपालु थिए। उनी रोमन क्याथोलिक चर्चको इसाई गुम्बामा भर्ना भए। गुम्बाका भिक्षुहरूले टाउसेनको पढ्ने चलाकीले गर्दा उनलाई स्कूल पठाउन निर्णय गरे। तर उनलाई विट्टनवर्गमा नजान अर्थात् किनभने त्यहाँ धर्मभ्रष्ट अर्थात् प्रोटेस्टेन्ट शिक्षाको प्रचारप्रसार भइरहेको थियो भनेर क्याथोलिक चर्चका भिक्षुहरूले टाउसेनलाई सुनाए।”

“टाउसेन जर्मनको कलन स्कूलमा गए। जब उनी कलनमा थिए तब उनले विट्टनवर्गमा भइरहेको प्रोटेस्टेन्ट अभियान र शिक्षाको बारेमा सिके। जब उनी डेनमार्क फर्के र गुम्बामा गए त्यहाँका भिक्षुहरू उनीदेखि धेरै रिसाए र उनलाई थुनेर राखे। उनी चिसो कोठामा थुनिएको बाहिरका कुनै मानिसहरूलाई थाहा थिएन। तर उनले आफ्ना भिक्षु साथीहरूलाई बाइबलको बारेमा प्रचार गरे। अनि ती भिक्षुहरू डेनमार्कको ठाँउठाउँमा गएर बाइबलको सत्यको बारेमा मानिसहरूलाई सुनाए।”

“टाउसेनलाई सजायँ दिएको त उल्टो पो भयो,” मोहनले भन्यो।

आमाले भनिन्, “जब उनलाई कोठामा थुनिएको थियो त्यसबेला उनले नयाँ करारलाई डेनमार्कको डेनिश भाषामा अनुवाद गरे। डेनमार्कका

स्काण्डिनेभियाका परमेश्वरका आस्थावान बरिहरू

मानिसहरूले आफ्नै भाषामा बाइबल पढ्न पाउने भए। डेनमार्कले प्रोटेस्टेन्ट वा सुधारवादी इसाईहरूको सिद्धान्तलाई अपनाए र त्यो देश पनि प्रोटेस्टेन्ट देश भयो।”

“स्विडेन के भयो त?” मोहनले सोध्यो।

“स्विडेनमा पनि परमेश्वरले दुई दाजुभाइहरूलाई बोलाउनुभयो। तिनीहरू ओलाफ लौरैन्सियस पेट्री थिए। तिनीहरूका बाबु फलामको ज्यावल बनाउने काम गर्थे। तिनीहरू धनी नभएतापनि ती दुवै दाजुभाइ विट्टेनवर्गको स्कूलमा गए जहाँ लुथर र मेलान्कथनसँगै पढेका थिए। दुवै दाजुभाइ ओलाफ र लौरैन्सियस लुथर र मेलान्कथन जस्ता थिए। ओलाफ लुथर जस्तै प्रभावकारी प्रचारक थिए भने लौरैन्सियस मेलान्कथन जस्तै गहिरीएर सोचदथे। ती दुवै जना मिलेर स्विडेनमा बाइबलको बारेमा सत्य फैलाए।”

“ओलाफलाई रोमन क्याथोलिक चर्चका उत्तेजित भिंडले धेरै आक्रमण गरेका थिए। तर उनी भाग्न सफल भएका थिए। उनलाई राजाले सुरक्षा दिएका थिए। उनले यो घोषणा गरे,” परमेश्वरको वचनको बिरुद्धमा जाने चर्चलाई अधिकार छैन। बाइबलले जे भन्यो त्यसमुताविक हामी चल्नुपर्छ। स्विडेनका राजाले उनको शिक्षालाई स्वीकारे र सारा देश नै राजाको उदाहरणमा चल्यो।

“यी सबै भइरहेको बेलामा लौरैन्सले नयाँ करारलाई स्विडेनको भाषामा अनुवाद गरे। त्यो देखेर राजा धेरै प्रभावित भए। उनले दुवै दाजुभाइलाई पूरै बाइबल स्विडेन भाषामा अनुवाद गर्न निर्देशन दिए।”

“धेरै वर्षसम्म युरोपको उत्तरी देशहरूमा आत्मनिर्णय गर्नेहरूलाई रोमन क्याथोलिक चर्चले यातना दिइरहेको थियो। स्विडेनकै अनुसरण गरेर जर्मन र अरू प्रोटेस्टेन्ट देशहरूले धार्मिक स्वतन्त्रतामा बलियो भए।”

“हामीले जे निर्णय गर्छौं अरूलाई पनि प्रभाव पार्दो रहेछ,” मोहनले भन्यो।

“यो कुरा हामीले सधैं सम्झिराख्न सक्यौं भने धेरै राम्रो हुन्छ,” आमाले स्वीकार्दै भनिन।

अध्याय-१४

बेलायतमा परमेश्वरको निम्ति उभिने बहादुर

“जब मार्टिन लुथरले जर्मनमा जर्मनी भाषामा नयाँ करार अनुवाद गर्दै थिए तब त्यसैबेला बिलायतमा विलियम टिन्डेल अङ्ग्रेजी भाषामा बाइबल अनुवाद गर्दै थिए,” आमाले मोहनलाई भनिन्। भान्छा कोठा सफा भइरहेको थियो र मोहनको होम वर्क सकिसकेको थियो। परमेश्वरको सत्य वर्ष वर्षहरूमा कसरी फैलिन थाल्यो र त्यस सत्यलाई पत्ता लगाउने मानिसहरूलाई परमेश्वरले कसरी सुरक्षा दिनुभएको थियो भनेर आमा छोरा चर्चा गर्न फेरि अघि बढे।

“वाइक्लिफलाई के भयो त? उनले नै अङ्ग्रेजीमा बाइबल अनुवाद गरेको भन्ठानेको थिएँ,” मोहनले सोध्यो।

आमाले भनिन्, “हो, उनले बाइबल अङ्ग्रेजीमा अनुवाद गरेका थिए। जब टिन्डेलले बाइबल अनुवाद गरे तब वाइक्लिफले अनुवाद गरेको बाइबल दुई सय वर्ष भइसकेको थियो। वाइक्लिफले केवल हातले मात्र बाइबल अनुवाद गरेका थिए र पछि प्रेस आविष्कार भएको बेलामा उनले अनुवाद गरेको बाइबल उपलब्ध भएको थियो। तर धेरै मानिसहरूले बाइबल पढ्न पाएका थिएनन्। उनले अनुवाद

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

सर्वसाधारणको निम्ति बाइबल अनुवाद गरिएकोमा विलियम टिन्डेलला जिउँदै जलाइ दिन्छ

गरेका बाइबल धेरै महङ्गो थियो। वाइक्लिफले नयाँ करार ल्याटिन भाषाबाट अनुवाद गरेका थिए। तर नयाँ करार ग्रीक भाषामा लेखिएको थियो। टिन्डेलले सिधै ग्रीक भाषाबाट नयाँ करार अनुवाद गर्न चाहेका थिए। उनले अनुवादबाट अनुवाद गर्न चाहेनन्। यसले गर्दा अनुवादमा कम गल्ती पनि हुनेथियो।”

“त्यो त राम्रो कुरो हो।

सुरूको भाषामा लेखिएको पुस्तकबाट अनुवाद गर्दा बढि ठिक हुने सम्भावना धेरै छ। तर अनुवादबाट अनुवाद गर्दा केही गल्तीहरू हुन सक्छ,” मोहनले आफ्नो भनाइ राख्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले जवाफ दिइन्। “तर रोमन क्याथोलिक चर्चका अगुवाहरूले टिन्डेलको चाहनाको बिरोध गरे। चर्चका आधिकारिक अगुवाहरूलेमात्र बाइबल ठिकसँग व्याख्या गर्न सक्छ भनेर टिन्डेललाई सुनाए। टिन्डेलले जवाफ दिए ‘के तपाईंलाई थाहा छ चीललाई खाना भेट्टाउन कसले सिकाउँछ? त्यही परमेश्वरले उहाँका जनहरूलाई बाइबलबाट परमेश्वर भेट्टाउन सिकाउनुहुन्छ।’ टिन्डेलको प्रख्यात भनाई पनि प्रचलित भएको थियो “यहूदीहरूले परमेश्वरलाई आफ्नै भाषामा प्रशंसा गरेका थिए (त्यो भाषा हिब्रू भाषा थियो जुन पुरानो करार लेखिएको थियो), बेलायतमा बसेका हामीहरूले पनि हाम्रै भाषामा परमेश्वरको प्रशंसा गर्न पाउनुपर्छ अर्थात् हाम्रै अङ्ग्रेजी भाषामा मानिसहरूले परमेश्वरको स्तुति गर्न पाउनुपर्छ।” त्यसबेला धेरै शिक्षित मानिसहरूले पनि परमेश्वरको वचनबाट भन्दा चर्चले के भन्यो त्यो सर्वसाधारण मानिसहरूलाई सुनाउनु जरुरी छ भनिरहेका थिए। टिन्डेलले सपथ खान्दै चर्चका अगुवाहरूलाई भने, “यदि परमेश्वरले मेरो जीवन बचाइराख्नुभयो भने हलो जोत्ने केटाहरूले पनि तपाईंहरू भन्दा बाइबल धेरै जान्ने हुनुपर्दछ।”

बेलायतमा परमेश्वरको निम्ति उभिन्छ

“टिन्डेलले आफ्नो गाउँघरका सर्वसाधारणले पनि बाइबल पढ्नुपर्छ भनेर प्रचार गर्दा धेरै दुःख कष्ट पाए। चर्चका अगुवाहरूले उनलाई खेदो गर्दा उनी आफ्नो घर छोडेर बेलायतको राजधानी लण्डनमा सरे। त्यहाँ पनि चर्चका अगुवाहरूले उनलाई भेट्टाएर उनलाई खेदो गर्न थाले र यातना दिन थाले। उनी बेलायत छोडेर जर्मनमा गए। त्यहाँ उनले नयाँ करार अङ्ग्रेजीमा छाप्न थाले। कतिपय समयमा शासकवर्गहरूले त्यो काम रोक्न प्रयास गरे। तब आफू बसेको ठाउँबाट अर्कै सहरमा गएर बाइबल छाप्न थाले। अन्तमा आएर जर्मनको वर्म सहरमा आए जहाँ मार्टिन लुथरप्रति मुद्दा चलाएका थिए। त्यहाँ टिन्डेललाई कसैले पनि दुःख दिएन।”

“उनले सबभन्दा पहिलै बाइबल तीन हजार प्रति छापे। यस काममा

जोन वेस्ली

उनी सफल भएका थिए। ती बाइबलहरू यति छिटै बिक्रि भयो कि उनले त्यही वर्ष अरू धेरै बाइबल छापनुपर्ने भयो। ती बाइबलहरूलाई लुकाइ लुकाइ बेलायतमा डुङ्गाबाट लगे। बेलायतको डुर्हामको बिशपले सर्वसाधारण मानिसहरू बाइबल नपढोस् भनेर चाहना गरेका थिए। त्यसकारण उनले पसलेको सबै बाइबल किने। त्यो बाइबललाई जलाउन उनी चाहेका थिए। बिशपले किनेको पैसाले धेरै बाइबल छाप्न टिन्डेलले मौका पाए। उनले पहिलाको भन्दा धेरै बाइबल छापेर निकाले।”

“आखिरमा टिन्डेललाई

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

धोखा दिएर नेडरलान्डको जेलमा थुनिदिए। झ्यालखानामा जेलको हाकिमले बाइबल छाप्न कसले कसले सहयोग गरे भनेर केरकार गरे। उनले भने 'बिलायतको डरहामको बिशप मेरो सबभन्दा ठूलो सहयोगी हुनुहुन्छ। उनले धेरै पैसा तिरेर मेरो सबै बाइबल किने जसले गर्दा मैले धेरै बाइबल छाप्न उत्साहित भएँ।”

“डरहामको बिशप त्यो सुनेर धेरै रिसाए होलान् साथै लज्जित पनि भए होलान्,” मोहनले हाँस्दै भन्यो।

“हुनसक्छ,” आमाले भनिन्। “परमेश्वरले अचम्म तरिकाले काम गर्नुहुन्छ। तर परमेश्वर हँस्सी ठट्टा गर्ने खालको पनि हुनुहुन्छ।”

“परमेश्वर ठट्ट्याली हुनुहुन्छ” मोहनले भन्यो।

“हो, उहाँले कहिलेकाहीं मजाक गर्नुहुन्छ,” आमाले भनिन्। “आखिरमा टिन्डेललाई मारियो। परमेश्वरले स्वर्गमा कुनै दिन सम्मान गर्ने धेरै शहीदहरूमा उनी पनि एक जना हुनेछ।”

“उनलाई भेट्न म धेरै उत्सुक छु,” मोहनले भन्यो।

“त्यो त रमाइलो नै हुनेछ,” आमा सहमत भइन्। “जब टिन्डेल मारियो तब उनको ठाउँ अरूहरू लिन चाहे। पहिला टिन्डेल एक जनामात्र थिए अब धेरै मानिसहरू उनले गरेका कामहरू गर्न तम्सिए। श्री बार्नस्, श्री फ्रिथ, रिडली परिवार र श्री क्रामरले उनको काम सम्हाले।”

“त्यसको अर्थ जब टिन्डेल मर्नो तब धेरै मानिसहरू उनले गरेका कामहरू गर्न थाले भने चर्चका अगुवाहरू झन रिसाए होलान्,” मोहनले भन्यो।

“हो,” आमाले भनिन्। “तिनीहरू रिसाए तर तिनीहरूले धेरै रोक्न सकेनन्। त्यही काम स्कटल्याण्डमा पनि फैलिरहेको थियो। बाइबिलफका केही प्रचारकहरू त्यस देशमा गएका थिए। तिनीहरूलाई लोलार्ड (हल्लेर बसिरहने) भनिन्थ्यो।”

“त्यो त अचम्मको नाउँ रहेछ,” मोहनले भन्यो।

“आधिकारिक रोमन क्याथोलिक चर्चले तिनीहरूलाई अल्लि र हल्लेर बसिरहने इसाईहरू हुन् भनेर तिनीहरूलाई आरोप लगाएका थिए। पछि अर्को प्रचारक स्कटल्याण्डमा आए। उनको नाउँ जोन नक्स थियो। जोन नक्स पास्टर हुने कुनै

बेलायतमा परमेश्वरको निम्ति उभिन्छ

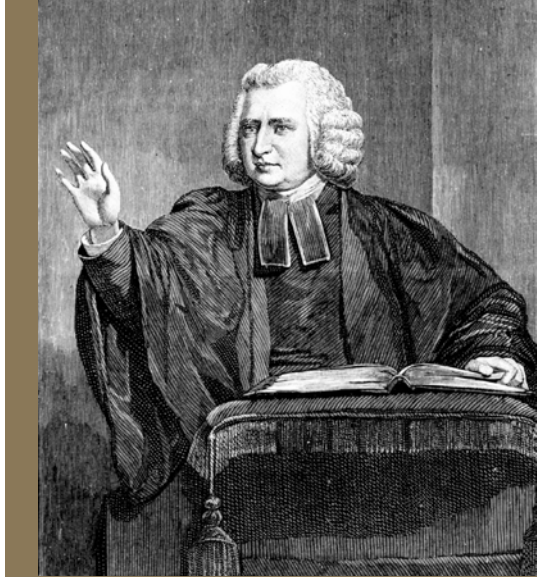
चाहना थिएन। जब मानिसहरूले उनलाई प्रचार गर्न अनुरोध गरे तब उनी लाज मानेका र डराएका थिए। आफू प्रचार वा प्रवचन दिन सक्ने योग्यको नभएको उनले ठानेका थिए। तर जब प्रार्थना गरेर परमेश्वरको निम्ति प्रचारक हुने निर्णय गरेपछि उनी लज्जाएनन् र डराएनन् पनि। उनी बाइबलको बारेमा खुलेयाम प्रचार गरे।”

“स्कटल्याण्डकी रोमन क्याथोलिक चर्चको उपासक महारानी मेरीले जोन नक्सलाई धर्मको विरोधमा लागे भनेर आरोप लगाइन्। तर उनले महारानीलाई नै बाइबलबाट प्रचार गरे। मेरी अलमलमा परिन्। ‘तिमीले एउटा कुरा सिकाउँछ र चर्चका अगुवाहरूले अर्कै कुरा सिकाउँछ। कसलाई मैले विश्वास गर्ने?’ उनले सोधिन्। जोन नक्सले परमेश्वर र बाइबलमा विश्वास गर्नुपर्छ भनेर उनलाई सुनाए। तर उनले जोन नक्सको कुरा कहिल्यै पनि सुनेन। उनी क्याथोलिक नै भएर मरिन्। तर उनको छोरो जेम्स प्रोटेस्टेन्ट थिए। अन्तमा पूरै स्कटल्याण्ड देश प्रोटेस्टेन्ट भयो। धेरै वर्षपछि जब जेम्स बिलायत र स्कटल्याण्डका राजा भए तब उनले बाइबललाई नयाँ अनुवाद गर्न आदेश दिए। आज हामी त्यसलाई किङ्ग जेम्स बर्जन भन्दछौं,” आमाले सुनाइन्।

“मेरो ओछ्याननिर किङ्ग जेम्स बाइबल छ,” माइककले भन्यो।

“त्यसै वखत बिलायतमा जोन बन्थान भन्ने अर्को प्रचारक थिए,” आमाले भनिन्।

“मैले उनको बारेमा सुनेको छु। उनले पिलग्रिम्स प्रोग्रेस लेखेका थिए। म सानो हुँदा यो पुस्तक धेरै

चार्लस वेस्ली

किन भनेर मोहनले सोध्यो

मनपर्दथ्यो,” मोहनले भन्यो।

“तिमीले पढेको पुस्तक बालबालिकाहरूको निम्ति छोटो संस्करण थियो। त्यसमा धेरै चित्रहरू छन्। तर उनले लेखेकै पिल्ग्रिम्स प्रोग्रेस लामो किताब हो,” आमाले भनिन्।

“उनको कल्पना अचम्मको छ। मलाई त्यो किताब धेरै मनपर्छ,” मोहनले थप्यो।

आमाले हाँस्दै भनिन्, “जोन बन्यान परमेश्वरको निम्ति व्यस्त प्रचारक थिए। तर उनलाई बिलायतकै बेफ्रोडको झ्यालखानामा थुनि दिए। झ्यालखानामा हुँदा उनले पुस्तक लेख्न भ्याएका थिए। अझ भनी भने उनलाई झ्यालखानामा नराखेको भए उनले पिल्ग्रिम्स प्रोग्रेस कहिल्यै लेख्ने थिए। झ्यालखानामा हालिनु परमेश्वरको योजनाको एक भाग थियो होला। त्यसले गर्दा उनको प्रख्यात पुस्तक हामी सबैले पढ्न पाएका छौं।”

“ त्य स को स य वर्षपछि जोन र चार्ल्स वेसली दाजुभाइ बिलायतमा थिए र तिनीहरू प्रचारक भए। तिनीहरू अमेरिकामा प्रचारक भएर गए र त्यहाँका मानिसहरूलाई तिनीहरूले येशूको बारेमा प्रचार गरे। अमेरिकामा जाँदा डुङ्गामा चढेर जानुपर्थ्यो। त्यसबेला तिनीहरूले

जोन वेस्ली आदि वासी अमेरिकनहरूलाई सुसमाचार सुनाउदै

मोराभीहरूसँग चिनजान भए,” आमाले भन्छिन्।

“तिनीहरू को रे?” मोहनले सोध्यो।

“मोराभियनहरू जर्मन इसाईहरू थिए। तिनीहरू मोराभिया भन्ने युरोप देशको भागबाट आएका थिए। त्यो चेकस्लोभियमा पर्छ। तिनीहरू जोन हसले सुसमाचार सुनाएका बंशबाट आएका थिए। तिनीहरू

बेलायतमा परमेश्वरको निम्ति उभिन्छ

प्रोटेस्टेन्टहरू थिए र तिनीहरूले मानेको धर्म सरल थियो। तिनीहरू येशू र उहाँका चेलाहरूले जस्तै जीवन बिताउन खोजेका थिए।”

“जब समुद्रबाट अमेरिका जाँदै थिए बाटोमा ठूलो आँधिबेरी आयो। जहाजको क्याप्टेन धेरै डराए। जोन वेस्ले पनि अब डुब्ने भयो भनेर भयभित भएका थिए। तर मोराभियनहरू अलिकति पनि नडराएको जोनले देखे। तिनीहरू सबै जना एकै ठाउँमा भेला भएर भजन गाउँदै थिए। जबसम्म हुरी रोकेन तबसम्म तिनीहरू गाउँदै रहे। तिनीहरूको शान्त स्वभाव देखेर वेस्ली दाजुभाइहरू अत्यन्तै प्रभावित भएका थिए।”

“परमेश्वरमाथि भरोसा राख्ने कुरामा मोराभियनहरू उदाहरणीय बनेका थिए। तिनीहरूले परमेश्वरमाथि यस्तो भरोसा राखे कि आँधिबेरीमा मरे पनि बाँचे पनि तिनीहरूले पर्वाह गरेन किनकि तिनीहरूको जीवन परमेश्वरमा सुम्पिएको थियो। यो अनुभवले जोन र चार्लस वेस्ली येशूसँगको हिँडाइमा बढ्न थाले।”

“तर तिनीहरू त प्रचारक र पास्टरहरू थिए होइनन् र?” मोहनले सोध्यो।

“हो, प्रचारक र पास्टरहरू पनि परमेश्वरको कामको निम्ति बोलाइएको छ भने तिनीहरू आत्मिक कुरामा बढ्ने क्रम जारी भइरहन्छ,” आमाले भनिन्।

“होला,” मोहनले सोच्दै भन्यो।

“जोन र चार्लस वेस्लीले सिकाएका अनुसार चल्नेहरूलाई मेथोडिस्ट भन्न थालियो। आफ्नो व्यक्तिगत आत्मिक जीवन क्रमवद्ध र अनुशासनमा चलाउनुपर्छ भनेर तिनीहरूले सिकाएका थिए। सुरु सुरुमा तिनीहरूलाई त्यो नाउँ तिनीहरूलाई बेइज्जत गर्न दिइएको थियो। तर छिटै मानिसहरूले तिनीहरूलाई मेथोडिस्ट भन्न थाले र तिनीहरू आफै पनि मेथोडिस्ट हुँ भन्न मनपराए,” आमाले भनिन्।

“हाम्रो छिमेकीमा धेरै मेथोडिस्टहरू छन्, होइ न त आमा?” मोहनले सोध्यो।

“हो, हाम्रा धेरै मेथोडिस्ट साथीहरू छन्। तिमीलाई थाहा छ एलेन

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

जी ह्वाइट पनि मेथोडिस्ट थिइन्?” आमाले सोध्छिन्।

“के रे? एलेन जी ह्वाइट मेथोडिस्ट हो र?” मोहनले सोध्यो।

“हो, जब उनी एघार वर्षकी थिइन् उनले मेथोडिस्ट चर्चमा बप्तिस्मा लिएकी थिइन्। विलियम मिलरले प्रचार गरेको प्रवचन नसुनेसम्म उनी मेथोडिस्ट नै भएर बसेकी थिइन्। अनि उनी र उनका परिवार मिलराइट भए जसले येशूको आमगनको निम्ति पखिरहेका थिए,” आमाले भन्छिन्।

“त्यस भागमा त हामी आइपुगेका छैनौं। आयौं त?” मोहनले सोध्यो।

“अहँ,” आमाले जवाफ दिन्छिन्। “तर छिट्टै त्यो भागमा हामी आउनेछौं। जोन र चार्ल्स वेस्लीमाथि धेरै सतावत आएको थियो। केही समय अमेरिकामा रहेपछि तिनीहरू बिलायतमा फर्के। त्यहाँ तिनीहरूको सभामाथि हुलदङ्गा गरेर आक्रमण गरे। जोन वेस्लीलाई मानिसहरूले पिटेर धपाए।”

“एक दिन परमेश्वरले स्वर्गदूत पठाउनुभएर जोन वेस्लीलाई सुरक्षा दिइएको थियो। हुलका हुल मानिसहरू आएर उनमाथि आक्रमण गर्न थालेका थिए। एक जनाले उसको वेस्टकोटलाई च्याटी पनि दियो। अर्कोले उसको पैसा भएको थैलीलाई च्याटिदियो। पैसालाई आधा गरेर च्याते। जब परमेश्वरले स्वर्गदूत पठाउनुभयो तब ती रिसाएका मानिसहरू पछाडि फर्के र उनलाई केही पनि गर्न सकेन।”

“एउटा ठूलो मानिसले जोनको टाउकोमा हिर्काउन हात हाले तब जब उनको टाउकोमा हिर्काउन हात हालेको थियो, उसको मुठ्ठी अचानक खोल्थ्यो र उनको कपाल सुम्सुन्याउन पुग्यो। ‘ओहो, जोन वेस्लीको कपाल कस्तो नरम छ’ भनेर चिच्यायो।”

“अर्को पल्ट एक जना अल्गो मानिसले जोन वेस्लीको छातीमा हिर्कायो र मुखमा पनि हिर्कायो। उनको मुखबाट रगत निस्कन थाल्यो। तर उनलाई थाहा भएन। पछि आफ्नो मुखबाट रगत आए पनि आफूलाई केही नदुखेको भनेर सुनाए। कसैले परालबाट हिर्काएको जस्तो उनलाई भएको थियो भनेर उनले भने।”

“ओहो, कस्तो, परमेश्वरले आफ्ना मानिसहरूलाई सुरक्षा गर्नुहुन्छ, होइन त?” मोहनले भन्यो।

बेलायतमा परमेश्वरको निम्ति उभिन्छ

“हो, परमेश्वरले वेस्ली दाजुभाइलाई धेरै पल्ट रक्षा गर्नुभएको थियो,” आमाले भनिन्। “जोन र चार्लसले परमेश्वरमाथि भरोसा राख्न सिकेका थिए। तिनीहरूलाई चोटपटक लागेपनि तिनीहरूले वास्ता गरेन किनभने तिनीहरूलाई थाहा थियो परमेश्वरले सधैं सम्हाल्नुहुन्छ।”

“यो कस्तो राम्रो भरोसा,” मोहनले भन्यो।

“हुलदङ्गा गर्ने मानिसहरूले जोन र चार्लसका अनुयायीहरूलाई पनि खेदेका थिए। जहिले पनि मानिसहरूले येशूलाई इमान्दारीसाथ पछ्याउँछ तिनीहरूलाई सैतानले तिनीहरूलाई खतम गर्न धेरै प्रयास गर्छ,” आमाले भनिन्।

“तर हामी पनि वेस्ली दाजुभाइ जस्तै विश्वासमा दियो हुनुपर्छ, होइन त?” मोहनले सोध्यो।

“हो,” आमाले जवाफ दिइन्। “प्रभु येशूले हामीलाई सहायता गर्नुहुन्छ। प्रचार गर्नुको अलावा वेस्ली दाजुभाइहरूले धेरै भजन पनि रचेका थिए। जोनले चार्लसले जस्तो धेरै भजनहरू लेखेनन् किनभने उनले धेरै समय प्रचार गर्न बिताएका थिए। तर चार्लसले हजारवटाभन्दा बेसी भजनहरू लेखे।”

“त्यो त धेरै भजनहरू हुन्। हाम्रो भजनको किताबमा हजारवटा भजनहरू पनि छैनन्। हामीले पनि उनका कतिपय भजनहरू हाम्रो भजनको किताबमा समावेश गरेका छैनौं होला,” मोहनले भन्यो।

“हाम्रो भजनको किताबमा चार्लसको उन्नाइसवटा भजनहरू छन् र जोनका दुईवटा भजनहरू छन्। एउटा मलाई मनपर्नेचाहीं” ओ, फर अ थाउजेन्ड टनास् टु सिङ्ग’ (हजार जिब्राहरूले गाओस्) हो। चार्लस वेसलीले त्यो भजन रचेका थिए,” आमाले भनिन्।

“ममा हजार जिब्रोहरू भए मैले के गर्ने?” मोहनले हाँस्दै भन्यो।

आमा पनि हाँसेर भनिन्, “ठट्टा नगर्नु मोहन। आफूसँग हजारवटा जिब्राहरू भएपनि परमेश्वरले हाम्रो निम्ति गर्नुभएको कामलाई वयान गर्न वा स्तुति गर्न पुग्दैन भनेर चार्लस वेस्लीले भन्न खोजेका थिए।”

“ए हो र, त्यसो भए त्यसको अर्थ ठिकै देखिन्छ,” मोहनले भन्यो।

किन्न भन्नेर मोहनले सोध्यो

“चार्लसले ‘जीसस लभर अभ र माइ सोल’ र ‘जेन्टल जीसस, मिक एण्ड माइल” भन्न भजन पनि रचेका थिए,” आमाले भनिन्।

मोहनले एक छिन घोरिएर भन्यो, “मलाई पनि परमेश्वरले जोन र चार्ल्स वेस्लीलाई जस्तो प्रयोग गरुन् भन्न मलाई आशा छ। जोन बन्यानलाई जस्तो मलाई प्रयोग गर्नुभएपनि हुन्छ किनकि म उनी जस्तो लेखक हुन चाहन्छु।”

“होला,” आमाले भनिन्। “परमेश्वरले तिमीलाई पनि तिनीहरूलाई जस्तै प्रयोग गरियोस् भन्ने म आशा गर्छु। तर बेडफोर्ड जस्तो इयालखानामा होइन बरु सुविधा भएको ठाउँ तिमीलाई दिएर तिमी लेखक हुन सकोस्।”

“म पनि त्यही आशा गर्छु,” मोहनले भन्यो। “तर म जहाँ वा जेसुकै गरे पनि म परमेश्वरको निम्ति काम गर्न चाहन्छु।”

“त्यो कुरा सुनेर परमेश्वर असाध्यै खुशी हुनुभयो होला,” आमाले सुनाइन्। आमा पनि त्यो कुरा सुनेर खुशी भएको थिइन्।

अध्याय-१५

फ्रान्सले तर्किएर परमेश्वरलाई त्यागछ

केही रातपछि मोहन र आमाले परमेश्वरको सत्य र त्यसलाई दवाउन सक्रिय भूमिका खेल्ने सैतानको चाललाई छलफल गर्न तयार भएका थिए। साँच्चै भनौं भने यो सत्यलाई थामी राख्न ठूलो संघर्षको कथा थियो।

“फ्रान्समा त्यसबेला के भयो भनेर हामी चर्चा गरौं,” भनेर आमाले सुनाइन्।

“के आखिरमा फ्रान्स प्रोटेस्टेन्ट भयो त?” मोहनले सोध्यो।

“फ्रान्सलाई उनले के गर्ने भनेर निर्णय गर्ने भन्ने समय दिइएको थियो तर बाइबलको बिपरित जाने निर्णय फ्रान्सले निर्णय गर्‍यो। फ्रान्सको चर्चले परमेश्वरको वचनसँग युद्ध गर्‍यो। हजार वर्षसम्म रोमन क्याथोलिक चर्चले त्यहाँका मानिसहरूलाई तिनीहरूको भाषामा बाइबल नपढ्न प्रयास गरेको थियो। त्यसले गर्दा फ्रान्सका मानिसहरूलाई बाइबलको बारेमा खास केही थाहा थिएन। त्यसको फलस्वरूप फ्रान्सले रोमन क्याथोलिक चर्चलाई नै समर्थन गरिरह्यो र प्रोटेस्टेन्टको बिरुद्धमा गयो।”

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

फ्रान्समा इसाईहरूको हत्या

“ प्र क १ श क १
पुस्तकको अध्याय
११:२-११ मा बाइबलले
चौवालिस महिनाको
बारेमा चर्चा गरिएको
छ। त्यो १२६० दिनहरू
वा त्यसको अर्थ
१२६० वर्षहरू हुन्।
सतावटको बेलामा
दुई जना गवाहीहरू
परमेश्वरको निम्ति
काम गरिरहने भनेर

त्यस अध्यायमा उल्लेख गरिएको छ।”

“आमा, १२६० दिन त १२६० वर्षभन्दा थोरै छन् नि?” मोहनले सोध्यो।

आमाले मुस्कुराउँदै भनिन्, “मैले भन्न खोजेको कुरा छिटो हुन गएको जस्तो छ। जब बाइबलमा परमेश्वरले भविष्यवाणीहरू दिनुभएको थियो त्यसबेला बाइबलको धेरै ठाउँहरूमा एक दिनको अर्थ एक वर्ष भनेर व्याख्या गरिएको पाइन्छ। बाइबलका विद्वानहरूले पवित्र आत्माको सहयोगले १२६० दिनको भविष्यवाणीको बारेमा अध्ययन गरेका थिए। १२६०को भविष्यवाणी १२६० वर्षको अवधि भएको तिनीहरूले भेट्टाए। अर्थात् त्यो भविष्यवाणीको सुरु सन ५३८मा भएको र त्यसको अन्त १७९८मा भएको थियो।”

“ती वर्षहरूमा के भइरहेको थियो?” मोहनले सोध्यो।

आमाले भनिन्, “रोमको चर्च वा रोमन क्याथोलिक चर्चले सन ५३८ मा सारा इसाईहरूलाई नियन्त्रण गर्‍यो। १२६० वर्षसम्म रोमन क्याथोलिक चर्चले आफ्ना शिक्षा र विधिहरूसँग सहमत नहुने इसाईहरूलाई धेरै सास्ती दिए र मारे। तर सन १७९८मा पोपलाई युद्ध बन्दी बनायो र उनको घरभन्दा टाढा लगियो जहाँ उनको मृत्युभयो। त्यसले गर्दा पोपको सर्वाधिकार वा सम्पूर्ण इसाईहरूलाई नियन्त्रण गर्ने परम्पराको अन्त्य भयो। भाग्यवस कतिपय युरोप

फ्रान्सले परमेश्वरलाई त्यागछ तर्किएर

देशहरूमा सुधारबादले गर्दा १२६० को अन्त हुनुभन्दा पहिले नै इसाईहरूलाई सताउने काम बन्द भएको थियो।” “परमेश्वरका जनहरूले सन्तोषको सास फेरे होलान्,” मोहनले भन्यो। “तिनीहरूले सतावट रोकियोस भनेर प्रार्थना गरिरहेका थिए होलान्।”

“मत्ती २४:२२मा सतावटको समय छोटो हुनेछ भनेर येशूले भन्नुभएको थियो। सतावटको समय धेरै नलम्बिनु परमेश्वरको अनुग्रह र दया थियो,” आमाले भनिन्।

“तर १२६० वर्षहरूसम्म बाँचिरहेका दुई गवाहीहरू को हुन् त? मेथुसेला सबभन्दा धेरै वर्ष बाँच्ने मानिस थिए भनेर मैले सोचेको थिएँ। उनी ९६९ वर्ष बाँचे र अनि मरे,” मोहनले भन्यो।

आमाले भनिन्, “दुई गवाही वा साक्षीहरू भनेर प्रकाशको पुस्तकमा उल्लेख गरिएको वास्तविक मानिसहरू होइनन्। तिनीहरू पुरानो करार र नयाँ करार थिए। कतिपय इसाईहरू ती पुस्तकहरू आफ्नै भाषामा मानिसहरूलाई उपलब्ध गराउन चाहेका थिए। तिनीहरूले आफ्नै भाषामा बाइबल पढ्न भन्न चाहेका थिए। तिनीहरूलाई खेदो गरे, कतिले त आफ्ना साथीहरूले नै धोखा दिए। कतिलाई अत्यन्त यातना दिइयो। कतिपय इसाईहरूलाई दरवारहरूको भूमिगत चिसो झ्यालखानामा थुनाएर मारे। कतिपय मानिसहरू भागेर जङ्गल र गुफामा लुक्न पुगेका थिए।”

“के यूहन्नाले पशुको बारेमा कुरा गर्छन् होइनन् र जसले ती दुई गवाहीहरूसँग युद्ध गर्छन् र त्यो पशु रोमन क्याथोलिक चर्च हो र?” मोहनले सोध्यो।

“जुन पशुको बारेमा ती पदहरूमा यूहन्नाले भन्यो त्यो सैतान हो। यूहन्नाले इजिप्ट र सोडोमको बारेमा चर्चा गर्छन्। फ्रान्सको जन आन्दोलनको बेलामा हुने कुरा उनले देखिरहेका थिए। इजिप्टमा त्यस देशका राजा फारोले परमेश्वरको बारेमा धर्जी उडाएर मोशालाई भनेका थिए, ‘त्यो परमेश्वर को हो र मैले उहाँको कुरा सुन्नपर्छ?’ यो कुरा तिमीलाई याद छ?” आमाले सोधिन्।

“थाहा छ,” मोहनले जवाफ दियो।

आमाले भनिन्, “इजिप्टका राजा फारोले जस्तै फ्रान्सले पनि परमेश्वरमाथि

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

विश्वास नगर्न घोषणा गरेको थियो। त्यसकारण यूहन्नाले फ्रान्सले अङ्गालेको नास्तिकवादको बारेमा चर्चा गर्दै थिए जब उनले इजिप्टको फारोको पापको बारेमा वर्णन गरेका थिए।”

“नास्तिक हुनु भनेको परमेश्वरलाई विश्वासै नगर्नु होइन र?” मोहनले सोध्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले जवाफ दिइन्। “कति मानिसहरूले परमेश्वरको अस्तित्वलाई त स्वीकार गर्दछन् तर तिनीहरूले उहाँलाई विश्वास गर्दैनन् र उहाँलाई मान्न पनि चाहन्दैनन्। नास्तिक मानिसले परमेश्वर हुनुहुन्छ भन्ने कुरालाई पनि विश्वास गर्दैनन्।”

“त्यसको अर्थ सोडोम, इजिप्ट र फ्रान्स सबै नास्तिक देशहरू हुन् त अर्थात् बाइबलले खुलाएको सृष्टिकर्ता परमेश्वरमाथि विश्वास नगर्ने हुन् त?” मोहनले सोध्यो।

“हो,” आमा सहमत भइन्। “परमेश्वरले जे भन्नुभयो त्यसप्रति पूरा चासो नराख्ने देश सोडोम थियो। सोडोमका मानिसहरू अत्यन्तै नराम्रो शारीरिक अभिलाषामा डुवेका थिए। फ्रान्सका मानिसहरूले पनि त्यही गरेका थिए। विवाह भनेको केही पनि होइन भन्ने तिनीहरूको नीति थियो। प्रख्यात लेखक सर वाल्टर स्कटले भनेका थिए कि फ्रान्समात्र यस्तो देश थियो जसले यस जगतको लेखक वा सृष्टिकर्ताको विरोधमा आफ्नो हात उठायो। फ्रान्सको सदनले सर्वसम्मतिबाट यो पनि पारित गर्‍यो कि परमेश्वर हुनुहुन्न।”

“ओहो, परमेश्वरको सामु त्यसरी उभिनु त डरलाग्दो कुरो हो,” मोहनले भन्यो।

“परमेश्वरको विरोधमा जाने फ्रान्सको चलनको लामो इतिहास छ। सन् १५७२मा सन्त बर्थोलोम्युको दिनमा भएको फ्रान्सभरीको आमसंहार वा हत्या प्रख्यात छ। त्यसबेला ७०,००० प्रोटेस्टेन्ट वा परमेश्वरका जनहरूलाई हत्या गरिएको थियो। फ्रान्सको राजधानी पेरिसमा त्यो हत्या सात दिनसम्म चलेको थियो। पहिला तीन दिन सबभन्दा खराब थियो। तर फ्रान्सभरी नै इसाईहरूलाई दुई महिनासम्म मारिएको थियो। क्याथोलिक चर्च, पोप र राजा मिलेर त्यो आमहत्याको उत्सव मनाएका थिए। त्यो हत्या देशको गौरव भनेर विशेष तक्मा

फ्रान्सले परमेश्वरलाई त्याग्छ तर्किएर

फ्रान्सको जनक्रान्ती

पनि जारी गरिएको थियो। भसारी भन्ने चित्रकारले त्यस सन्दर्भमा तीनवटा चित्रकला कोरेका थिए। ती चित्रकलाहरू अझै पनि रोममा देखिन्छ। ती चित्रकलामा फ्रान्सका राजा चार्ल्स नवौंलाई औंल्याइएको र आमहत्या गर्ने मानिसहरूको जमात छ,” आमाले भनिन्।

“त्यसको अर्थ तिनीहरूले मानिसहरूलाई हत्यामात्र गरेनन् तर गर्न पाएकोमा गौरव मानेका थिए, होइन त?” मोहनले सोध्यो।

“मेरी ल्याण्डको एडभेन्टिस्ट हेडक्वार्टरको एलेन जी ह्वाइट इस्टेटमा त्यसबेलाको तक्मा छ,” आमाले भनिन्।

“के हामी त्यहाँ गएर त्यो हेर्न सक्छौं?” मोहनले सोध्यो।

“त्यसलाई सुरक्षित राखिएको छ। त्यो हामीलाई देखाउन त्यहाँका कर्मचारीहरू मन पराउँछन् होला,” आमाले भनिन्।

“त्यो आगो र पानीले पनि नाश नगर्ने सुरक्षित बाकसमा होला किनभने त्यस्तो महत्वपूर्ण र चासोको चिज नाश भएको चाहन्न होला। भोली स्कूल जानुको सट्टा त्यहाँ जाऊं हुन्न र आमा?” मोहनले सोध्यो।

आमाले हाँस्दै भनिन्, “राम्रो कुरो हो। तर अर्को पल्ट हामी जनरल कन्फरेन्समा गएपछि हेरौंला।”

“जब हजारौं प्रोटेस्टेन्ट इसाईहरूको हत्या गरियो तब त्यसपछि त्यहाँको इसाई इतिहासमा झन राम्रो असर परेको थियो। विगत समयमा फ्रान्सले रोमन क्याथोलिक चर्चसँग मिलेर मानिसहरूलाई बाइबल नपढ्न टाढै राखेका थिए। अब फ्रान्सका मानिसहरूनै रोमन क्याथोलिक चर्च र परमेश्वरबाट

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

पिठ्युं फर्काए। फ्रान्सको सदनले येशूलाई धोखेवाज भनेर पारित गरे र ठूलो टुलमा' दुष्टलाई नाश गर' अर्थात् येशूलाई नाश गर भनेर लेखेर टाँगिएको थियो। तिनीहरूले बाइबललाई जलाए। बप्तिस्मा र प्रभुभोजमा बन्देज लगाइ दिए। चिहानहरूमा मृत्यु भनेको अनन्त निन्द्रा हो भनेर घोषणापत्रहरू टाँसे जसले पुनरुत्थानको सन्देशलाई अस्वीकार गरिएको थियो।”

“एक जना फ्रान्सको सांसदले सदनमा उभेर चिच्याए ‘हे परमेश्वर तेरो अस्तित्व छ भने तेरो नाउँ बदनाम भएकोमा बदला लेऊ।”

“उनले खुल्लारूपमा परमेश्वरलाई त्यस्तो चुनौति दिए त?” अचम्म मान्दै मोहनले सोध्यो।

आमाले टाउको हल्लाउँदै भनिन्, “फ्रान्सका मानिसहरूले जगतको सृष्टिकर्ता परमेश्वरलाई सट्टा तर्ककी देवीलाई देवता भनेर माने। तिनीहरूले एक चरित्रहिन महिलालाई...”

“नराम्रो नाउँ भएको महिला?” बीचैमा मोहनले कुरा काटेर सोध्यो।

“फ्रान्सको प्रख्यात चर्च नोद्रे डेम क्याथिड्रलमा लगेर ‘यो हाम्रो देवता हो’ भनेर पूजा गरे। उनलाई झकमक भएको वस्त्र पहिऱ्याइएको थियो” आमाले भनिन्।

“तिनीहरूले त प्रथम आज्ञालाई नै भङ्ग गरे,” मोहनले भन्यो।

“यो हुनुभन्दा अघि लुइज पन्ध्रौं फ्रान्सका राजा थिए। उनलाई थाहा थियो कि भयानक जन क्रान्ती आउँदैछ। तर उनले त्यसलाई रोक्न केही पनि गरेन। सामन्ती परिवार वा चर्चले गरेका कुनै पनि दुरुपयोगलाई उनले रोकेनन्,” आमाले भनिन्।

“सामन्ती वा खानदानी परिवार भनेको तिनीहरूमा पैसा र शक्ति भएकाहरू हुन्, होइन त?” मोहनले सोध्यो।

“त्यो ठिक हो, तर सामन्ती परिवारमा राजाका नातेदारहरू पनि परेका थिए। विगतको समयमा परमेश्वरका जनहरूलाई नाश गर्ने चर्चका अगुवाहरू र सामन्ती तथा खानदानी मानिसहरूलाई सन् १७८९ को जनक्रान्तीमा आम हत्या भएको थियो। रोमन क्याथोलिक चर्चका धर्मगुरुहरू, राजकिय परिवार र तिनीहरूका नातेदारहरू र राजा लुइज सोऱ्हौंलाई सार्वजनिकरूपमा हत्या

फ्रान्सले परमेश्वरलाई त्याग्छ तर्किएर

गरिएको थियो। कमसेकम तीन वर्ष छ महिना फ्रान्समा रगतको खोलो बगेको थियो र धेरैलाई मारिएको थियो। अहिले हामी त्यसलाई रेन अभ टेरर अर्थात् आतङ्क गर्ने शासन भनेर सम्बोधन गर्छौं,” आमाले भनिन्।

“त्यो त साँच्चिकै भयानक समय थियो होला। पहिला हत्या गर्ने कोही मानिसहरू पनि त्यसबेला बाँचिरहेका थिए होलान्,” मोहनले भन्यो।

“हो, त्यो एकदमा भयानक र डरलाग्दो समय थियो। तर तिन वर्ष छ महिनापछि फ्रान्सले आफूले घोषणा गरेको परमेश्वर छैन भन्न घोषणापत्र खारेज गर्‍यो। फ्रान्सले चर्च र बाइबलप्रति सहिष्णुता फेरि देखाए। त्यसपछि सारा विश्वभरी बाइबललाई यसरी सम्मान गरिएको थियो कि पहिला कहिल्यै पनि भएको थिएन।”

“सन् १८०४ मा ब्रिटिश र फरेन बाइबल सोसाइटीको स्थापना भयो र मानिसहरूले बुझ्ने चलनचल्तीको भाषामा बाइबल अनुवाद गरेर विश्वभरी फैलाइयो। अहिले बाइबल वा त्यसका भागहरू एक हजारभन्दा वढि भाषामा छापिएको छ। हरेक वर्ष नयाँ नयाँ भाषामा बाइबलको अनुवाद भइरहेको छ,” आमाले सुनाइन्।”

“त्यो कस्तो रमाइलो कुरो,” मोहनले भन्यो।

“यूहन्नाले दर्शनमा देखेको जस्तै पुरानो र नयाँ करार वा दुई गवाहीहरू फ्रान्समा साढे तीन वर्षसम्म मारिएका थिए र मानिसहरू त्यसप्रति गौरव मानेर उत्सव मनाएका थिए। अनि ती पुस्तकहरू फेरि जीवित भए। परमेश्वरलाई सुरुदेखि अन्त्यसम्म सबै थाहा छ,” आमाले भनिन्।

“उहाँलाई सधैं थाहा छ, होइन त?” मोहनले सोध्यो।

“पछि के हुनेछ भन्ने कुरो परमेश्वरले पहिलानै भन्नुहुन्छ जसले गर्दा अन्धकार, आतङ्कित र कष्टकर समयमा र मानिसहरू जताततै मारिएर डर फैलिरहेको समय र त्यसको अन्त्यको बारेमा पनि हामीलाई जानकारी छ। अन्तमा कसको विजयी हुनेछ जित्नुछ त्यो पनि हामीलाई थाहा छ,” आमाले भनिन्।

“हो आमा,” मोहनले समर्थन जनायो।

अध्याय-१६

नयाँ देशमा स्वतन्त्रता

“आज हामी एउटा नयाँ देशको बारेमा छलफल गर्नेछौं,” मोहन फेरि सुन्न तयार भएपछि आमाले भनिन्।

“कुन देश हो?” मोहनले सोध्यो।

“त्यो देशको बारेमा तिमीलाई राम्रै थाहा छ,” आमाले भनिन्। “१५०० शताब्दीमा बिलायतको राजा हेनरी सातौंले रोमन क्याथोलिकसँगको सम्बन्ध तोडे किनकि उनले बिलायतमा आफ्नै चर्च अभि इङ्ग्याण्ड वा बिलायतको चर्च सुरु गर्न क्याथोलिकसँग अलग भएका थिए। तर वास्तविकरूपमा रोमन क्याथोलिक चर्च र वेलायत चर्च त्यस्तै त्यस्तै खालको थियो। कतिपय इसाईहरू सुरुको चर्चको जस्तै सरल र शुद्धरूपमा धर्म मान्न चाहेका थिए।”

“तर बिलायत त नयाँ देश होइन नी?” मोहनले सोध्यो। “वेलायतको बारेमा हामीले अगाडिनै कुरा गरिसक्यौं।”

“मलाई थाहा छ,” आमाले जवाफ दिइन्। “तर नयाँ देशको बारेमा कुरा गर्न वेलायतबाट नै सुरु गर्नुपर्छ।”

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

बेलायतमा सतावत सहन नसेकेर प्युरिटनहरू
आफ्नो देश छोड्छन्

“ए, हो र?” मोहनले भन्यो।

“चर्च अहम इंग्ल्याण्डले रोमन क्याथोलिक चर्चकै केही परमपराहरूलाई कायमै राखेको थियो। ती परम्परा बाइबल मुताविक थिएन। तर चर्च अहम इंग्ल्याण्डमात्र देशको आधारिक

चर्च भएकोले मानिसहरू आफूखुशी परमेश्वरको आराधना गर्न सकेका थिएनन्। कतिपय मानिसहरू चर्च अहम इंग्ल्याण्डले सिकाएको प्रत्येक शिक्षादीक्षा र परम्परालाई मान्न चाहेनन्। बाइबल अनुसार जीवन बिताउन तिनीहरू जिकिर गरेका थिए। तिनीहरूलाई प्युरिटन भनिन्छ। तिनीहरूको आफ्ना अडानले गर्दा तिनीहरू बेलायतका आफ्ना घर र कामहरू छोड्न बाध्य भए। तिनीहरू हलान्डमा सरे। बिलायतमा तिनीहरू खेतिपाती गर्दथे। जब तिनीहरू हलान्डमा गए तिनीहरू मेशिनहरूसँग काम गर्न सिक्नुपरेको थियो।”

“तिनीहरूको निम्ति त्यो गाह्रो भएको थियो होला,” मोहनले भन्यो।

“परमेश्वरले तिनीहरूलाई पछिको निम्ति तयार पारी रहनुभएको थियो,” आमाले भनिन्।

“ओहो, मलाई थाहा छ के भयो! तिनीहरू अमेरिकामा गए! अमेरिकानै नयाँ देश हो जुन हामी चर्चा गर्ने होइन र?” मोहन उत्तेजित भएर सोध्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले सहमत हुँदै भनिन्। “यदि प्युरिटनहरूको निम्ति बेलायतमा सजिलो भएको थियो भने तिनीहरू नयाँ देशमा गएर नयाँ काम गर्नुपर्दैनथ्यो। आफ्नै देशमा तिनीहरू आरामसँग काम गर्न सकिन्थ्यो।”

“तिनीहरू नयाँ देशमा जसलाई नयाँ संसार पनि भनिन्छ, जान निर्णय

नयाँ देशमा स्वतन्त्रता

गरे। त्यो नयाँ देशका केही इलाकाहरू पनि बेलायतकै मातहतमा थिए। त्यो देश विशाल भएकोले तिनीहरू आफ्नै जग्गा ओगट्न सक्थे। आफ्ना छोराछोरीहरूलाई बाइबलले भनेको अनुसार सिकाउन र आराधना गर्न तिनीहरू चाहन्थे। तिनीहरूले धार्मिक स्वतन्त्रता अर्थात् आस्थाको स्वतन्त्रता खोजेका थिए। तिनीहरू अमेरिकाको म्यासाचुसेट भन्ने ठाउँमा पुगे।”

प्युरिटनहरू सेवा आराधनामा

“तर स्वतन्त्रता भनेको खास के हो भनेर तिनीहरूले बुझ्न सकेका थिएनन्। तिनीहरू आफूहरू स्वतन्त्र हुन चाहेका थिए। तिनीहरू आफूमात्र ठिक छ भनेर दावी गरेका थिए र तिनीहरूसँग सहमत नभएकाहरूलाई तिनीहरूले स्वतन्त्रता दिएनन्। प्युरिटनहरूले चर्चलाई नियन्त्रणमा राखेका थिए। तिनीहरूले नयाँ उपनिवेशको सरकारलाई पनि नियन्त्रण गरे। यदि सरकारले कुनै आधिकारिक चर्च स्थापना गर्न खोज्थ्यो भने त्यो सरकार समस्यामा पर्थ्यो। त्यसको अर्थ नयाँ उपनिवेशमा खास स्वतन्त्रता थिएन। चर्चका सदस्यहरूलेमात्र के गर्नुपर्छ के गर्नुहुँदैन भनेर अन्हाउँथे। सरकारमा चर्चका मानिसहरूलेमात्रै आवाज उठाउन पाउँथे।”

“त्यो त ठिक भएन,” मोहनले भन्यो।

“चर्च र यसका अगुवाहरूलाई सम्हाल्न सबैले पैसा दिनुपर्थ्यो। सबै जना चर्चमा जानै पर्ने नियम बनाइएको थियो। यदि चर्चमा गएन भने जरिवाना तिर्नुपर्थ्यो र कति त इयालखानामा पनि जानु परेको थियो। कतिपय समयमा जरिवाना तिर्दा पनि मानिसहरूलाई इयालखानामा हालिदिन्थे।”

“प्युरिटनहरूले जबरजस्ती धर्म लादेको कुरा धेरै मानिसहरूले मन पराएका थिएनन्। रोजर विलियम भन्ने व्यक्ति म्यासाचुसेट उपनिवेश स्थापना भएको एघार वर्षपछि बेलायतबाट आएका थिए। त्यहाँ धर्म स्वतन्त्रता नभएकोमा उनले बिरोध जनाए। ‘कसैले पनि आफ्नो स्वविवेकको निर्णय बिरुद्धमा चर्च जान कर लगाउनुहुन्न’ भनेर उनी कराउन थाले। तर अगुवाहरूले तिनीहरूको कानुनलाई

किन भनेर मोहनले सोध्यो

अमेरिकन आदिवासीहरूको चित्रमा विलियमस

गर्न दिएन? तिनीहरू आफूखुशी परमेश्वरको आराधना गर्न नपाएकोले बिलायत छोडेका थिए, होइन र?” सोच्दै मोहनले प्रश्न गर्‍यो।”

“बाइबलमा भएका सबै सत्यहरू एकचोटी तिनीहरूले देख्न तिनीहरूलाई सजिलो भएको थिएन,” आमाले भनिन्। जुन सुधार सुधारवादी समयमा इसाईहरूले गरेका थिए त्यसबेला सत्यको केही भागहरूमात्रै तिनीहरूले जानेका थिए। तिनीहरू सबै सत्यहरू खोतलेर हेरेका थिएनन्। लुथरलाई पछ्याउनेहरूले उनले सिकाएको भन्दा अघि जान चाहेका थिएनन्, क्यालभिनको अनुयायीहरूले पनि उनले के सिकाए त्यसैमामात्र अड्के बसे। तर धेरै सत्यहरू प्रकट गर्ने परमेश्वरको योजना थियो। स्कूलमा जोड्ने र घटाउने सिक्ने तर गुणन गर्नु र भाग गर्न सिक्न नचाहेको जस्तै हो।”

“ए, हो र? सबै कुरा एक पल्ट जान्न त्यति सजिलो छैन। रोजर विलियमलाई के भयो?” मोहनले सोध्यो।

“उनी धेरै महिना जङ्गलमै बिताए। उनी त्यहाँका आदिवासी समूह भेट्टाए र तिनीहरूसँग केही समय बिताए। उनले रोड आइल्याण्ड भन्ने टापुमा सानो उपनिवेश खडा गरे। धर्मको निम्ति सताइएकाहरूको निम्ति त्यो ठाउँ सुरक्षित थियो। त्यहाँ साँच्चिकै धार्मिक स्वतन्त्रता भएको थियो,” आमाले भनिन्।

“यो त राम्रो कुरा भयो,” मोहनले भन्यो।

“सन् १७७५मा अमेरिकामा क्रान्ती भएको थियो। त्यसबेला अमेरिका

नयाँ देशमा स्वतन्त्रता

बिलायतबाट स्वतन्त्र भएको थियो। त्यसबेला अमेरिकाले आफ्नै संविधान जारी गर्‍यो। त्यस संविधानमा धार्मिक स्वतन्त्रता कानूननै भएको समावेश भएको थियो। अमेरिकाको संविधानमा यो लेखिएको छ, “संसदले कुनै यस्तो नियमहरू पारित गर्न पाइँदैन जसले धर्मको पक्षमा हुन्छ वा मानिसको विवेकको स्वतन्त्रताको हनन हुन्छ।” यो सन्देश युरोपमा पनि फैलियो। त्यहाँका धेरै इसाईहरू त्यस नियमदेखि खुशी भए। तिनीहरूले यो सोध्न थाले ‘के यस संसारमा त्यस्तो कुनै देश छ जहाँ मानिसहरूलाई आफूखुशी धर्म मान्न पाइँन्छ र सरकार वा चर्चले जबरजस्ती धर्म लाद्विँदैन?’ त्यसले गर्दा धेरै मानिसहरू अमेरिकामा आए। तिनीहरू धर्मको निम्ति दवाएका थिए र बाइबल सम्मत धार्मिक परम्परा मान्न दिएका थिएनन्, “आमाले सुनाइन्।

“परम्पराको अर्थ के हो?” मोहनले सोध्यो।

“परम्परा भनेको कुनै विधि पालन गर्नु हो जुन धेरै समयदेखि चलिआएको हुन्छ। परम्परामा एउटा समस्या छ, “आमाले भनिन्। “जब येशू आउनुभयो यो समस्या यहूदीहरूमा पनि थियो। परमेश्वरले के भन्न भएको थियो त्यसलाई नसुनेर पहिला जस्तै थियो त्यस्तै चल्ने नीति यहूदीहरूको थियो। पछि रोमन क्याथोलिक चर्चले पनि बाइबलमा नभएको अनुसार आफ्नै परम्परा बसाल्यो। परमेश्वरको वचन अनुसार रोमन क्याथोलिक चर्च भएको तिनीहरूले चाहेको थिएन। बेलायतको उपनिवेश वा वेलायतले शासन चलाएका कतिपय अमेरिकाको प्रान्तहरूमा प्रोटेस्टेन्टहरूले पनि आ-आफ्ना परम्परा बसालेका थिए।”

गम्भिर हुँदै आमाले भनिन्, “परम्परा आज पनि समस्या हुन सक्छ। परमेश्वरले उहाँको वचनमा जे भनेको थियो त्यो स्वीकार्न हामीलाई पनि जरूरी छ। उहाँले हामीलाई के सिकाउन चाहनुहुन्छ त्यो उहाँलाई नै सिकाउन दिनुपर्छ। अरू मानिसहरूले सधैं त्यही गरिरह्यो भन्दैमा त्यो गर्न हामीलाई कर छैन।”

“हो आमा, बाइबलमा भनिएको ‘हामीले मानिसलाई भन्दा परमेश्वरलाई मान्नुपर्छ’ भन्नुको विशेष अर्थ हुनुपर्छ,” मोहनले भन्यो।

अध्याय-१७

येशूको दोस्रो
आगमनभन्दा
पहिले हुने चिन्ह
वा संकेतहरू

“येशूको दोस्रो आगमनको बारेमा परमेश्वरले बाइबलमा धेरै प्रतिज्ञाहरू दिनुभएको छ। कुनै प्रतिज्ञाहरू त येशू पहिलो पल्ट आउनुभन्दा अघि थिए। पुरानो करारको हनोकको बारेमा तिनीलाई याद छ?” आमाले मोहनलाई सोधिन्।

“हो, हनोक त्यो व्यक्ति थिए जो सधैं जिवित भइरहेको छ,” मोहनले भन्यो।

आमाले हाँस्दै भनिन्, “तिमीले ठिकै भन्यौ। प्रायजसो हामीले मेथुसेला धेरै वर्ष बाँचे भन्छौं। तर हनोक कहिल्यै पनि मरेनन् र उनी अहिले पनि जीवित छ। त्यसले गर्दा हनोक सबभन्दा धेरै उमेर भएको मानिस भनेर हामी भन्न सक्छौं।”

“मैले पनि त्यही भनेको थिएँ,” मोहनले खुशी भएर जवाफ दियो।

“परमेश्वरले हनोकलाई स्वर्ग लानुभन्दा धेरै पहिले उनले येशूको आगमनको बारेमा प्रचार गरेका थिए। यो कुरो यहुदा १४ र १५ मा हामी पढ्न सक्छौं,” आमाले बाइबल लिएर पढिन् आदमदेखि सातौं पुस्ताका हनोकले पनि यी मानिसहरूका विषयमा यस्ता अगमवाणी बोलेका थिए, “हेर, परमप्रभु आफ्ना असंख्य पवित्र जनहरूसँग आउँदै हुनुहुन्छ, सबैको इन्साफ गर्न, सबै मानिसहरूलाई

किन भनेर मोहनले सोध्यो

दण्ड दिन, जसले अधार्मिक रीतिले भक्तिहीन कार्यहरू गरेका छन्, र ती भक्तिहीन मानिसहरूलाई दण्ड दिन जसले उहाँको विरुद्धमा कठोर कुरा बोलेका छन्।”

“येशू आफैले पनि उहाँ फर्केर आउनुहुन्छ भनेर भन्नुभएको थियो होइन त?” मोहनले भन्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ। उहाँले आफ्नो आगमनको बारेमा भन्नुभएको सबभन्दा प्रख्यात कथन यूहन्ना १४:१-३ मा छ,” आमाले भनिन्।

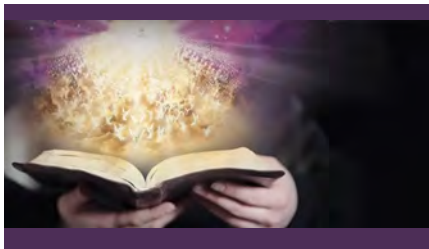
“ओ, त्यो त मलाई कण्ठ नै छ। मलाई भन्न दिनुहोस्। येशूले भन्नुभयो,” “तिमीहरूको हृदय व्याकुल नहोस्। तिमीहरू परमेश्वरमाथि विश्वास गर्दछौ, ममाथि पनि विश्वास गर। मेरा पिताको घरमा बस्ने ठाउँहरू धेरै छन्। त्यसो नभए, के म तिमीहरूलाई भन्थिएँ र, कि तिमीहरूका निमित्त ठाउँ तयार पार्न म गइरहेछु? अनि गएर मैले तिमीहरूका निमित्त ठाउँ तयार पारेपछि म फेरि आउनेछु, र तिमीहरूलाई म कहाँ लैजान्नेछु, र जहाँ म छु, त्यहाँ तिमीहरू पनि हुनेछौ।”

“पावलले पनि येशूको आगमनको बारेमा भनेका थिए। त्यो भनाई १ थेस्सोलोनीकी ४:१६-१८ मा यसरी लेखिएको छ ‘किनकि प्रभु स्वयम् हुकुमको गर्जनसित, प्रधान स्वर्गदूतको आवाज र परमेश्वरका तुरहीको सोरसित स्वर्गबाट ओर्लनुहुनेछ, र ख्रीष्टमा मरेकाहरूचाहिँ पहिले बौरिउठ्नेछन्। तब हामी बाँचिरहेका र छोडिएकाहरू प्रभुलाई आकाशमा भेट्न तिनीहरूका साथसाथै बादलमा उठाइलगिनेछौं, र यसरी हामी सधैं प्रभुसँग रहनेछौं। यसैकारण एउटाले अर्कालाई यी वचनहरूले सान्त्वना देओ।”

“येशूको दोस्रो आगमनको बारेमा पावललाई थाहा थियो होला किनभने उनले यो लेखेको बेलामा येशू यस संसारमा आइसक्नुभएको थियो। उहाँको दोस्रो आगमनको बारेमा उहाँले भन्नुभएको प्रतिज्ञा पावललाई थाहा भएको हुनसक्छ,” मोहनले भन्यो।

“येशूले जे भन्नुभएको थियो सो पावललाई थाहा थियो,” सहमत हुँदै आमाले भनिन्, “तर पवित्र आत्माले अझ उनलाई धेरै भन्नुभएको थियो। पावलले लेखेको कुराले कतिपयलाई सान्त्वना मिलेको थियो, विशेष गरेर परमेश्वरका कतिपय प्रिय जनहरू मरेका थिए। आफ्ना प्रिय जनहरू मर्दा इसाईहरू दुःखित

येशूको दोश्रो आगमनभन्दा पहिले हुने चिन्ह वा संकेतहरू

र चिन्तित भएको पावलले चाहेनन्। त्यसकारण येशू आउनुहुँदा ठ्याक्कै के हुनेछ सो उनले लेखेका थिए।”

“जब हजुर आमा मर्नुहुँदा पास्टरले के पढ्नुभएको थियो सो सुनेर त्यसबेला मलाई सञ्चो भएको थियो,” मोहनले

भन्यो।

“मलाई पनि,” मोहनलाई अङ्गालोमादैँ आमाले भनिन्। “पुरानो करारका अगमवक्ता यशैयाले येशूको पहिलो आगमनको बारेमा बोलेका थिए।”

“यशैया? मलाई थाहा छ उनले येशूको पहिलो आगमनको बारेमा बोलेका थिए। जब क्रिस्टमसमा नाटक भएको थियो त्यसबेला यशैयाले भनेको कुरो हामीले सिकेका थियौं,” मोहनले भन्यो।

“हो, तर यशैयाले येशूको दोश्रो आगमनको बारेमा पनि बोलेका थिए। मोहन, यशैया ५१:३ पढ त,” आमाले अन्हाइन्।

मोहनले बाइबल लिएर यशैयाको उक्त पद पढ्यो, “परमप्रभुले निश्चय नै यरुशलेम वा सियोनलाई सान्त्वना दिनुहुनेछ, र उहाँले त्यसका सब भग्नावशेषहरूलाई दयाको दृष्टिले हेर्नुहुनेछ। अनि त्यसको मरुभूमिलाई अदनझैं, र त्यसको रूखो जमिनलाई परमप्रभुको बगैँचाझैं बनाउनुहुनेछ। हर्ष र आनन्द, धन्यवाद र गीतको सोर त्यसमा पाइनेछ।”

“अब यशैया ६२:४,५ र यशैया ३५:१,२ पनि पढ,” आमाले भनिन्।

फेरि मोहनले पढ्यो, “तिमी फेरि कहिल्यै ‘त्यागिएकी’ भनिनेछैनौ। तिम्रो देश फेरि कहिल्यै ‘उजाडिएको’ भनिनेछैन। तर तिमीलाई ‘हेप्सीबा’ वा परमेश्वरले प्रेम गर्नुहुने जनहरू भनिनेछ, र तिम्रो देश ‘ब्यूलाह’ वा परमेश्वरको दुलही भनिनेछ। किनकि तिमीसित परमप्रभु खुशी हुनुहुन्छ, जसरी दुलही उनको श्रीमानको हुन्छ त्यसरी नै तिम्रो भुमि उनको हुनेछ। जसरी एउटा जवान केटाले कन्ये-केटीलाई भर्खर विवाह गर्छ, त्यसरी नै तिम्रा छोराहरूले तिम्रो भूमिलाई विवाह गर्नेछन्। जसरी दुलहा आफ्नी दुलहीको निम्ति रमाहट गर्छ, त्यसरी नै तिम्रा परमेश्वरले तिम्रो निम्ति रमाहट गर्नुहुनेछ।....

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

मरुभूमि र निर्जल-भूमि हर्षित हुनेछन्। उजाड़-स्थान रमाउनेछ र फुल्नेछ। केशरझैं त्यो फुलेर फक्रनेछ। यो अत्यन्त प्रफुल्लित हुनेछ, र हर्षले गाउँदै रमाहट गर्नेछ। लेबनानको गौरव, कर्मेल र शारोनको शोभा त्यसलाई दिइनेछ। तिनीहरूले परमप्रभुको महिमा र हाम्रा परमेश्वरको ऐश्वर्य देख्नेछन् (रूपान्तरित)।”

“बाफरेबाफ, यशैयालाई ती कुराहरू थाहा थियो भनेर मलाई थाहा थिएन,” मोहन अचम्म भएर व्यक्त गर्‍यो।

“येशूको दोस्रो आगमनको बारेमा अरू कसले पनि भनेको थियो, के तिमीलाई थाहा छ?” आमाले सोध्यो।

“ओ, प्रकाशको पुस्तक लेख्नेले होइन र?” मोहनले भन्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ। त्यो पुस्तक येशूका चेलाहरूमा कुनचाहींले लेखेका थिए, के तिमीलाई थाहा छ?” आमाले सोधिन्।

“यूहन्ना, हो?” मोहनले सोध्यो।

“हो,” आमाले भनिन्। “यूहन्ना येशूको सबभन्दा मिल्ने र प्यारो साथी थिए। जब येशू स्वर्गमा जानुभयो तब यूहन्नाले येशूलाई धेरै मिस गरेका थिए वा उनलाई धेरै नियास्रो लागेको थियो। उनले येशूलाई भेट्न धेरै चाहन्थ्यो। यूहन्नाले येशूको दोस्रो आगमनको बारेमा धेरै लेखेका छन्। मोहन, प्रकाश २२:२० पढ त।”

मोहनले पढ्यो, “यी कुराको गवाही दिनेले भन्नुहुन्छ, “निश्चय, म चाँडै आउँदैछु।” आमेन, आउनुहोस्, हे प्रभु येशू।”

“येशूको दोस्रो आगमनको बारेमा बाइबलका लेखकहरूलेमात्र चर्चा गरेका थिएनन्। उहाँको आगमनको बारेमा मार्टिन लुथर अत्यन्तै उत्तेजित भएका थिए। र लुथरका साथी मेलाङ्कथनले पनि येशूको आगमनको बारेमा चर्चा गरेका थिए। स्कटल्याण्डको सुधारवादी इसाई जोन नक्सले पनि उल्लेख गरेका थिए,” आमाले भनिन्।

“येशूका सबै साथीहरू उहाँको आगमनमा उहाँलाई देख्न धेरै खुशी हुन्छ होला, हुँदैन र?” मोहनले सोध्यो।

“हो,” आमाले भनिन्। “हामी सबै जना जो येशूलाई प्रेम गर्छौं उहाँलाई भेट्दा खुशी हुनेछौं। उहाँसँग रहन हामी सबै जना खुशी हुनेछौं र

येशूको दोस्रो आगमनभन्दा पहिले हुने चिन्ह वा संकेतहरू

यस संसारमा भइरहेका खराब, दुष्टकुरासँग कारोबार गर्न नपर्नु खुशीकै कुरो हो।”

“तर येशू आउनुभन्दा अघि धेरै डरलाग्दो कुराहरू हुनेछन् भनेर उहाँले भन्नुभएको थियो, होइन र?” चिन्तित हुँदै मोहनले सोध्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले भनिन्। “येशू दोस्रो पटक आउन भन्दा पहिले धेरै घटनाहरू हुनेछन् जसले कतिपयको निम्ति तर्साउने खालको हुन्छ।”

“के येशूले भूकम्प र अरू नराम्रा कुराहरू हुनेछन् भन्नुभएन र?” मोहनले सोध्यो।

“हो, मती २४ मा भूकम्पको बारेमा येशूले भविष्यवाणी गर्नुभएको थियो। त्यसबेलादेखि नै धेरै ठूला ठूला भूकम्पहरू भएका छन्,” आमाले भनिन्।

“मेक्सिको र क्यालिफोर्नियामा भएको भूकम्पहरूको बारेमा मलाई याद छ,” मोहनले भन्यो।

“सबै भन्दा ठूलो र नराम्रो भूकम्प सन १७५५ मा भएको थियो तर हाम्रो सबै पृथ्वी नै नाश त भएको थिएन,” आमाले भनिन्।

“त्यो त धेरै वर्ष अघिको कुरो हो,” मोहनले भन्यो।

“हो,” आमाले भनिन्। “त्यसबेला पनि मानिसहरूले येशूको दोस्रो आगमनको अपेक्षा गरेका थिए। पृथ्वी बुढो हुँदै गएको छ र येशूको आगमनलाई धेरै पर्खिनुपर्दैन भनेर त्यसबेलाका मानिसहरूले सोचिरहेका थिए।”

“त्यसको बारेमा मलाई भन्नुहोस्। त्यो कहाँ भयो?” मोहनले सोध्यो।

“त्यो भूकम्पको सबै भन्दा खराब असर त लिसबनमा भएको थियो,” आमाले भन्छिन्।

“लिसबन त युरोपको पोर्चुगल राष्ट्रमा छ। त्यो देशको बारेमा भूगोलमा मैले पढेको थिएँ,” मोहनले भन्यो। “हामीले भूकम्पको बारेमा पनि पढ्यौँ।

किन भनेर मोहनले सोध्यो

भूकम्प जाँदा मुख्य
केन्द्रविन्दुलाई एपिसेन्टर
वा उत्पत्तिकेन्द्र
भनिन्छ।”

“हो, त्यो
भूकम्पको एपिसेन्टर
पोर्चुगालको राजधानी
लिसबन थियो।
तर त्यसले युरोप
र अफ्रिकाका धेरै

लिसबनमा भूकम्प र सुनामी

देशहरूलाई हल्लाएको थियो। अमेरिका, ग्रिनल्याण्ड र वेस्ट इन्डिजहरूमा पनि त्यसको असर परेको थियो। अझ भनौं भने त्यसबेला पृथ्वी यस्तरी हल्लिएको थियो कि चालिख लाख बर्गमिटर टाढाका मानिसहरूले पनि अनुभव गरेका थिए। स्पेनको क्याडेज भन्ने समुद्रमा समुद्रको छाल ६० फुट अलगो उठेको थियो,” आमाले भनिन्।

“६० फुट अलगो!” मोहनले भन्यो। “के समुद्रको छाल त्यति अलगो हुन्छ र?”

“प्रायजसो हुँदैन,” आमाले भनिन्। “अझ झन नराम्रो कुरो त समुद्रको किनाराको भूमिमा भएका पानीहरू उल्टेर समुद्रमा नै फर्केका थिए। धेरै मानिसहरू के भयो भनेर हेर्न जाँदा त ती छाल फर्केर आएर ती हेर्ने मानिसहरू सबैलाई डुवाइ दिए।”

“यो त कस्तो डरलाग्दो कुरो रहेछ,” मोहनले भन्यो।

“त्यसबेला करिब नब्बे हजार मानिसहरू मारिए भनेर इतिहासका लेखकहरूले लेखेका छन्,” आमाले भनिन्। “भूकम्प बाहेक अरु चिन्हहरू पनि हुनेछन् भनेर येशूले भन्नुभएको थियो। ती चिन्हहरू घटिरन्थे भयो भने उहाँ कहिले आउनुहुन्छ भनेर हामी थाहा पाओस् भन्ने येशू चाहनुहुन्छ।”

“सूर्य र चन्द्रमा अर्ध्याँरो हुनेछ भनेर येशूले भन्नभएको थिएन? अनि ताराहरू पनि आकाशबाट खस्छ भन्नुभएको थियो। यो त असम्भवनै मान्नुपर्छ,”
१००

येशूको दोस्रो आगमनभन्दा पहिले हुने चिन्ह वा संकेतहरू

मोहनले भन्यो।

“त्यसबेला येशूले ती घटनाहरू हुनेछ भनेर भन्नुभएको सुन्नेहरूको निम्ति असम्भव थियो होला। किनभने त्यस्तो पहिले कहिल्यै भएको थिएन। तर पछि भएको थियो,” आमाले भनिन्।

“हो र?” मोहन सोध्यो। “कहिले?”

“मे १९, सन १७८०मा भएको थियो। लिस्बनमा भूकम्प गएको पच्चिस वर्षपछि सूर्य र चन्द्रमा अँध्यारो भएको थियो। जस्तो येशूले भन्नुभएको थियो त्यस्तै भएको थियो,” आमाले भनिन्।

“के भएको थियो?” मोहनले सोध्यो।

“त्यो दिन अरू दिन जस्तै थियो, दिउँसो घाम लागिरहेको थियो,” आमाले भनिन्। “खेतिबारीमा मानिसहरूले काम गरिरहेका थिए। गाई, बाख्रा र अरू पशुहरू चौरमा चर्दै थिए। तर दिन बित्दै जाँदा बिहान आकाशमा कालो बादल छाउन थाल्यो। मानिसहरूले भने अब बिजुली चम्किन्छ र हुरीबतास आउँछ। पानी परेको थिएन। तर आकाश अँध्यारो हुँदै गयो। गाईहरूलाई पनि थाहा भयो केही अचाक्ली हुँदैछ। तिनीहरू आ-आफ्नो गोठमा गए। तिनीहरूले भन्ठाने कि यो त बेलुका भयो र दुध दुहुने बेला भयो। अनि आकाश त झन झन कालो हुँदै आयो।” “मानिसहरूलाई के भयो त?” मोहनले सोध्यो। “के भइरहेको थियो के तिनीहरूलाई थाहा थियो त?”

“थाहा थिएन,” आमाले सुनाइन्। “धेरै मानिसहरू डराए र यो त संसारको अन्त हुन थाल्यो भनेर तर्सिन थाले।”

“संसारको अन्त्य भएको छैन,” मोहनले भन्यो। “किनभने हामी अझै यहीं छौं।”

“तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले भनिन्। “तर ती कुराहरू हुनेछन् भनेर येशूले भन्नुभएको कतिपय मानिसहरूले सम्झेका थिए। त्यसले गर्दा तिनीहरू बाइबल पढ्न थाले।”

“त्यो त राम्रै कुरो हो,” मोहनले भन्यो।

“हो,” आमाले भनिन्। त्यो राम्रै थियो। त्यही राती अर्को अनौठो कुरो भयो। जब जुन आयो त्यो त रातो देखिएको थियो। त्यो यस्तो अन्धकार थियो कि

किन भनेर मोहनले सोध्यो

त्यसले अलिकति पनि प्रकाश दिएन। त्यो रात धेरै अन्धकार भयो र मानिसहरू झन डराउन थाले।”

“ताराहरू नी?” मोहनले सोध्यो।

“त्यो पछि भयो,” आमाले भनिन्। “येशूले आफू आउनुभन्दा अघि धेरै दुष्ट मानिसहरू हुनेछन् र दुष्ट कामहरू गर्नेछन् भन्नुभएको तिमीलाई याद छ? नोहाका समयमा जस्तै हुनेछ भनेर उहाँले भन्नुभएको थियो।”

“नोहाको समयमा कस्तो नराम्रो थियो कि परमेश्वरले पृथ्वीलाई नै नाश गर्नुपरेको थियो,” मोहनले भन्यो।

“येशू आउनुभन्दा अघि धेरै नराम्रो कुराहरू हुनेछन्,” आमाले भनिन्। “संसारमा धेरै मानिसहरू हुनेछन् जसले येशूलाई माया गर्दैनन्। उहाँको भावना र उहाँका आज्ञाहरूलाई वेवास्ता गर्नेहरू धेरै हुनेछन् भनेर येशूले भन्नुभएको थियो।” “धेरै मारकाट वा हिंसा हुने जस्तो देखिन्छ,” मोहनले भन्यो। “यो नोहाको समयमा भएको थियो। त्यसले गर्दा जलप्रलय भयो।”

“हो, जब मानिसहरूले परमेश्वरका आज्ञाहरूलाई मान्दैनन् तर मान्छेलाई मान्छेलाई हानी गर्दछ,” आमाले भनिन्।

“तर मानिसहरू त्यस्तो किन हुन्छन्? बाइबलले के हुनेछ सो ठ्याक्कै भनेको छ। मानिसहरूलाई थाहा छ उहाँ फर्किनुहुनेछ,” मोहनले सोध्यो।

मोहनलाई अझाल्दै आमाले भन्छिन्, “तिमीले ठिकै भन्यौ। तर तिमीलाई बेतलहेममा बालक येशू आउनु भएको कथा तिमीलाई थाहा छ? त्यसबेला पनि येशू आउनुहुन्छ भनेर तिनीहरूले अपेक्षा गरेका थिए। तर थोरैलेमात्र उहाँलाई भेट्न तयार भएका थिए। जब उहाँ साँच्चिकै आउनुभएको थियो तब धेरैलाई थाहा थिएन। येशू दोस्रो पल्ट आउँदा पनि त्यस्तै हुनेछ। हामीलाई थाहा छ उहाँ आउँदै हुनुहुन्छ। यो कुरो बाइबलमा लेखिएको छ। तर अहिले पनि धेरै मानिसहरू उहाँलाई भेट्न तयार छैनन्।”

“त्यो देखेर येशूलाई कस्तो दुःख लाग्छ होला,” मोहनले भन्यो।

“हो, उहाँलाई धेरै दुःख लाग्छ,” आमाले भनिन्।

“उहाँलाई भेट्न त मलाई धेरै मन लाग्छ,” मोहनले भन्यो।

“तिमीलाई देखेर उहाँ पनि खुशी हुनुहुनेछ,” आमाले जवाफ दिइन्।

अध्याय-१८

विलियम मिलरको भविष्यवाणी

परमेश्वरको सत्यलाई जान्न चाहने र उहाँलाई पछ्याउन चाहने पुरुष र स्त्रीहरूलाई अगुवाइ गर्न उहाँले कसरी सहयोग गर्नुभयो भन्ने कथालाई निरन्तरता दिन आमाले आफ्नो साथमा बसिरहेको मोहनलाई सोधिन्, “तिमीले विलियम मिलरको नाउँ सुनेका छौ?”

“सुन्न त सुनेको थिएँ तर उहाँ को हुनुहुन्छ?” मोहनले सोध्यो।

“अमेरिकाको उत्तरपूर्वी प्रान्तमा रहने विलियम मिलर एक कृषक थिए। उनी सानैदेखि इसाई थिए। तर पछि उनी डिइस्ट वा ईश्वरवादी भए,” आमाले भनिन्।

“डिइस्ट भनेको के हो, आमा?” मोहनले सोध्यो।

“डिइस्ट वा ईश्वरवादी भनेको ती मानिसहरू हुन् जसले परमेश्वरलाई विश्वास गर्छन्, उहाँले यस संसारलाई सृष्टि गर्नुभयो भन्ने धारणामा विश्वास गर्छन्, तर उहाँले यस पृथ्वीलाई सृष्टि गरेर छोड्नुभयो र यस पृथ्वीसँग उहाँको अव केही संलग्नता नभएको भनेर विश्वास गर्छन्। उहाँले यस संसारलाई सृष्टि

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

गरेर जसरी चलुपर्ने हो सो चलाएर उहाँले त्यसै छोड्नुभयो र जसले गर्दा यस पृथ्वी कसरी चलुपर्ने हो त्यो आफै चलिरहेको छ भन्ने तिनीहरूले सोचिन्छन्,” आमाले जवाफ दिइन्।

“परमेश्वर बिनाको संसार कस्तो उदेक लाग्दो होला,” मोहनले भन्यो।

“विलियम मिलरको निम्ति पनि उदेक लाग्दो थियो। आफू पापी भएको महसुस गरेकोले उनी धेरै उदासिन भएका थिए। आखिरमा येशू ख्रीष्ट पापीहरूलाई उद्धार गर्न आउनुभएको हो भन्ने विश्वास पवित्र आत्माले उनलाई दिलाएका थिए। त्यसकारण उनले बाइबल लिएर अध्ययन गर्न थाले। उनले येशूको बारेमा धेरै धेरै जान्न चाहे। जति उनी पढे त्यति येशू उनको निम्ति सुन्दर हुन थाल्यो। जति उनी पढ्दै गए त्यति उनी बाइबलप्रति उनको चासो बढ्यो। अनि पढ्दा पढ्दा दानिएल र प्रकाश उनको निम्ति अत्यन्तै घतलाग्दो पुस्तकहरू भएको भेट्टाए। उनले येशूको आगमनभन्दा पहिले हुने विभिन्न चिन्ह वा शङ्केतहरूको बारेमा पढे। कतिपय ती चिन्हहरू पूरा भएको पनि उनले महसुस गरे।”

“अन्धकारको दिन, भूकम्प आदि जुन हामीले चर्चा गर्छौं, होइन त?” मोहनले थप्यो।

“हो, ती चिन्हहरू बाइबलमा भविष्यवाणी गरेको उनले थाहा पाए। त्यसबेला येशूको दोस्रो आगमन भनेको मानिसको हृदयमा आउने हो र वास्तविक रूपमा यस संसारमा आउने होइन भनेर त्यस बेलाका इसाईहरूले विश्वास गरेका थिए। येशू आउनुहुँदा पहिले एक हजार वर्ष शान्ति हुनेछ भनेर कतिपयले विश्वास गरेका थिए। यस हजार वर्षभित्र सबै जना एकआपसमा खुशी र आनन्द हुने सिकनेछन्। एक आपसलाई प्रेम गर्नेछन्। तिनीहरूले येशूलाई आफ्नो हृदयमा ग्रहण गर्नेछन् र तिनीहरू उहाँको आराधना गर्नेछन्। अनिमात्र येशू आउनुहुनेछ,” आमाले भनिन्।

“हजार वर्षसम्म येशूलाई पर्खनु भनेको त धेरै लामो समय हो,” मोहनले भन्यो “मलाई खुशी लाग्छ कि उहाँ छिट्टै आउँदै हुनुहुन्छ र जहिले पनि आउन सक्नुहुन्छ।”

“हो, पवित्र आत्माको सहयोगले विलियम मिलरले बाइबल पढेर धेरै १०४

विलियम मिलरको भविष्यवाणी

कुराहरू भेट्टाएर सुनाएकोमा हामी उनीप्रति आभारित छौं। जब उनले बाइबल पढ्न थाले तब उत्पत्ति देखि पढ्न थाले, र जब उनले बुझेन तब उनी पढ्न रोके र कन्कोरडान्स वा बाइबल शब्दकोष हेर्न थाले,” आमाले भनिन्।

“कन्कोर.. बाइबल शब्दकोष भनेको के हो?” मोहनले सोध्यो।

“कन्कोर्डन्स वा बाइबल शब्दकोष भनेको ठूलो किताब हो। यसमा बाइबलका सबै शब्दहरू क्रमिकरूपमा लेखिएको हुन्छ र त्यस शब्दपछि बाइबलका पदहरू हुन्छन्। जब मिलरले बाइबल पढ्दा त्यहाँ उल्लेख गरिएको कुनै विषय उनले बुझेन भने त्यस विषयमा लेखिएका बाइबलका अरू पदहरू पढ्दथे। जबसम्म कुनै विषयको बारेमा उनले बुझेनन् तबसम्म घोरिएर पढ्दथे। त्यही विषयमा बाइबलमा भएका अन्य पदहरू उनले हेर्थे। अनि उनी पढ्दै जान्थे। उनी आफैले बाइबल अध्ययन गर्न धेरै मन पराएका थिए,” आमाले भनिन्।

“म पनि त्यस्तै खालको छु,” मोहनले भन्यो। “म पनि आफै बाइबल अध्ययन गर्न चाहन्छु। अरूले जे भन्यो त्यसलाई सुन्नमात्रै मलाई चित्त बुझ्दैन।”

“अर्को कुरामा, विलियम मिलर तिमी जस्तै थिए। उनलाई हिसाब धेरै मनपर्थ्यो। तिमीलाई पनि हिसाब मनपर्छ,” आमाले भनिन्।

“ए हो र? तपाईंलाई कसरी थाहा छ?” मोहनले सोध्यो।

“किनभने जब उनी दानिएलको किताबमा आइपुगे र २३०० दिनको भविष्यवाणी पढे तब उनले केही हिसाब गर्न थाले,” आमाले सुनाइन्।

“त्यो भविष्यवाणी के हो?” माइबलले सोध्यो।

“२३०० दिनपछि पवित्रस्थान शुद्धिकरण हुनेछ भनेर दानिएलले लेखेका छन्। यही पृथ्वी पवित्रस्थान हो भनेर मिलरले विश्वास गरे र जब येशू दोस्रो पल्ट आउनुहुन्छ तब यस पृथ्वीलाई आगोले शुद्ध गर्नेछन् भन्ने कुरो उनले सोचे। तर २३०० वर्ष कहाँबाट सुरु हुन्छ उनले ठम्याउनै सकेनन्। उनले धेरै घोरिएर हेरे।”

“अनि उनले दानिएलको अर्को भविष्यवाणी पढे जसमा ७० हप्ताको बारेमा लेखिएको थियो। यो ७० हप्ताको भविष्यवाणीको सुरु यरुशलेमको पुनर्निर्माण गर्ने आदेशबाट सुरु हुने भनेर लेखिएको छ। उनले अझ घोरिएर

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

पढे। उनले ती दुई भविष्यवाणीहरूको सुरु एकै ठाउँबाट भएको भेट्टाए। इतिहासबाट उनलाई थाहा थियो कि पर्सियाका राजा आर्टजेराक्ससले ई.पू. ४५७ मा यरुशलेमको पुननिर्माणको आदेश दिएका थिए। तिमीलाई थाहा छ मैले अघि नै भनें बाइबलको भविष्यवाणीमा एकदिनको बराबर एक वर्ष हुन्छ?” आमाले सोधिन्।

“हो,” मोहनले जवाफ दियो।

“विलियम मिलरलाई थाहा थियो कि सत्तरी हप्तालाई सात दिनले गुणन गर्दा ४९० दिन वा ४९० वर्ष आउँछ। यसको सुरु ई.पू. ४५७ मा भएको थियो र त्यसको अन्त सन ३४मा भएको थियो। सन ३४मा के भयो थाहा छ?” आमाले सोधिन्।

“अँ, त्यसबेला येशू ३४ वर्षको हुनुभएको थियो,” मोहनले जवाफ दियो। आमाले हाँस्दै भनिन्, “उहाँ ३४ वर्ष हुनुभएको थिएन। येशू ठ्याक्कै कुन दिनमा जन्मनुभयो भनेर इतिहासका लेखकहरूलाई ठम्याउन गाऱ्यो थियो। तिनीहरूको हिसाबमा येशूको जन्मको बारेमा तीन वा चार वर्षको फरक भएको थियो। त्यसको अर्थ येशूको जन्म कि त ई.पू ३ कि ४ मा भएको थियो।”

“त्यसको अर्थ येशू सन ३४मा ३७ वर्ष हुनुभएको देखाउँछ,” मोहनले भन्यो।

“तर,” आमाले भनिन्, “सन ३४मा येशू स्वर्गमा फर्किनुभइसकेको थियो। केही हिसाब गरौं र केही कुरा निकालौं।”

“मलाई नम्बर भन्नुहोस्,” मोहनले भन्यो, “मेरो कागज र पेन्सिल तयार छ।”

“दानिएल ९:२४-२७मा स्वर्गदूतले दानिएललाई दिइएको ७० हप्ताको भविष्यवाणीलाई विभिन्न खण्डमा विभाजित गरिएको थियो जुन चार्टमा तिमीले हेर्न सक्छौ। तर हामी आफैले केही हिसाब गरौं,” आमाले भनिन्। “राजा आर्टजेरेक्सले यरुशलेमको पुननिर्माण गर्न दिएको आदेशदेखि पूरै निर्माण सम्पन्न वा पुननिर्माण भएको समयसम्म सात “हप्ताहरू” भएका थिए।”

“सात हप्ता,” मोहनले दोहोऱ्याउँछ। “त्यसको अर्थ सातगुणा सात वा उन्नानचास वर्षहरू। अब मैले ४५७बाट उन्नानचास घटाउँछु। ४०८ आउँछ।”

विलियम मिलरको भविष्यवाणी

“हुन्छ,” आमाले भनिन्। “यसले हामीलाई ई० पू० ४०८ मा ल्याउँछ। अनि येशू ख्रीष्ट बप्तिस्मा लिनुभन्दा अघि भएको यरुशलेमको पूरा पुननिर्माण गरिएको अवधि अर्को बयसठ्ठी हप्ता हुन आउँछ।”

“पर्खनुहोस्!” मोहनले भन्यो, “बयसठ्ठी गुणा सात, ओ, यसले ४३४ वर्ष भनेर बुझाउँछ।”

“अनि ४३४ बाट ४०८ घटाउ त तिमीले के पाउँछौं त्यो तिमीलाई थाहा हुन्छ।”

केही हिसाब गरेपछि मोहनले भन्यो, “त्यो छब्बिस हुन आउँछ। त्यसको अर्थ के हो?”

“दानिएलको भविष्यवाणी अनुसार मसीहले आफ्नो काम सुरु गर्ने मितिलाई देखाउँछ,” आमाले भनिन्। “अनि त्यहाँ अर्को कुरा पनि छ। के तिमीलाई बी. सी. वा ई. पू. र ए. डी. अर्थात् सन वा ईसापछि भनेको अर्थ थाहा छ?”

“यसको अर्थ ख्रीष्टको अघि र ख्रीष्टको पछि,” मोहनले भन्यो।

“खास गरेर ए० डी० को अर्थ आनो डोमिनी Anno Damini हो। यो ल्याटिन भाषामा हो। यसको अर्थ प्रभुको वर्ष भनेर जनाउँछ। तर, “आमाले फेरि सोधिन्,” बी. सी. बाट ए. डी. कसरी भयो, वर्षको मितिलाई हेर?

“तपाईंले के भन्न खोज्नुभएको?” मोहनले सोध्यो।

आमाले भनिन्, “येशू ख्रीष्ट जन्मिनुभन्दा अधिका वर्षहरू सोच-चार, तीन, दुई अनि एक-जसरी रकेटलाई उडाउनेबेलामा गन्छ। अनि येशू जन्मिसकेपछि गिन्ति गछौं-एक, दुई, तीन, चार। तर त्यसबेला रहेका मानिसहरूले त्यो सोचेका थिएनन्।”

मोहन अलमलमा पर्छ। “मरियम र युशूफ र उनका छिमेकीहरूलाई वर्षहरू गन्ने क्रममा परिवर्तन भएको थाहा थिएन त?”

“कहाँ थाहा थियो त?” आमाले भनिन्। “सयौं वर्षपछिमात्र मानिसहरूले येशू जन्मिनुभएको वर्ष र पछिका वर्षहरू फरक पार्न सुरु गरेका थिए। अब हाम्रो हिसाब सिध्याऔं। जब ई. पू. गन्दै तल जान्छ तब तिनीहरू १ मा अडकिन्छ। अनि ए. डी. अर्थात् सन सुरु गर्छ १ देखि। त्यसको अर्थ १ भनेर गनिएको

किन भनेर मोहनले सोध्यो

वर्ष दुई वटा हुन्छ। ई. पू. १ र सन १ अर्थात् येशूपछि। त्यसबेला शुन्य वर्ष भन्ने थिएन। जब तिमीले ४३४बाट ४०८ घटाउँछौं तब ए. डी. अर्थात् येशूपछिको मिति आउँछ। त्यसको अर्थ तिमीले १ थप्नुपर्छ किनभने दुई फरक वर्षहरूलाई १ भनेर सम्बोधन गरिएको छ।”

“मैले बुझें होला,” मोहनले भन्यो।

“तब अहिले कुन नम्बर तिमीले पाउँछौं?” आमाले सोधिन्।

ए. डी. २७। के भयो त्यसबेला?” मोहनले सोध्यो।

“त्यो वर्ष येशूलाई बप्तिस्मा लिनुभएको थियो,” आमाले जवाफ दिइन्। “यो दानिएलमा लेखिएको भविष्यवाणी अनुसार नै भएको थियो। येशूले आफ्नो काम सुरु गर्नुभन्दा अघि यरुशलेमको पुननिर्माण सुरु भएको ४०८ वर्षपछिको मिति थियो। यरुशलेम पुननिर्माण सम्पन्न भएको ४०८ वर्षपछि येशूले आफ्नो काम मसीह भएर थालनी गर्नुभएको थियो। अब सत्तरी वर्षको भविष्यवाणीको अन्तिम हप्ता जोड्नुपर्छ। अब हामीसँग उन्नानचास वर्ष समय थियो जुन यरुशलेमको पुननिर्माण भएको थियो, अनि ४३४ वर्ष पछि येशूको बप्तिस्मामा आइपुग्यौं। अन्तमा आएर अर्को सात वर्ष हुन्छ जब सुसमाचार विशेष गरेर यहूदीहरूलाई प्रचार गरिन्छ। यदि सन २७मा एक हप्ता जोडियो भने कहाँ आइन्छ?”

“त्यो सन ३४ हुन्छ,” मोहनले जवाफ दियो।

“अनि त्यसैबेला, अतिवादी यहूदीहरूले स्टिफनसलाई ढुङ्गाले हानेर मारेका थिए। त्यसपछि सुसमाचार सबै मानिसहरूमा फैलिन बाटो खुलेको थियो। केवल यहूदीहरूलाईमात्र होइन,” आमाले भनिन्।

“हुन्छ त,” मोहनले भन्यो। “यदि हामीले उनान्यास वर्ष र ४३४ वर्ष र सात वर्ष जोड्यौं भने ४९० वर्ष आउँछ। यदि प्रत्येक दिनलाई एक वर्षमा गनियो भने ठ्याकै सत्तरी हप्ता वा ४९० वर्ष हुन आउँछ। भविष्यवाणीमा त गणितको भूमिका कस्तो हुने रहेछ, होइन त?”

आमाले भनिन्, “तर यो याद गर्नु कि विलियम मिलरले त्यो २,३०० वर्षको अन्त्य कहिले भयो भनेर पत्ता लगाउन खोजेका थिए। दुई अवधि एकै समयमा सुरु भएको उनले थाहा पाए। उनले दानिएलको पुस्तकबाट यो १०८

विलियम मिलरको भविष्यवाणी

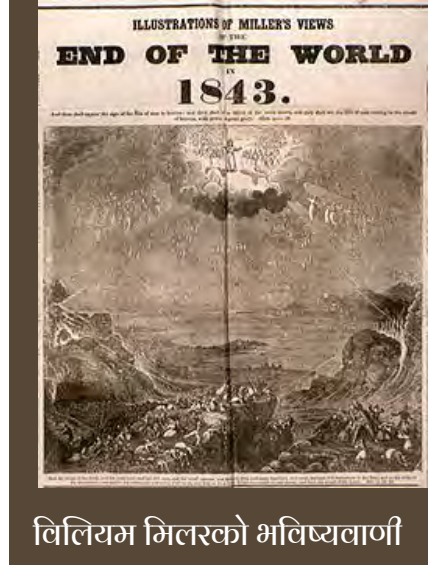
थाहा पाए कि सत्तरी हप्ता २३०० दिनको भाग हो। त्यसकारण यदि सत्तरी हप्ता र २३०० दिन वा वर्षहरू एकै समयमा सुरु भएको हो भने सत्तरी हप्ता सन ३४मा अन्त्य भयो। तर २३०० दिन वा वर्षको अन्त्य नै कहिले भयो सो विलियम मिलरले कसरी पत्ता लगाउने?”

“उनले ४९० वर्ष वा सत्तरी हप्तालाई २३०० वर्षबाट घटाउनुपर्दछ,” मोहनले भन्यो। “२३०० वर्षमा त्यो घटाउँदा कति बाँकि हुन्छ भन्ने थाहा हुन्छ। २३०० मा ४९० घटाउँदा १८१० आउँछ।”

“तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले भनिन्। “तर हामीले यो सिक्क्यौं कि ७० हप्ता सन ३४ मा अन्त भयो। त्यसकारण तिमीले १८१० मा ३४ थप्नुपर्छ जसले २३०० वर्षको भविष्यवाणीको अन्त हुन्छ।”

“त्यसो गर्दा १८४४ हुन आउँछ,” मोहनले भन्यो।

“त्यही जवाफ विलियम मिलरले भेट्टाए,” आमाले भनिन्। “जुन हिसाब तिमीले गर्नु थियो त्यही हिसाब उनले गर्दा त्यसबेला पवित्रस्थानको शुद्धिकरण गरिने निश्कर्षमा उनी आइपुगे। तर त्यो शुद्धिकरण ठ्याक्कै कहिले हुन्छ भन्ने उनलाई थाहा थिएन, तर सन १८४४ तिर भनेर दानिएलकै भविष्यवाणी अनुसार उनले भेट्टाएका थिए। पवित्रस्थान यस “पृथ्वी” हो भनेर विलियम मिलरले ठानेका थिए। त्यसबेला येशूको आगमन हुनेछ र यस पृथ्वीलाई आगोले ध्वस्त बनाउँदै पाप बिनाको नयाँ पृथ्वी उहाँले बनाउनुहुनेछ भनेर विलियम मिलरले ठोकुवा गरेका थिए। तर १८४४ आउनु थोरै बाँकि छ र समय धेरै छैन भनेर उनले महसुस गरे। जब समय नजिकिन्दै थियो उनले आफ्नो खेतबारीको काम छोडे र प्रचार गर्न थाले। येशू ख्रीष्ट चाँडै आउनुहुँदैछ

विलियम मिलरको भविष्यवाणी

किन भनेर मोहनले सोध्यो

ताराहरूको वर्षा

भनेर सबैले थाहा पाउनु भन्ने उनको तत्काल चाहना थियो।

“प्रायजसो सबै सहरमा दर्जनौं र सयौं मानिसहरूले मिलरको सन्देशलाई ग्रहण गरे। जताततै प्रोटेस्टेन्ट चर्चहरूमा मिलरलाई प्रचार गर्न बोलाइयो। त्यसको फलस्वरूप हजारौं मानिसहरू येशूको आगमनको लागि तयार भए। कतिले उनको हिसाब गन्तीलाई विश्वास गरेका थिएनन् तर येशूको छिट्टै आगमन हुन्छ भनेर तिनीहरूले विश्वासचाहीं गरेका थिए।”

“उनको हिसाबसँग मानिसहरू सहमत नभएकोमा अचम्म छैन, किनकि यो हिसाब मिलाउन गाह्रो छ। विलियम मिलरको धर्म के थियो?” मोहनले सोध्यो।

“विलियम मिलर बप्टिस्ट चर्चका थिए र धेरै बप्टिस्टहरूले उनलाई समर्थन गरेका थिए।”

“उनले येशूको आगमनको प्रचार गर्न थालेको दुई वर्षपछि अर्थान् सन १८३३ मा आकाशमा ठूलो उल्का वर्षा भयो (साधारण भाषामा तारा खस्यो भनिन्छ),” आमाले भनिन्।

“उल्का खसेको मैले देखेको छु,” मोहनले भन्यो।

“हो,” आमाले भनिन्। “कहिलेकाहीं उल्का खसेको वा तारा खसेको हामी देख्छौं। कहिलेकाहीं धेरै उल्काहरू खसेको पनि हामी देख्छौं। खगोलशास्त्री वा तारा र नक्षत्रहरूको अध्ययन गर्ने विद्वानहरूले त्यो कहिले हुनेछ भनेर पनि बताउन सक्छन्। हामीले अलमानाकमा हेर्नु भन्ने उल्काहरू कहिले खस्यो भनेर पढ्न सक्छौं। तर यो घटनाचाहीं फरक थियो। यो उल्का घन्टौंसम्म वर्षेको थियो। आकाशका सबै ताराहरू खस्ये छ अब त्यहाँ केही बाँकि हुनेछैन भनेर मानिसहरू डराएका थिए।”

विलियम मिलरको भविष्यवाणी

“त्यसको अर्थ येशूले जे भन्नुभयो त्यसै अनुसार भयो, होइत त?” मोहनले सोध्यो।

“प्रकाश ६:१३ मा भनिएको छ” अनि अञ्जीरको रूखलाई बतासले हल्लाउँदा नपाकेका फलहरू झरेझैं आकाशका ताराहरू पृथ्वीमा खसे।” अनि यो बाइबलले भनेकै अनुसार भयो। यसले गर्दा विलियम मिलरलाई अझ धेरैले विश्वास गर्न थाले र येशूको आगमनको निम्ति तयार हुन थाले।

“प्रेस, अखबारहरूले विलियम मिलरको ठट्टा गरेका थिए। त्यो मानिस बहुला हो र आफ्नो घर छोडेर जताततै आफ्नो अनौठो धारणा प्रचार गर्न थालेको भनेर तिनीहरूले आरोप लगाए। उनी कठुरवादी र झुठो भनेर पनि अखबारमा लेखे। उनलाई विश्वास गर्नेहरू पनि बहुला भनेर पनि छापाहरूमा छापे,” आमाले भनिन्।

“तर आमा विलियम मिलर गलत थिए, किनकि येशू सन १८४४मा आउनुभएन। त्यसको अर्थ के उनी परमेश्वरको साँच्चिकै जन होइन होला?” मोहनले सोध्यो।

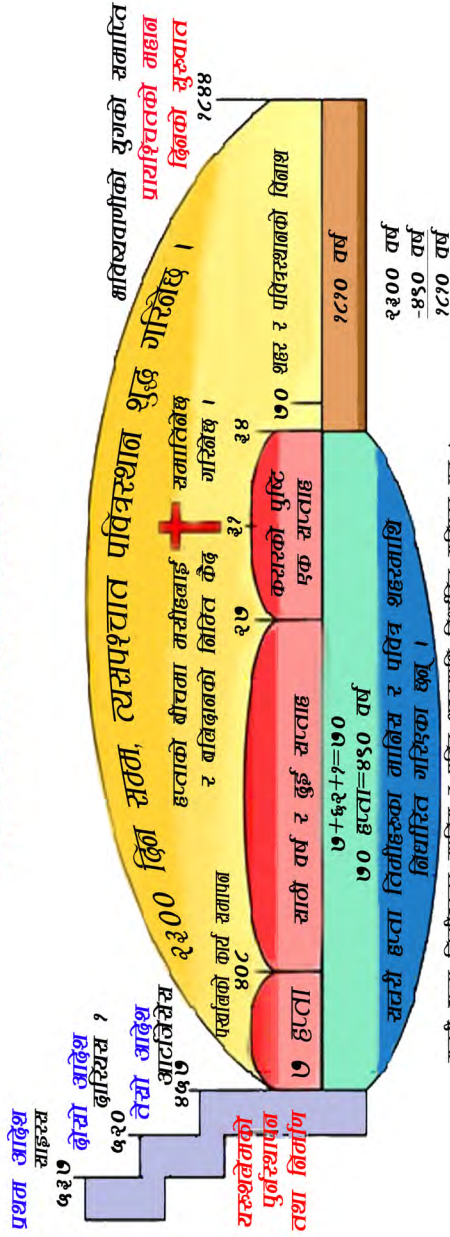
“अहँ,” आमाले, भनिन्। विलियम मिलरले परमेश्वरलाई धेरै प्रेम गर्नुहुन्थ्यो। जब पवित्रस्थान शुद्ध गरिनेछ भनेर भविष्यवाणीमा गरिएको चर्चा उनले राम्रोसँग बुझेका थिएनन्। उनको हिसाब गल्ती थिएन तर २३०० दिन वा वर्षहरूको अन्त्यभएपछि के हुनेछ त्यसमा उनी गलत थिए। तर हजारौं मानिसहरू येशूको आगमनको निम्ति गम्भिर हुनुपर्छ भनेर उनले अभियान चलाएका थिए। उनले गरेर धेरै मानिसहरू बाइबल अध्ययन गर्न थाले र येशूलाई भेट्न तिनीहरूका हृदयहरू तयार भएका थिए। यो धेरै महत्त्वपूर्ण कुरो हो।”

“तर विलियम मिलर ठिकै थियो भने सन १८४४ मा साँच्चिकै के भयो त?” मोहनले जान्न चाहे।

“त्यसको बारेमा हामी अर्को पल्ट चर्चा गरौंला,” आमाले चित्त बुझाउँदै भनिन्।

दानियल ८:१३,१४,१:२२-२७

भविष्यवाणीको मापदण्ड

- सप्तरी हप्ता तिमीहरूका मानिस र पवित्र शहरमाथि निर्धारित गरिएका छन् ।
१. विद्योक्तको समाप्तिको निरित
  २. पापको अन्त्यको निरित
  ३. अघर्णको त्याग र नेबलिबापको निरित
  ४. अनन्तको धार्मिकताको निरित
  ५. दर्शनमा गीहर बागजको निरित
  ६. भविष्यवाणीमा (गीहर बागजको निरित)
  ७. सप्तश्रेष्ठ पवित्रको अभिषेक

अध्याय-१९

महान निराश

“आमा,” मोहनले सोध्यो, “सन १८४४ मा येशू आउनुभएन तब उहाँको आगमनको अपेक्षा गर्नेहरूलाई के भयो त?”

“तिनीहरू साज्हाँ निराश भएका थिए,” आमाले भनिन्। “कतिपय समयमा परमेश्वर र उहाँका योजनाहरू बुझ्न मानिसलाई गाज्हाँ छ। मानिसहरूले गल्ती गरेतापनि वा परमेश्वरकै चाहना अनुसार बाइबल व्याख्या नगरेतापनि परमेश्वरको सन्देश फैलिरहन्छ। येशू कहिले आउने भन्ने समयको बारेमा विलियम मिलरले गल्ती गरेतापनि, र पवित्रस्थानको शुद्धिकरणको बारेमा उनले राम्रोसँग नबुझेतापनि, उनले दावी गरेका यस संसारमा येशूको आगमनको बारेमा दिएको सन्देश ठिक थियो र मानिसहरूले सो सन्देश सुन्नपर्छ। इतिहासभरि मानिसहरूले परमेश्वरको बारेमा बुझ्न कठिन भएको थियो। मानिसहरूको परम्पराले परमेश्वरको बारेमा हतपत बुझ्न सकिन्दैन। मानिसले अपेक्षा गरेका थोकहरू परमेश्वरको दिमागमा हुन्छ भन्ने छैन। यो सुरुका चेलाहरूमा पनि यस्तै समस्या थियो।”

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

येशूको आगमनको निम्ति प्रतिक्षा गरेर बसेको
ठाउँ

“हो, मलाई थाहा छ,” मोहनले भन्यो। “तिनीहरूले येशूलाई राजा बनाउन चाहन्थे र रोमी शासनलाई हटाउन चाहन्थे। त्यसको सट्टामा येशू मर्नुभयो। त्यसबेला पनि तिनीहरूलाई ठूलो निराश भएको

हुनुपर्छ।” “हो, तिनीहरूलाई पनि ठूलो निराश भएको थियो,” आमाले सुनाइन्। “तिनीहरूको भूल र निराश विलियम मिलरकै भूल र निराश जस्तै थियो। त्यसबेला मानिसहरूले विश्वास गरेका पवित्रस्थानको लोकप्रिय धारणालाई स्वीकार गर्दा विलियम मिलरले भूल गरेका थिए। त्यसबेलाका अधिकांश इसाईहरूले यही पृथ्वी परमेश्वरको पवित्रस्थान हो भनेर सोचेका थिए। मसीह इस्राएलको भौगोलिक राज्यको राजा हुने लोकप्रिय धारणामा विश्वास गरेकाले येशूका चेलाहरूले गल्ती गरेका थिए।”

“यदि मिलर र उनका अनुयायीहरूले मोशा र इस्राएलीहरूले निर्माण गरेको पवित्रस्थान र त्यसको बारेमा अध्ययन गरेको भए, भविष्यवाणीलाई राम्रोसँग बुझ्नु थिए। प्रधान पूजारीको काम वर्षको अन्त्यमा गरिने पवित्रस्थान शुद्धिकरणको बारेमा उनले बुझेको भए असल हुन्थ्यो। उनले सेवा गर्ने कामको समयलाई पश्चातापको दिन भनेर मानिन्थ्यो। प्रधान पूजारीको कामले इस्राएलीहरूको पापलाई पवित्रस्थानबाट वर्षभरिको पाप हटाइएको बुझ्नुपर्छ। उनको काम प्रतिकद्वारा गरिन्थ्यो। जब पवित्रस्थान उजाडस्थानमा मोशाले बनाए त्यो स्वर्गमा भएको पवित्रस्थानको प्रतिलिपि थियो। त्यसकारण जब येशू पवित्रस्थानमा जानुभयो र त्यसको शुद्धिकरण गर्नुभयो, तब उहाँले उहाँका जनहरूको पापको बारेमा सम्हाल्नु जानुभएको थियो भनेर बुझ्नुपर्छ। त्यस्तै काम पुरानो करारका प्रधानपूजारीले वर्षको एक फेरा इस्राएलीहरूको पापलाई सम्हाल्थे। त्यसकारण जब दानिएलको भविष्यवाणीमा पवित्रस्थानको ११४

महान निराश

शुद्धिकरण भनेर उल्लेख गरिएको थियो, तब त्यही खालको काम स्वर्गमा रहेको पवित्रस्थानमा येशूले गर्नुहुने कामलाई जनाइएको थियो। त्यसलाई न्याय वा इन्साफ पनि भनिन्छ।”

“न्याय?” मोहनले सोध्यो।

“हो, पश्चातापको दिनमा हुने सेवाकार्यभन्दा अघि पूरै एक हप्तासमय छानविनको लागि छुट्याइएको हुन्थ्यो। मानिसहरूले आफ्ना हृदयहरू छाम्थे र आफ्ना पापहरू स्वीकार गर्थे। स्वर्गमा भइरहेको न्यायमा मानिसहरूले आफ्ना हृदयहरूलाई कसरी छाम्दछन् र तिनीहरूको पाप स्वीकार गर्दछन् भनेर लेखिएको लेखामा येशूले छानबिन गर्न सन १८४४ मा पवित्रस्थानमा जानुभएको थियो,” आमाले भनिन्।

“त्यसको अर्थ, येशूको आगमनको बारेमा विलियम मिलरले भूल गरेका थिए। उनको सबै सन्देश गलत थियो,” मोहनले भन्यो।

“सबै गलत भन्न मिल्दैन,” आमाले भनिन्। “दानिएलले गरेका २३०० को भविष्यवाणी कहिले पूरा हुन्छ सो सन्देश मानिसहरूलाई सुनाउन परमेश्वरको चाहना थियो। येशूको आगमनका चिन्हहरू पनि पूरा भएको भनेर मानिसहरूलाई सजग गराउन परमेश्वरको चाहना थियो। येशूलाई भेट्न तिनीहरू तयार पारिनुपरेको थियो। जसरी ७० हप्ताको अन्तमा येशूले के गर्नुपर्ने हो त्यसमा उहाँका चेलाहरूले गलत सम्झेका थिए त्यसरी नै विलियम मिलरका अनुयायीहरूले पनि २३००दिनहरूपछि परमेश्वरले के गर्नुहुनेछ सो कुरामा गलत सम्झेका थिए। तिनीहरूले भविष्यवाणीलाई पूरै बुझेका थिएनन्। तैपनि परमेश्वरको काम उहाँले चाहनुभएको अनुसार गरिएको थियो। उहाँ छिट्टै आउनुहुँदैछ भनेर मानिसहरूले महसुस गरुन् भन्ने परमेश्वरले चाहनुभएको थियो। उहाँ आउनुहुँदा तिनीहरू तयार भएको उहाँ चाहनुभएको थियो।”

“ए, विलियम मिलर त असलै मानिस रहेछ होइन त?” मोहनले सोध्यो।

“हो,” आमाले जवाफ दिइन्।

“तर विलियम मिलरलाई विश्वास गरेर पछ्याउनेहरूलाई के भयो त?” मोहनले सोध्यो।

किन भनेर मोहनले सोध्यो

“जब येशू आउनुभएन तिनीहरू धेरै नराम्रोसँग निराश भएका थिए। कतिपयले त चर्च नै छोडे, र परमेश्वरलाई विश्वास गर्न पनि छोडे। कतिपय पुरानै चर्चमा फर्के किनभने विलियम मिलरलाई विश्वास गरेर उनको पछि लाग्दा तिनीहरूले आफ्ना चर्चहरू छाडेका थिए। बाँकि दुई समूहमा विभाजित भए। एक समूह एडभेन्ट इसाई चर्च भयो भने अर्को सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट चर्च भयो,” आमाले भनिन्।

“त्यसको अर्थ विलियम मिलर एडभेन्टिस्ट हो त?” मोहनले सोध्यो।

“विलियम मिलर कहिल्यै पनि सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट भएनन्,” आमाले सुनाइन्। “तर, जो पनि येशूको दोस्रो आगमनलाई उत्सुकतापूर्वक हेरिरहन्छन् तिनीहरू वास्तविक ‘एडभेन्टिस्ट’ हुन् किनभने त्यस शब्दको अर्थ नै कोही व्यक्ति जसले येशूको आगमनलाई अपेक्षा गरेर बस्छ।”

अध्याय-२०

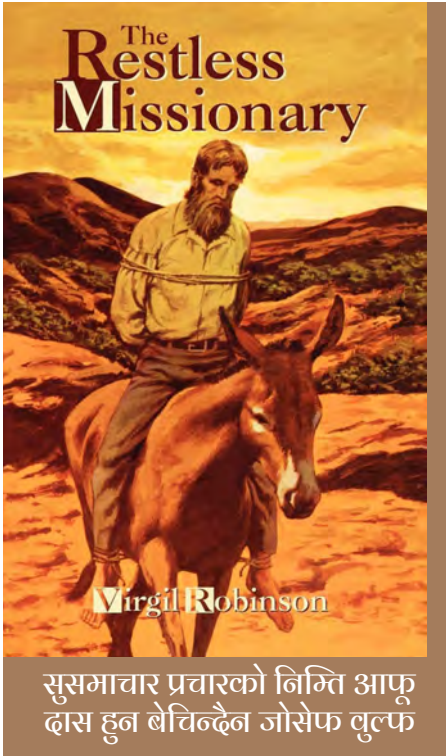
येशूको आगमनको निम्ति परिचरहनु

अर्को दिनको बेलुका मोहनसँग बस्दै आमाले उसलाई भनिन्, “बाइबलबाट प्रकाश १४:६,७ तिमी पढ त?”

“हुन्छ,” भनेर बाइबल पल्टाउँदै मोहनले भन्यो “ल, पढें।” “६ अनि अर्को स्वर्गदूतलाई मध्य आकाशमा उडिरहेका मैले देखें। पृथ्वीमा रहने हरेक जाति, कुल, भाषा र मानिसलाई घोषणा गर्ने अनन्त सुसमाचार तिनीसँग थियो। ७ तिनले चर्को सोरमा भने, “परमेश्वरसँग डराओ, र उहाँलाई महिमा देओ। किनकि उहाँका इन्साफको घडी आएको छ। स्वर्ग, पृथ्वी, समुद्र र पानीका मूलहरू बनाउनुहुनेलाई दण्डवत् गर।”

“श्यावास,” आमाले भनिन्। “जब स्वर्गदूतले हरेका जाति, कुल, भाषा र मानिस” भनेर सम्बोधन गरे, तब सुसमाचार सुनाउने प्रक्रिया विश्वव्यापीनै अभियानको रूपमा हुनेछ भन्ने बुझ्नपर्छ। धेरै वर्षसम्म येशूको बारेमा युरोप, अफ्रिकाका केही देशहरूमा र एशियामा प्रचार गरिएको थियो। तर अहिले येशूको दोस्रो आगमनको समाचार बाँकि सबै संसारमा फैलाउनु आवश्यक थियो।

किन भनेर मोहनले सोध्यो

“जर्मनमा जोसेफ उल्फ भन्ने एक जना यहूदी केटो थियो। उनको जन्म सन १७९५ मा भएको थियो। उनका बुबा रब्बी अर्थात् यहूदी धर्मगुरु थिए। असल यहूदी हुन उनलाई सिकाइएको थियो। एक दिन आफ्नो बुबालाई उसले सोधे, ‘येशू को हो?’ ‘उनी अत्यन्तै प्रतिभाशाली यहूदी थिए, तर आफू मसीह भनेर दावी गरेकोले उनलाई मारिएको थियो,’ बुबाले जवाफ दिए।”

“ए हो र? यरुशलेम किन नाश भयो र अहिले यहूदीहरू किन बन्धन छन्?” जोसेफले सोध्यो।

“यो धेरै दुःख लाग्दो कथा छ, बुबाले जवाफ दिए ‘बारम्बार यहूदीहरूले

परमेश्वरले हाम्रो निम्ति पठाउनुभएको अगमवक्ताहरूलाई मारेका थिए। अहिले हाम्रो सहर नाश भएको छ, र त्यसलाई अर्कै जातिले कब्जा गरिरहेको छ।’

“यस कुराले जोसेफको दिमाग घुमाइ दियो। येशू यदि निर्दोष हुनुभएको हो त? उहाँले दावी गर्नुभएको अनुसार यदि उहाँ मसीह नै भएको भए? यस मामिलामा उसले सोचिरह्यो यदि के? यदि के?”

“जब जोसेफ सात वर्षको थियो, तब उसले एक जना पाको इसाई छिमेकीसँग कुरा गर्न गयो। ‘कुनै दिन मसीह आउनुहुनेछ र यरुशलेम सारा संसारको राजधानी हुनेछ र सबैले यहूदीहरूलाई आदर गर्ने छन्,’ त्यस जोसेफले गौरव गर्दै सुनायो।

त्यस इसाईले हाँस्दै भने, “जोसेफ, मसीहको बारेमा म तिमीलाई भन्छु।”

येशूको आगमनको निम्ति पखिरहनु

उनले येशूको बारेमा सुनाए र उनको नम्र जीवन र उनी कसरी मर्नुभयो।

“तर मसीह त राजा पो हुनुपर्थ्यो!” त्यस युवक जोसेफले भने।

“हो, बाबु,” त्यस इसाईले भने, “तर अगमबक्ताहरूले उहाँको बारेमा के लेखेका थिए तिमी आफै पढ। घरमा जाऊ र यशैया ५३ अध्याय पढ।’ जब घरमा गएर त्यो अध्याय पढे, तब येशू नै मसीह हुनुहुन्छ भनेर विश्वस्त भए।

बाइबलले नै दुःखकष्ट पाउने सेवकको बारेमा चर्चा गर्दछ। उहाँ मारिने भेडा झैं मारिन आफैलाई सुम्पनु भयो। त्यसको अर्थ मसीह दुई

पल्ट आउने हो र? के उहाँ पहिलो पल्ट दुःख पाउने सेवक भएर आउनुभयो, र पछि बिजयी राजा भएर आउने हो र? येशूले आफ्नो बारेमा के भन्नुभएको थियो सो कुरा जोसेफलाई उपयुक्त लाग्यो।”

“जब जोसेफ एघार वर्षको थियो तब पढ्नको निम्ति आफ्नो घर छोड्यो। जुन स्कूलमा ऊ जाँदै थियो त्यसको नजिक रहेका उसका आफन्तकहाँ ऊ बस्यो। तर जति उसले अध्ययन गर्‍यो, र जति उसले येशूको बारेमा परिवारमा कुरा गरे त्यति उसका आफन्तहरू ऊदेखि रिसाउन र झर्को मान्न थाले। आखिरमा उनी इसाई विश्वासको बारेमा कुरा गरिरहेकै हुँदा उसका आफन्तले उसलाई घरबाटै निकाली दिए। त्यसको फलस्वरूप आफू इसाई हुन उसले निधो गरे। उनी इसाई चर्चमा जानु आवश्यक भएकोले उनी रोमन क्याथोलिक चर्चमा जान थाले। उनी रोमन क्याथोलिक भए। उनी रोमको रोमन क्याथोलिक कलेजमा पढ्न भर्ना भए। तर चर्चको भनाइ र गराइमा फरक भएको र सर्वसाधारण मानिसहरूलाई वेवास्ता गरेको उनले महसुस गरे। चर्च

जोन वुल्फ

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

त पैसाको पछि पो लागिरहेको, तर मानिसहरूलाई आत्मिकरूपमा हेरचाह गर्न वास्ता नगरेको उनले देखे। यस्तो नराम्रो क्रियाकलापलाई औँल्याएर जोसेफले चर्चको आलोचना गर्न थाले।”

“ल, योसेफ त धर्मभ्रष्ट भयो भनेर चर्चका अगुवाहरूले उसको खेदो गर्न थाले। रोमको कलेजलाई उनले छाड्नुप्यो। उनी बेलायतमा गए र त्यहाँ दुई वर्ष अध्ययन गरे। जब उनी त्यहाँ पढ्दै थिए तब उनी त्यहाँ प्रोटेस्टेन्ट भए। त्यसबेला येशू आउनुहुँदैंछ भन्ने सन्देशमा उनी विश्वस्त हुन थाले। उनले दानिएलको भविष्यवाणी पढ्न थाले र त्यहाँ लेखिएको भविष्यवाणीको हिसाब विलियम मिलरले जस्तै निकाले। उनको हिसाब र विलियम मिलरको हिसाबमा केवल केही वर्षमात्र फरक थियो। यदि येशू त्यति छिटै आउनुहुन्छ भने सारा संसारमा त्यो खबर सुनाउनै पर्छ भन्ने जागरणमा उनी लागे।”

“योसेफ अफ्रिकामा यात्रा गरे। उनी इजिप्ट र इथियोपियामा येशूको आगमनको बारेमा प्रचार गर्न गए। त्यसपछि उनी एशियामा गए र प्यालेस्टाइन, सिरिया, पर्सिया, बोखरा र भारतमा प्रचार गरे। यसबेलासम्म योसेफले पढाईमा डाक्टर डिग्री हासिल गरिसकेका थिए। उनी अमेरिकामा पनि यात्रा गरे। उनले न्यु योर्क, फिलाडेल्फिया, बाल्टिमोर र वाशिङ्गटन, डी. सी. मा पनि प्रचार गरे। योसेफको सुसमाचारीय प्रचार कार्यक्रममा सैतानले धेरै वाधा ल्याउन खोज्यो। विभिन्न दुःख,कष्ट र सतावट उनले सहनुपरेको थियो। कतिपय समयमा त उनलाई दास बनाएर पनि बेचिएको थियो। उनी भोकभोकै भए, झ्यालखानामा परे, तीन पल्ट उनलाई मृत्यु दण्ड सुनाइएको थियो, उनमाथि डकैती पनि भएको थियो र उनमा भएका सबै लुटेर लगेको थियो। उनी हिउँको पहाडमा खाली खुट्टाले हिँड्नु परेको थियो। तैपनि परमेश्वर योसेफको साथमा हुनुहुन्थ्यो। योसेफले कहिल्यै पनि हरेस खाएनन्। उनी नमरुञ्जेल येशूको दोस्रो आगमनको बारेमा प्रचार गर्दै रहे। उनको मृत्यु १८६२ मा भएको थियो।”

“उनको जीवन त बढो रोमाञ्चपूर्ण रहेछ,” मोहनले बीचैमा भन्यो। “हो, जब हामी परमेश्वरको योजना अनुसार चल्छौं तब हाम्रो जीवन रोमाञ्चकारी हुन सक्छ,” आमाले भनिन्।

येशूको आगमनको निम्ति पर्य्वरहनु

“येशूको दोस्रो आगमनको बारेमा प्रचार गर्न डाक्टर उल्फमात्र एक जना थिएनन्। दक्षिण अमेरिकामा एक जना स्पानिश रोमन क्याथोलिक धर्मगुरु वा फादर लाकुन्जाले बाइबल अध्ययन गरे, र येशूको आगमनको बारेमा उनले बाइबलबाटै जानकारी पाए। रोमन क्याथोलिक पादरी भएकोले त्यस विश्वासलाई फैलाउँदा उनलाई मारिन सक्छ भनेर उनलाई थाहा थियो। त्यसकारण उनले आफूलाई रब्बी बेन एज्रा भनेर नाउँ दिँदै किताबहरू लेखे। आफू यहूदी धर्ममा लागेको भनेर पनि देखाए। सन १८२५ मा येशूको दोस्रो आगमनको बारेमा उनले लेखेको पुस्तक बेलायतमा पुग्यो र बेलायतका धेरै मानिसहरूले आफ्ना हृदयहरू येशूलाई सुम्पे।”

“त्यही समयमा, जर्मनमा पनि एक जना लुथरन पास्टर बेनीलले बढो होशियारसाथ बाइबल अध्ययन गर्दै थिए। उनले पनि दानिएलको पुस्तकमा भएको भविष्यवाणीको हिसाब गरे र येशू छिट्टै आउँदै हुनुहुन्छ भनेर निश्कर्ष निकाले। उनले गरेका हिसाब विलियम मिलरको हिसाबसँग झन्डै मिल्थ्यो। उनका चर्चका सदस्यहरूले त्यो सन्देश रसियामा पनि फैलाए।”

“फेरि त्यसै बखत, स्विट्जरल्याण्डमा पनि परमेश्वरको मानिस थियो। जेनेभामा गौसेन नाउँ भएको मानिसले पनि येशू छिटै आउँदै हुनुहुन्छ भनेर बाइबलबाट पत्ता लगाए। गौसेनले बालबालिकाहरूलाई सिकाउन थाले। उनले तिनीहरूको निम्ति फ्रेन्च भाषामा येशूको छिटो आगमनको बारेमा व्याख्या गर्दै किताब लेखे। पछि उनले ठूलो मानिसहरूलाई पनि त्यही सन्देश सुनाउन थाले। कतिपयले दानिएल र प्रकाशको पुस्तक बुझ्नु गाह्रो छ भनेर उनलाई सुनाए। तर उनले भने,” “त्यो बुझ्नु त्यति कठिन छैन। तपाईंका छोराछोरीहरूलाई सोच्नुहोस्। तिनीहरूले बताउनेछन्।” हो, बाबुआमाहरूलाई छोराछोरीहरूले दानिएल र प्रकाशको बारेमा सुनाएका थिए।

“येशूको आगमनको सुसमाचार केटाकेटीहरूले सुनाउने क्रम स्विटजरल्याण्डमामात्र थिएन, स्कान्डभियामा प्रचारकहरूले येशूको छिटो आगमनको बारेमा प्रचार गर्दै थिए। तर त्यस देशका अगुवाहरूले तिनीहरूलाई इयालखानामा थुनिदिए। छ, सात र आठ वर्षका केटाकेटीहरूले स्कान्डनेभियामा येशूको आगमनको बारेमा प्रचार गर्न थाले जुन ठूलाहरूले प्रचार गर्न सकेका

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

थिएनन्।”

“संसारभरि मानिसहरूले ‘मैले मुक्ति पाउन के गर्नुपर्छ,’ भनेर सोधिरहेका थिए। विभिन्न देशहरूमा अलग भएका विभिन्न इसाई समूहहरू पनि स्वतन्त्ररूपमा बाइबल पढेर येशूको बारेमा पत्ता लगाएका थिए। तिनीहरूलाई पवित्र आत्माले येशूको आगमनको बारेमा नै कुनै न कुनै किसिमको ज्ञान दिइरहनुभएको थियो।”

“तर आमा, तिनीहरूले जे सोचेतापनि येशू १८४० तिर मा आउनुभएन नी?” मोहनले सोध्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौं,” आमाले जवाफ दिइन्। येशूले नै ठोकुवा गरेर मत्ती २४:३६मा भन्नुभएको थियो, ‘त्यो दिन र समय कहिले आउँछ कसैलाई पनि थाहा हुँदैन। पुत्र र स्वर्गका स्वर्गदूतहरूलाई पनि त्यो दिन थाहा छैन। तर परमेश्वर पितालाईमात्र थाहा छ।’ तर उहाँको आगमन नजिक हुँदैछ भनेर हामीलाई बताइएको छ। बाइबलको भविष्यवाणी पढेर त्यो हामी जान्न सक्छौं। सन १८४० मा के हुँदैछ त्यसको बारेमा मानिसहरू अलमल परेतापनि येशूको दोस्रो आगमनको सुसमाचार तिनीहरूले सिकाएका थिए।”

“ए, त्यसो भए तिनीहरूले नबुझे पनि तिनीहरूले जे सुनाए त्यो त राम्रै थियो, होइन त आमा?” मोहनले सोध्यो।

“हो, राम्रै थियो,” आमाले सहमति देखाउँदै जवाफ दिइन्। “१८४४ मा येशूको आगमनको बारेमा प्रचार गरिन्दा भएका अनुभवहरू कसैले पनि बिर्सन सक्दैनन्। आज पनि परमेश्वरका जनहरू त्यस्तै खालको हृदय भएको भए कति असल हुने थियो! हामी पनि प्रार्थना गर्दै तिनीहरूले जस्तै बाइबल अध्ययन गर्नुपर्छ।”

अध्याय-२१

विश्वास गुमाउनु

“जब विलियम मिलरले येशूको आगमनको बारेमा प्रचार गर्न सुरु गरेका थिए तब चर्चका अगुवाहरूलाई के गर्ने के गर्ने भन्ने ठम्याउन सकेन,” आमाले मोहनलाई भोलिपल्ट बेलुका भनिन्। “तर, धेरै धेरै मानिसहरू चर्चमा आउन थालेकोले ती अगुवाहरूले मिलरलाई समर्थन गर्न थाले। तर ती मानिसहरूले आ-आफ्नो चर्चमा मिलर आएर येशूको दोस्रो आगमनको बारेमा प्रचार गरोस् भन्ने चाहना गरेकाले चर्चका अगुवाहरूले उनलाई समर्थन गर्न छोडे। पछि आएर चर्चका पास्टरहरूले मिलरको प्रवचन कार्यक्रममा नजान भनेर आदेश दिन थाले।”

“एउटा अचम्मको कुरो भयो। विभिन्न चर्चका अगुवाहरूले विलियम मिलरलाई पन्छाउन खोज्दा तिनीहरूको चर्चमा आउने मानिसहरूको संख्या कम हुन थाल्यो। थोरै समयमा नै ५०००० भन्दा बेसी मानिसहरू आ-आफ्ना चर्चहरू छोड्न थाले र जो जो येशूको आगमनको प्रतिक्षा गरेका थिए तिनीहरूसँग तिनीहरू सङ्गति गर्न थाले। यसबेलासम्म मिलरको सन्देशमा

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

विश्वास गर्ने अधिकांश विश्वासीहरू आ-आफ्ना चर्चमा गइरहेका थिए। अब धेरै मानिसहरू चर्च छोड्न थालेका थिए। चर्चका पास्टरहरूले आ-आफ्ना चर्चमा विश्वास गरेर आउने थोरै भएको महसुस गर्न थाले।”

“चर्च छोड्ने मानिसहरूको दोष छैन, यदि चर्चका अगुवाहरूमा येशूको दोस्रो आगमनप्रति चासो छैन भने। येशूको आगमनको विश्वास नगर्ने चर्च कस्तो चर्च होला?” मोहनले सोध्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले सहमति जनाइन्। “यस्तो खालको समस्याको बारेमा बाइबलले पनि चर्चा गर्दछ। धर्मको खोलचाहीं ओढ्ने तर ईश्वरीय गुणचाहिं नहुने भनेर बाइबलले बताउँछ। तर हजारौं मानिसहरू जसले चर्च छोडे तिनीहरू पहिलेको भन्दा फरक हुन थालेका थिए। तिनीहरू बाइबल धेरै धेरै पढ्न थाले, र प्रार्थना गर्न थाले।” एलेन जी ह्वाइटले लेख्नु भएको छ, “यदि म इसाई हुँ भनेर दावी गर्ने परमेश्वरका जनहरूले बाइबलमा चम्किएको ज्योति वा आत्मज्ञान ग्रहण गरे येशूले यूहन्ना १७मा एकताको निम्ति गर्नुभएको प्रार्थना पूरा हुन्थ्यो। प्रेरितहरूले भनेको अनुसार शान्तिको आत्मियतामा एकता हुन्थ्यो (द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी, पृ० ३७९)। यही खालको वातारण मिलराइट्स अर्थात् मिलरलाई पछ्याउनेहरूको बीचमा भइरहेको थियो। तिनीहरूको सन्देशलाई एडभेन्ट सन्देश वा आगमनको सन्देश भनेर कहलाउन थालेको थियो। किनकि यस सन्देशमा येशूको दोस्रो आगमनको बारेमा जोड दिएर प्रचार गरिन्छ।”

“त्यसैकारणले हाम्रो चर्चलाई एडभेन्टिस्ट चर्च भनेको हो त? किनकि हामी येशूको आगमनमा विश्वास गर्छौं?” मोहनले सोध्यो।

“हो, मोहन, अब तिमी एफिसी ४:३-६ पढ त?” आमाले भनिन्।

“हुन्छ,” भनेर माइलले बाइबल पल्टाउँछ।

“शान्तिको बन्धनमा पवित्र आत्माको एकता कायम राख्न प्रयत्न गर। शरीर एउटै छ, र पवित्र आत्मा एउटै हुनुहुन्छ जसरी तिमीहरू बोलाइँदा एउटै आशामा बोलाइएका थियौ, जुन आशा तिमीहरूको बोलावटसँग गाभिएको छ एउटै प्रभु, एउटै विश्वास र एउटै बप्तिस्मा, हामी सबैका एउटै परमेश्वर र पिता, जो सबैमाथि, सबैका मध्य र सबैमा हुनुहुन्छ।”

“धन्यवाद,” आमाले भनिन्। “मिलरको सन्देशमा समावेश हुनेहरूमा

विश्वास गुमाउनु

सम्प्रदायको भावनाहरू तोडिएको थियो। तिनीहरू सबै एक भए। त्यसबेलाका प्रख्यात चर्चहरूबाट मानिसहरू निस्केर मिलरको अभियानमा हातेमालो गर्न पुगेका थिए। जसले एडभेन्ट सन्देश ग्रहण गरे, तिनीहरू सबै एक भएर परमेश्वरको आराधना गर्न थालेका थिए र येशूको दोस्रो आगमनको निम्ति उत्सुकतापूर्वक हेरिरहेका थिए। तर दुर्भाग्यवस धेरैजसो चर्चले येशूको आगमनको सन्देशलाई अस्वीकार गरेका थिए।”

“प्रकाश १४:८ मा बताइएको छ ‘अनि एउटा अर्को स्वर्गदूत, अर्थात् दोस्राचाहिं यसो भन्दै पछिपछि लागे, “पतन भयो! जाति-जातिलाई आफ्नो व्यभिचारका क्रोधको मद्य पिउन लाउने महान् बेबिलोनको पतन भयो।” प्रकाश १७ मा सही र येशूप्रति बफादारीमा रहने चर्चलाई शुद्ध, सफा स्त्री भनेर

बेबिलोनीरूपी लेश्या

सम्बोधन गरिएको छ भने देखावटी चर्चलाई बेबिलोन भनेर सम्बोधन गरिएको छ, जसको अर्थ चरित्रहिन स्त्री र उनको वस्त्र रगतै रगतले भिजिएको भनिएको छ। त्यो येशूमाथि विश्वास गर्नेहरूलाई मारिएको रगतले भिजिएको भनेर उल्लेख गरिएको छ। पुरानो करारभरि परमेश्वरले आफ्ना चर्च

वा उहाँका जनहरूसँग विवाह गरेको भनेर उल्लेख गर्नुभएको छ। जब उहाँको चर्चले उहाँलाई त्यागे वा विश्वासघात गरे तब त्यो चर्चलाई व्यभिचारीणी भनेर कहलाउँछ। जब प्रकाशको पुस्तकले व्यभिचारीणीका छोरीहरू भनेर चर्चा गर्दछ, तब त्यसले ती चर्चहरूको बारेमा भनिरहेको हुन्छ जो बाइबलमा भएको सत्य, शुद्ध र सिधा विश्वासहरूलाई त्यागेर परम्परा, झुठा शिक्षा वा बाइबललाई अमान्य शिक्षादीक्षाहरूलाई समातिराख्छ।

“जसले येशूको दोस्रो आगमनको सन्देशलाई अस्वीकार गर्दछन्, तिनीहरू सत्यबाट तर्केर गएका हुन्छन् साथै मानिसहरूलाई पनि सत्यको पछि नपछ्याउन उक्साउँछन्। प्रकाश १८:४ मा लेखिएको छ, “तब मैले स्वर्गबाट

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

यसो भनिरहेको अर्को आवाज सुनें: “हे मेरा मानिस हो, त्यसबाट निस्केर आओ, नत्रता त्यसका पापहरूसँग तिमीहरू पनि सहभागी हुनेछौ, र त्यसका विपत्तिहरू तिमीहरू भोग्नेछौ।”

“त्यसको अर्थ, मिलरको समयमा पनि इसाई बनाउँदाहरूले त्यही गरिरहेका थिए कि अर्थात् येशूको आगमनप्रति चासो नराख्ने चर्चहरूबाट मानिसहरूलाई निकालिरहेका थिए त? त्यसको अर्थ आज विभिन्न चर्चमा जाने इसाईहरू असल छैन?” मोहनले जिज्ञासा राख्यो।

“त्यसो भनेको होइन किनभने परमेश्वरलाई प्रेम गर्ने मानिसहरू सबै चर्चहरूमा पाइन्छ,” आमाले भनिन्।

“तर तिनीहरूले परमेश्वरलाई प्रेम गर्छ भने उहाँले भन्नुभएको अनुसार तिनीहरू किन चल्दैनन् र? उहाँको वचन पालन गर्दा हामी उहाँलाई प्रेम गर्छौं भनेको होइन र?” मोहनले सोध्यो।

“दश आज्ञाका सबै आज्ञाहरू पालन गर्नुपर्छ भनेर कतिपय इसाईहरूले बुझ्दैनन्। तर इन्साफको अन्त्य भएपछि प्रत्येक मानिस परमेश्वरको बाटो रोज्ने अवसर पाउनेछ,” आमाले गम्भिर भएर भनिन्।

“तर को मानिसहरू परमेश्वरको साथमा छन् कि छैनन् भनेर हामीले कसरी थाहा पाउने?” मोहनले जिकिर गर्‍यो।

“हामी भन्न सक्दैनौं,” आमाले जवाफ दिइन्। “जेभएतापनि त्यो काम हाम्रो होइन। येशूमात्र एक जना न्यायकर्ता हुनुहुन्छ। उहाँलाईमात्र थाहा छ मानिसहरूले के सोचिरहेका छन् र तिनीहरूले जे गर्छन् सो किन गर्छन्।”

“ओ, मलाई खुशी लाग्छ कि येशू मेरो न्यायकर्ता हुनुहुन्छ। उहाँलेमात्र मलाई राम्रोसँग चिन्नुहुन्छ र उहाँ मेरो एकदम असल साथी हुनुहुन्छ,” ढुक्क भएर मोहनले भन्यो।

अध्याय-२२

जवाफहरूको निम्ति स्वोजिनीति

“मोहन, दश कन्याहरूको कथा हामी हेरौं जुन मती २६मा छ,” आमाले भनिन्।

“यो कथा मलाई थाहा छ,” मोहनले भन्यो। “तिनीहरू विवाहको समयमा बेहुलाको निम्ति राती पर्खिरहेका थिए। तिनीहरूको हातमा तेलका दियोहरू थिए। बेहुलाको निम्ति पर्खन्दा, पर्खन्दा तिनीहरू थाकेर सुते। जब “बेहुला आयो” भनेर सुन्दा तिनीहरू उठे। पाँच जनासँग भएको दियोमा तेल सकिएको थियो। तिनीहरू बाहिर गएर तेल किन्न गए। तर अर्को पाँच जनाले थप तेल ल्याएका थिए। तिनीहरू बेहुलासँग विवाहमा जान सकेका थिए।”

“धेरै राम्रो,” मोहन! यो कथाले सुरुका एडभेन्टिस्टहरूको बारेमा बयान गर्दछ। तिनीहरू विलियम मिलरका अनुयायीहरू थिए, जो येशूको आगमनको निम्ति पर्खेर बसिरहेका थिए। तिनीहरूलाई थाहा थियो कि येशू आउँदै हुनुहुन्छ। येशूले भन्नुभएको सबै चिन्हहरू प्राय पूरा भइसकेको थियो यरुशलेमको बिनाश, अन्धकार युगमा चर्चका विश्वासीहरूलाई सतावट, सूर्य अन्धकार भएको, चन्द्रमा अँध्यारो भएको, ताराहरू खसेको आदि। एडेन्टिस्ट

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

सन्देशलाई विश्वास गर्ने सबै मानिसहरू येशूको आगमनको निम्ति उत्सुक थिए, जसरी दश कन्याहरू बेहुलाको आगमनको उत्सुक थिए।

“कथामा तेलले पवित्र आत्मालाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। कतिपय कन्याहरूसँग थप तेल थिएन। तिनीहरू उत्तेजित भएर विवाहको भोजमा गएका थिए। तर तिनीहरूमा के परिक्षा आउँछ सो कोनिम्ति तिनीहरू तयार थिएनन्। जब बेहुला आउने बेला भयो तिनीहरूको बत्तीमा तेल सिध्दियो। सन १८४४ मा येशू नआउनुहुँदा त्यसले ल्याएको निराश असाध्यै तितो थियो। येशू ढिलो आउनुहुने कुरा तिनीहरूले सहन सकेनन्। येशू नआउँदा तिनीहरूलाई लाज पनि लागेको थियो। कति मानिसहरू येशूलाई प्रेम गरेको कारणले होइन डरले मिलरको सन्देश सुनेर उनको पछि लागेका थिए। तिनीहरूको विश्वास आफूले नै बाइबल अध्ययन गरेर बढाउनुको सट्टा अरूको विश्वासमा भर परेको थियो। त्यसले गर्दा तिनीहरू परिक्षामा पर्दा तिनीहरूलाई सहयोग गर्न पवित्र आत्मा थिएन।”

“यही समयमा, कतिपय अतिवादी इसाईहरू बाइबलको अडानभन्दा बाहिर गएर चलन थालेको थिए। तिनीहरूमा कतिपयले एडभेन्टिस्टहरूको बदनाम गर्न थालेका थिए। प्रायजसो एडभेन्टिस्टहरू तिनीहरूप्रति चासो देखाएका थिएनन्। येशूका भाइबहिनीहरूलाई दोष दिने काम त सैतानकै हो। परमेश्वरका जनहरूको गल्ती र कमजोरीहरूलाई उसले होशियारसाथ औल्याइरहन्छ र सबैलाई तिनीहरूको बेइज्जत गर्न खबर गरिरहेको हुन्छ। तर, परमेश्वरका जनहरूले गरेका राम्रा कामहरूप्रति सैतान र उसका मतियारहरूको आँखा गएको हुँदैन।”

“आत्मिक जागरणको समयमा सैतानले त्यस्ता मानिसहरूलाई जम्मा गर्छन् जो परमेश्वर र उहाँको वचनप्रति श्रद्धा छैन। तिनीहरूको हृदय र मन असंतुलित भएको हुन्छ। तिनीहरू अतिवादी, कट्टर र धर्मान्ध वा अन्धभक्त हुन्छन्। तिनीहरू आफैमात्र ठिक छु अरू सबै गलत छन् भनेर प्रचार गर्छन्। यस्तो समस्या लुथरको पालामा पनि भएको थियो। तिनीहरू इसाई भनेर दावी गर्छन् तर येशूको मिजास वा मनस्थिति तिनीहरूसँग हुँदैन।”

“हो, आमा त्यस्ता मानिसहरू अहिले पनि छन्,” मोहनले थप्यो।

जवाफहरूको निम्ति खोजिनीति

दश कन्याहरू

“छ,” आमाले भनिन्। “परमेश्वरको सत्य र बाइबलीय सन्देशलाई हस्तक्षेप गर्ने सैतानका धेरै चालहरूमा यो पनि एक हो। चर्चमै यस्ता कट्टरपन्थीहरू छन भन्दैमा हामीले परमेश्वरको चर्चलाई त्याग्नुहुन्न।”

“मिलरका सबै विश्वासीहरू येशूको आगमन सन १८४४ को शरद ऋतुमा

हुन्छ भनेर आशा गरेका थिए। कतिपय किसानहरूले येशू आइहाल्नुहुन्छ नि भनेर आफ्ना खेतबारीमा कटान पनि गरेका थिएनन् र आलुलाई ओखलेका पनि थिएनन्। तिनीहरू बाइबल अध्ययन गरेर आफ्ना हृदयहरू खोजिरहेका थिए। आफूसँग केही पापहरू छन् कि भनेर परमेश्वरसँग क्षमा माग्दै थिए।”

“येशू आउनुभएन। मिलरका अनुयायीहरू अन्त्यन्तै निराश भए। कतिपय इसाईहरूले आफ्नो विश्वास पनि त्यागे। तिनीहरूको निराश त्यसबेला भयानक थियो भनेर एलेन जी ट्वाइटले हामीलाई भन्नुहुन्छ। तर, येशूका चेलाहरूले अनुभव गरेका जस्तो अति निराश त थिएन, जब येशूको मृत्यु भयो।”

“हो, येशूका चेलाहरूलाई त झन कस्तो नराम्रो चोट परेको होला,” मोहनले सहमत हुँदै भन्यो।

“येशू नआउनुभएकोले सन १८४४ पछि एडभेन्टिस्टहरू धर्तीबाट बिलाएर जानेछ भनेर धेरैले सोचेका थिए। हजारौं मानिसहरू येशूको आगमनको निम्ति पर्खेका थिए। तर येशू आउनुभएन। तर परमेश्वरका कतिपय जनहरू आफ्ना हृदयहरू जाँच्दै बाइबल अध्ययन गरिरहेका थिए। त्यसले गर्दा पवित्र आत्मा तिनीहरूको हृदयमा काम गरिरहनुभएको थियो भनेर तिनीहरूले महसुस गरेका थिए। तिनीहरूका प्रश्नका जवाफहरू आफूहरूले अनुमान गरेको भन्दा अर्कै हुनुपर्छ भनेर तिनीहरू घोरिन थालेका थिए। तिनीहरूले कतै गल्ती गरे भनेर बाइबललाई झन गहिरिएर पढ्न थाले। तिनीहरूले योनाको कथा पनि सम्झेका थिए।”

“ए, योनाले निनभेमा गएर त्यो सहर नाश हुनेछ भनेर प्रचार गरेका

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

थिए, तर नाश नभएपछि उनी कतिको निराश भएका थिए। त्यसरी नै सन १८४४ मा के भयो सो मानिसहरूले बुझ्न सकेका थिएनन् होला,” मोहनले थप्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले भनिन्। आफ्नो सबै अनुभवलाई हेर्दा त्यो भन्दा अरू फरक शिक्षा बाइबलबाट नपाएको विलियम मिलरले भनेका थिए। समयमा त्यो सन्देश सुनाउनु पर्ने परमेश्वरको इच्छा थियो भनेर उनले महसुस गरेका थिए। परमेश्वरले जे गर भन्नुभएको थियो सो आफूले गरेकोमा उनी विश्वस्त थिए। त्यस्तो भयानक र ठूलो निराशमा परमेश्वरले आफ्ना जनहरूलाई त्याग्नभएको थिएन। परमेश्वरको योजना के थियो त्यो तिनीहरूले नबुझेतापनि येशूप्रति कटिवद्ध हुनेहरू उहाँमाथि विश्वास र भरोसा राखिरहे।

अध्याय-२३

स्वर्गको पवित्रस्थानको शुद्धिकरण

“दानिएलले उल्लेख गरिएको पवित्रस्थान पृथ्वी नै हो, र यो पृथ्वी सन १८४४ मा शुद्धिकरण गरिनेछ भनेर कतिपय इसाईहरूले विश्वास गरेका थिए। दानिएलको त्यही भविष्यवाणीलाई मध्यनजर राखेर त्यसमा उल्लेख गरिएको २३०० दिनको भविष्यवाणी अनुसार शुद्ध गरिने पवित्रस्थान पृथ्वी नै हो र दोस्रो आगमनमा यस संसारलाई आगोबाट नष्ट पार्नेछ भनेर विलियम मिलरले विश्वास गरेका थिए। जब येशू तिनीहरूले अपेक्षा गरेको अनुसार आउनुभएन, तब विलियम मिलरलाई पछ्याउने मानिसहरू अन्यायमा परेका थिए। येशू किन आउनुभएन? के गल्ती भयो? भनेर मानिसहरूले निराश भएर सोचन थालेका थिए,” आमाले भनिन्।

“के विलियम मिलरको हिसाबमा गल्ती भएको थियो त?” मोहनले सोध्यो।

“अहँ,” आमाले भनिन्। हिसाब सबै ठिक थियो। तर, शुद्धिकरण गरिने पवित्रस्थान स्वर्गमा रहेछ भन्ने कुरो उनले बुझेका थिएनन्। हिब्रू ९:१-५ पढ त?”

किन भनेर मोहनले सोध्यो

पृथ्वीको पवित्रस्थान येशूको प्रतिष्ठा

मोहनले ती पदहरू पढेर भन्यो, “यहाँ त परमेश्वरले आराधना गर्ने स्थलको बारेमा चर्चा गरिरहनुभएको छ। आराधनाको निम्ति पवित्र पाल टाँग भनेर उहाँले भन्नुभएको थियो। त्यस पवित्र पालको कोठाको पहिलो कोठा पवित्र स्थान भनिएको छ। यहाँ पानस र परमेश्वरको निम्ति अर्पण

गरिएको रोटीहरू राख्ने टेबल थियो। त्यहाँ धुप बाल्ने सुनको बेदी पनि थियो। अनि त्यहाँ पर्दाको पछाडि अर्को कोठा थियो जसलाई महा पवित्र स्थान भनिएको थियो। त्यहाँ केवल काठको सन्दुक थियो जसलाई पवित्र सन्दुक भनिन्थ्यो। यसलाई सुनले ढाकिएको थियो। त्यस सन्दुकभित्र दश आज्ञाका पाटीहरू, सुनको भाँडामा राखिएको मन्ना र हारुनको लठ्ठी थियो जसको दुप्पोमा कागजी बदामहरू फलेका थिए। सन्दुकको माथी सुनका दुई स्वर्गदूतहरू थिए जसका पखेटाहरू सन्दुकको ढकनीमाथि थिए।”

“धेरै राम्रो,” आमाले भनिन्। “हिब्रू ८:१,२ मा लेखिएको छ, ‘१ अब हामीले भन्न चाहेको कुराचाहिँ यही हो: हाम्रा यस्ता प्रधान पूजाहारी हुनुहुन्छ, जो स्वर्गमा महान् परमेश्वरका सिंहासनको दाहिनेपट्टि विराजमान हुनुहुन्छ। २ मानिसले होइन, तर परमप्रभुले खडा गर्नुभएको पवित्रस्थान, साँचो पवित्र वासस्थानमा उहाँ सेवक हुनुहुन्छ।’

हामीले भन्न खोजेको कुरो यो हो कि: हाम्रो प्रधानपूजारी हुनुहुन्छ जो परमेश्वरको सिंहासनको दायाँपट्टी बस्नुभएको छ। हाम्रो प्रधानपूजारी महापवित्रस्थानमा सेवा गर्नुहुन्छ। मानिसले बनाएको पवित्रस्थानमा होइन तर परमेश्वरले नै बनाउनुभएको पवित्रस्थानमा उहाँले सेवाकार्य गर्नुहुन्छ।”

“त्यो पवित्रस्थान त पृथ्वी भनेर औँल्याइएको देखिन्दैन,” मोहनले भन्यो। “साँच्चिकै भनौं भने त्यो त स्वर्गमै रहेको पवित्रस्थानलाई औँल्याएको देखिन्छ।”

“तिमीले ठिक भन्यौं,” आमाले भनिन्। “सक्कली पवित्रस्थान स्वर्गमा

स्वर्गको पवित्रस्थानको शुद्धिकरण

पृथ्वीमा भएको पवित्र स्थान

थियो। मोशाले बनाएको पवित्रस्थान स्वर्गको प्रतिलिपी थियो। स्वर्गमा पवित्रस्थान छ भनेर बाइबलका तीन लेखकहरू भन्दछन्। आफूले बनाएको पुरानो करारको पवित्रस्थान परमेश्वरले देखाउनुभएको ढाँचा अनुसार हो भनेर मोशाले भन्दछन्। अनि पावलले स्वर्गमा भएको पवित्रस्थानको बारेमा चर्चा गर्दछन्। अनि आखिरमा यूहन्नाले स्वर्गमा देखेको पवित्रस्थानलाई प्रकाशको पुस्तकमा वर्णन

गर्दछन्।

“स्वर्गमा भएको पवित्रस्थानमा येशूले के गरिरहनुभएको छ, सो बुझ्न यस संसारमा भएको पवित्र स्थानमा के हुन्थ्यो सो बुझ्नु जरुरी छ। हरेक दिन पुजारीले मानिसहरूको निम्ति बलि चढाउँथ्यो। त्यसको थपमा मानिसहरूले आफ्नै पापको बलिको निम्ति पशु र विभिन्न थोकहरू ल्याउन सक्थ्यो। अनि पशुलाई मारिन्थ्यो र पुजारीले त्यसको रगत लिएर पर्दामा छर्किन्थ्यो, जसले दुई कोठाहरूलाई अलग गरिन्थ्यो-पवित्रस्थान र महापवित्रस्थान। त्यसको अर्थ, मानिसको पाप क्षमा भएको र तिनीहरूको पाप पवित्रस्थानमा सरिएको देखाउँथ्यो।

“अनि वर्षको एक दिन, पश्चातापको दिनमा दुई निष्खोट बोकाहरू पुजारीले छान्थ्यो। उसले ती बोकाहरूको निम्ति चिट्ठा हाल्थ्यो। कुन बोका परमेश्वरको र कुन बोका दुष्टको भनेर त्यस चिट्ठाले छुट्याउँथ्यो। अनि परमेश्वरको निम्ति छुट्टिन पुगेको बोकालाई मारिन्थ्यो। त्यसको रगत लिएर प्रधानपुजारीले महापवित्रस्थानमा जान्थ्यो, र त्यहाँ भएको पवित्र सन्दुकमा त्यो रगत छर्किन्थ्यो। त्यस विधिले इस्राएलीहरूको पाप पवित्रस्थानबाट महापवित्रस्थानमा सारिएको देखाउँथ्यो जसको अर्थ इस्राएलीहरूको गत वर्षका सबै पापहरू प्रतिकको रूपमा बोकिएर महापवित्रस्थानमा लगेको देखाउँथ्यो।

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

“महापवित्रस्थानबाट महापूजारी बाहिर आएर उसको हात दुष्ट बोकामा टाउकोमा राखिन्थ्यो। त्यसको अर्थ इस्राएलीहरूको पाप त्यसमाथि थुपारेर स्वीकार गरेको देखाउँथ्यो। तिनीहरूको सबै पापहरू त्यस बोकामा सारिएको त्यस विधिले देखाउँथ्यो अर्थात् सबै पापको दोष त्यसमाथि थुपारेको हुन्थ्यो। अनि त्यस बोकालाई बाहिर टाढा उजाडस्थान वा जङ्गलमा लगिएर छोडिन्थ्यो। त्यसलाई जीवबलि वा अङ्गेजीमा स्केपगोट भनिन्थ्यो।”

“ए, जीवबलिको बारेमा मैले स्कूलमा सुनेको थिएँ। त्यसको अर्थ कसैले नराम्रो काम गरेर सजाय पाउनुपर्छ भन्ने त्यसको सजाय अरूले नै भोगेकोलाई जीवबलि भन्दोरहेछ,” मोहनले भन्यो।

“हो,” आमाले भनिन्। “त्यहीबाट त्यो शब्द आएको हो। म जीवबलिको बारेमा कुरा गर्दैथिएँ। पश्चातापको दिनमा जीवबलि को बोको इस्राएलीहरूबाट बाहिर लगेर छोड्दथ्यो र त्यसको अर्थ इस्राएलीहरूको वर्षभरिको पापको जिम्मा उसलाई सुम्पिएको देखाउँथ्यो।”

“पाप स्वीकार नगरेको पापीहरूको पापहरूको बारेमा के भन्ने? के त्यस जीवबलिले तिनीहरूको पाप पनि लैजान्थ्यो?” बीचैमा मोहनले सोध्यो।

“अहँ,” आमाले भनिन्। “इस्राएलीहरूको सबै पाप पश्चातापको दिनको अघि स्वीकार गरिन र क्षमा पाउन आवश्यक थियो। नत्रभने, जबसम्म उसले पाप स्वीकार गर्दैन तबसम्म त्यो मानिस दोषी नै ठहरिन्थ्यो।”

“त्यसले मानिसलाई नराम्रो पारिरहन्छ, मलाई थाहा छ!” मोहनले व्यक्त गर्‍यो।

“जब येशू स्वर्गमा जानुभयो, उहाँ स्वर्गमा प्रधानपूजारीको रूपमा जानुभएको थियो र स्वर्गमा रहेको पवित्रस्थानमा काम गर्नुभएको थियो। जसरी पृथ्वीको प्रधानपूजारीले मानिसहरूले स्वीकार गरेका पापहरू पवित्रस्थानमा लैजान्थ्यो, त्यसरी नै उहाँका भक्तहरूले स्वीकार गरेका पापहरू पवित्रस्थानमा लानुहुन्छ। जब हामी पापलाई स्वीकारौँ र पश्चाताप गरेर उहाँलाई सुम्पौँ, तब हामी त्यसको फेरि चिन्ता गर्नुपर्दैन किनभने येशूले त्यसलाई लिनुहुन्छ र हामीलाई क्षमा दिनुहुन्छ।”

“दानिएलको भविष्यवाणीमा २३०० दिनहरूको अन्तमा पवित्रस्थानको

स्वर्गको पवित्रस्थानको शुद्धिकरण

शुद्धिकरण गरिने भनेर उल्लेख गरिएको छ। बाइबलको समयमा पवित्रस्थानको शुद्धिकरण पश्चातापको दिनमा विधिद्वारा शुद्ध गरिन्थ्यो। अब स्वर्गमा रहेको पवित्रस्थानपनि त्यसैगरी शुद्ध वा सफा गरिनेभएको थियो। सन १८४४ अर्थात् २३०० दिनहरूको अन्तको भविष्यवाणी अनुसार येशू पवित्रस्थानबाट महापवित्रस्थानमा जानुभएको थियो। पुरानो करारमा पश्चातापको दिनमा प्रतिकोरूपमा गरिने विधि अब उहाँले स्वर्गको महापवित्रस्थानमा गरिरहनुभएको छ। वर्षौंसम्मका पापहरू महापवित्रस्थानबाट हटाउने काम उहाँले गरिरहनुभएको छ।”

“प्रभु येशू ख्रीष्ट हाम्रो निम्ति बलि हुनुभएकोले प्रत्येक मानिस जो आफ्नो पापलाई स्वीकार गर्दछ र पश्चाताप गरि उहाँकहाँ विश्वासद्वारा आउँछ, उसले उहाँको बलिको फाइदा उठाउन सक्छ। परमेश्वर न्यायी हुनुहुन्छ भनेर देखाउन हाम्रा सबै लेखाहरूको छानविन वा अनुसन्धान गरेको हुन्छ। हामी यो विश्वास गर्दछौं कि सन १८४४ देखि उहाँले हाम्रो छानविन सुरु गर्नुभएको छ। कसले उहाँमाथि विश्वास गरेको छ र पापको पश्चाताप गरेको छ, सोलाई निर्णय गर्न उहाँले हाम्रो लेखाहरूलाई हेरिरहनुभएको छ।”

“ए, उहाँले त त्यो काम धेरै समयदेखि गरिरहनुभएको छ। उहाँले त्यो काम झण्डै सिध्याउनुभएको हुनुपर्छ,” मोहनले भन्यो।

“हुनसक्छ,” सहमत जनाउँदै आमाले भनिन्। “त्यसकारण उहाँलाई भेट्न हामी पनि दिनदिनै तयार रहनुपर्छ।”

अध्याय-२४

येशू अहिले के गर्दे हुनुहुन्छ?

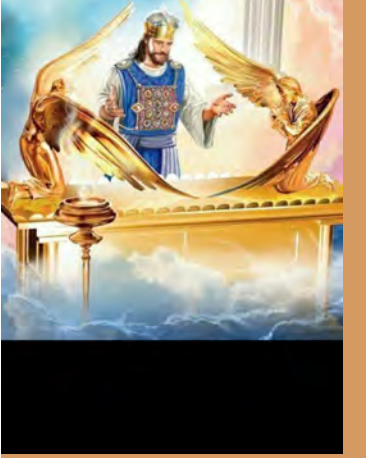
“पवित्रस्थानको शुद्धिकरण र यस संसारमा येशूको दोस्रो आगमन एउटै होइन भनेर अब पहिलाका एडभेन्टिस्टहरूले बुझ्न थालेका थिए,” आमाले भनिन्।

“तर के विलियम मिलर र उनलाई पछ्याउनेहरू एडभेन्टिस्ट थिए त? मैले सोचेको थिएँकि एडभेन्टिस्ट चर्च पछि भएको हो,” मोहनले भन्यो।

“आधिकारिक सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट चर्च पछिमात्र गठन भएको हो,” आमाले भनिन्। “तर एडभेन्टिस्ट भन्ने शब्दको अर्थ जोसुकै जो येशूको आगमनको निम्ति उत्सुकतापूर्वक पर्खिरहेको छ त्यसलाई सम्बोधन गर्न मिल्छ। एडभेन्टिस्टको अर्थ नै आगमन भन्ने बुझाउँछ। येशूको पहिलो आगमन, जब उहाँ बालक भएर यस संसारमा आउनुभएको थियो त्यसबेला भएको थियो। उहाँको आगमन बेथलेहेममा भएको थियो। अब, उहाँको फेरि दोस्रो आगमनको निम्ति हामी पर्खिरहेकाछौं।”

“ए,” मोहनले भन्यो। “अब मैले बुझें। जुनसुकै मानिस जसले येशूको

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

पवित्र सन्तुकभित्र दश
आज्ञाका पाटीहरू

दोस्रो आगमनलाई विश्वास गर्छ त्यसले एडभेन्टिस्ट भन्न मिल्दो रहेछ। तर सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट नै सबै जनालाई भन्न मिल्दैन, मिल्छ त?”

“तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले जवाफ दिइन्।

“ल त, तपाईंले के भन्दै हुनुहुन्थ्यो?” मोहनले सोध्यो।

“मैले के भनिरहेको थिएँ कि पवित्रस्थानको शुद्धिकरण र येशूको दोस्रो आगमनको घटना एउटै होइन भनेर सुरुका एडभेन्टिस्टहरूले सिकेका थिए। येशू नआउनुहुँदा निराश भएतापनि

केही मानिसहरू बाइबल पढेर के भयो भनेर अध्ययन गरिरहेका थिए र आफूहरूलाई एडभेन्टिस्ट भन्न तिनीहरू हिचकिचाएका थिएनन्। ती एडभेन्टिस्टहरूले पछि थाहा पाएकि दानिएलले चर्चा गरेका पवित्रस्थान स्वर्गमा पो रहेछ। तर महान् निराश र येशू आउनुहुने घटना के रहेछ भनेर बुझ्न तिनीहरूले केही हिसाब फेरि गर्नुपर्ने बुझे। स्वर्गको पवित्रस्थानमा के भइरहेको थियो र येशूले त्यहाँ के गरिरहनुभएकोछ सो बुझ्नुपर्ने निश्कर्ष तिनीहरूले निकालेका थिए। जब येशू यस संसारमा हुनुहुन्थ्यो उहाँले जन्ती आउनेहरूको निम्ति विवाहको पोशाक दिने अति कथा सुनाउनुभएको थियो। यो कथा मत्ती २२:१-१४ मा छ।”

मोहनले त्यो कथा बाइबलमा भेटायो र आमासँगै पढ्यो, “येशूले फेरि तिनीहरूलाई दृष्टान्तहरूमा भन्नुभयो, “स्वर्गको राज्यलाई एक जना राजासँग तुलना गर्न सकिन्छ, जसले आफ्नो छोराको विवाह-भोज तयार गरे, र भोजमा निमन्त्रित व्यक्तिहरू बोलाउन भनी आफ्ना नोकरहरू पठाए, तर तिनीहरूले आउन मन गरेनन्।

“फेरि तिनले अरू नोकरहरूलाई यसो भनेर पठाए, “निमन्त्रित

येशू अहिले के गर्दे हुनुहुन्छ?

व्यक्तिहरूलाई भन, हेर, मैले मेरो भोज तयार गरेको छु, मेरा गोरुहरू र मोटा-मोटा पशुहरू मारिएका छन्, र सब चीजहरू तयार छन्। विवाह-भोजमा आउनुहोस्।’ “तर तिनीहरूले वास्तै नगरी एउटा आफ्नो खेतबारीतिर, अर्को आफ्ना व्यापारतिर लागे। बाँकीचाहिले तिनका नोकरहरूलाई पक्रेर तिनीहरूसँग दुर्व्यवहार गरे र तिनीहरूलाई मारे। तब राजा क्रोधित भए, र आफ्ना फौजहरू पठाईकन ती हत्याराहरूलाई नाश गरे, र तिनीहरूको सहर जलाइदिए। “तब तिनले आफ्ना नोकरहरूलाई भने, ‘विवाह-भोज तयार छ, तर निम्त्याइएकाहरू योग्य भएनन्। यसकारण तिमीहरू सडकहरूमा जाओ, र जतिलाई भेट्टाउँछौ तिनीहरूलाई विवाह-भोजमा निम्तो देओ।’ तब ती नोकरहरूले सडकहरूमा गएर भेट्टाएका सबैलाई, दुष्ट र असल दुवैलाई, जम्मा गरे, र विवाह-घर पाहुनाहरूले भरियो। “तर जब राजा पाहुनाहरूलाई हेर्न भनी भित्र आए, तब तिनले विवाहको पोशाक नलगाएको एक जना मानिसलाई देखे। तिनले त्यसलाई सोधे, ‘मित्र, विवाहको पोशाक नपहिरी तपाईं कसरी यहाँ भित्र आउनुभयो?’ त्यो निरुत्तर भयो। “तब राजाले सेवकहरूलाई भने, ‘त्यसका हात-खुट्टा बाँधेर त्यसलाई बाहिरी अन्धकारमा फालिदेओ, जहाँ मानिसहरू रुनेछन् र दाहा किट्नेछन्।’ किनभने बोलाइएका धेरै छन्, तर चुनिएका थोरै छन्।”

आमाले बाइबल बन्द गरेर भनिन्, “हेर त मोहन, विवाह समारोह हुनु भन्दा अघि आउने पाहुनाहरू सबैले विवाहको पोशाक लगाइरहेको छ कि छैन भनेर राजाले जाँचन गए। ती सबैले विवाहको पोशाक लगाएको उनको चाहना थियो। येशूले के गरिरहनुभएको छ त्यो पनि त्यो अर्तिकथा जस्तै हो। उहाँले हामी सबैलाई उहाँको धार्मिकता वा उहाँको असल गुणको पोशाक हामीलाई दिनुभएको छ। उहाँले हामीलाई स्वर्गमा लानुभन्दा अघि हामीले त्यो पोशाक लाइरहेकाछौं कि भनेर उहाँले जाँचिरहनुभएको छ। उहाँ चाहनुहुन्छ कि उहाँ आउनुभन्दा अघि हामी सबैले उहाँको पोशाक लगाएर तयार भएर बसोस्।”

“त्यो त ठिकै छ,” मोहनले भन्यो।

“बाइबलको बारेमा सुरुका एडभेन्टिस्टहरूमा धेरै प्रश्नहरू थिए। के के भइरहेको थियो, सो तिनीहरूले सबै थोक बुझेका थिएनन्। न्यायको काम

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

सकियो भनेर तिनीहरूले सोचेका थिए र अब कसैले पनि पश्चाताप गर्ने समय पाउँदैन। सबै जना नाश हुनेछ किनकि येशूलाई विश्वास गर्ने अवसर फेरि नपाउने रहेछ भनेर तिनीहरू डरले सोचिरहेका थिए,” आमाले भनिन्।

“त्यो सत्य होइन, हो त?” बीचैमा मोहनले कुरा काट्यो। “अझै पनि आज हामी पश्चाताप गर्ने समय छ र येशूलाई विश्वास गर्ने समय छ छैन त?”

“हो तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले भनिन्। “स्वर्गमा न्यायको काम सकिएको छैन। जबसम्म महापवित्रस्थानमा पश्चातापको काम येशूले सक्नुहुन्न तबसम्म न्यायको काम सकिन्दैन। बाइबलको समयमा जब प्रधान पूजारी महापवित्रस्थानमा जान्थे तब बाहिर सबै इस्राएलीहरू प्रार्थना गर्दै आ-आफ्ना हृदयहरू छाम्थे ताकि तिनीहरूमा कुनै लुकिएको पाप नहोस्। आफूहरूले केही पाप गरेको छ कि वा गल्ती गरेको छ कि त्यसको क्षमा पाओस् भनेर तिनीहरूले परमेश्वरसँग प्रार्थना गरिरहन्थे ताकि तिनीहरू उहाँको सामु सफा, शुद्ध र निर्दोष भएर उभिन सक्नुन्।”

“येशू महापवित्रस्थानमा भइरहनुभएकोले हामी पश्चातापको दिनमा रहिरहेको हुनुपर्छ,” मोहनले भन्यो। “त्यसको अर्थ हामीले पनि हाम्रा हृदयहरू छामी रहनुपर्छ, होइन त आमा?”

“हो,” आमाले भनिन्। “येशू स्वर्गमा हाम्रो निम्ति अझै पनि बिन्ति गरिरहनुभएको छ। हामीले हाम्रा हृदयहरू छामी रहनुपर्दछ र उहाँको धार्मिकताको पोशाकलाई ग्रहण गरिरहेकाछौं। येशू आउनुभन्दा अघि हामीसँग कुनै फोहर चरित्रका लुगाहरू लगाइरहेको हामी चाहना गर्नुहुन्न। उहाँ आउनुभएपछि हामी फोहरै अवस्थामा हामी परिवर्तन हुँदैनौं।”

“ओ, हिलैहिलोले भिजेको लुगा,” मोहनले भन्यो। “यो कुरा त ठिकै छ। येशू छिट्टै आओस् भन्न म चाहना गर्छु। उहाँको धार्मिकताको पोशाक लगाउन चाहन्छु।”

“म पनि,” आमाले भनिन्।

अध्याय-२५

परमेश्वरका अपरिवर्तनिय व्यवस्था अर्थात् दश आज्ञाहरू

“मोहन, आज हामीले अध्ययन गर्नुपर्ने विषय धेरै गहिरो छ। तर यो विषय बुझ्न हाम्रो निम्ति धेरै जरुरी छ। प्रकाश १२:७-९ पढ त, तिमी पढ्ने कि म?” आमाले अन्हाइन्।

“म पढ्छु,” मोहनले बाइबल पल्टाउँदै भन्यो, “अनि स्वर्गमा लडाइँ भयो। मिखाएल र तिनका दूतहरूले त्यस अजिङ्गरसँग युद्ध गरे। अजिङ्गर र त्यसका दूतहरूले पनि युद्ध गरे, तर यिनीहरू हारे, र यिनीहरूका निम्ति स्वर्गमा कुनै ठाउँ रहेन। त्यो ठूलो अजिङ्गर तल फालियो त्यो प्राचीन सर्प, जो सारा संसारलाई बहकाउने दियाबलस वा सैतान हो। त्यो पृथ्वीमा फ्याँकियो र त्यसका दूतहरू त्यसका साथसाथै फ्याँकिए।”

“आमा, अजिङ्गर भनेको सैतान हो भनेर यसले स्पष्टसँग भनेको छ,” मोहनले भन्यो।

“हो, जब हामीले अजिङ्गर को हो सो थाहा पायौंभने अरू महत्त्वपूर्ण विषयहरू पनि बुझ्न सक्नेछौं। अब प्रकाश १३:११ पढ त,” आमाले भनिन्।

किन्न भनेर मोहनले सोध्यो

“हुन्छ, यसमा भनिएको छ, ‘अनि पृथ्वीबाट निस्किरहेको अर्को एउटा पशु मैले देखें। त्यसको पनि थुमाका जस्तै दुई वटा सीङ थिए, र अजिङ्गरजस्तै त्यो बोल्दथ्यो।’ ए, यूहन्नाले दर्शनमा देखेका अर्को पशुको बारेमा बताउँछ। हेर्दाखेरि बढो नरम देखिने तर उसको मुख खोल्दा त ठूला ठूला बोलिहरू बोल्ने रे,” मोहनले भन्यो।

“हो, तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले भनिन्। “अब यहाँ एक छिन रोकौं। त्यो नरम वा भलादमी देखिने पशु को हो भनेर चिन्नुभन्दा पहिले भविष्यवाणीमा एउटा अर्को पशुको बारेमा उल्लेख गरिएको छ। प्रकाश १३:१-१० पढ त।”

मोहनले पढ्यो:

“समुद्रबाट एउटा पशु निस्किआएको मैले देखें, जसका दश वटा सीङ र सात वटा शिर थिए। त्यसका सीङमा दश वटा मुकुट थिए, र त्यसका शिरमा ईश्वर-निन्दाको नाउँ थियो। मैले देखेको त्यो पशु चितुवाजस्तै थियो, त्यसका खुट्टाहरू भालूका जस्ता थिए, र त्यसको मुख सिंहको जस्तो थियो। त्यस अजिङ्गरले त्यस पशुलाई आफ्नो शक्ति, आफ्नो सिंहासन र ठूलो अधिकार दियो। त्यसको एउटा शिरमा चाहिँ घातक चोट लागेको जस्तो देखिन्थ्यो, तर त्यसको चोट निको भयो। अनि सारा पृथ्वी छक्क परेर त्यस पशुको पछिपछि लाग्यो। मानिसहरूले अजिङ्गरको पूजा गर्दथे, किनकि त्यसले आफ्नो अधिकार पशुलाई दिएको थियो। तिनीहरूले यसो भन्दै पशुको पूजा गरे, ‘यो पशुजस्तो अरु को छ? यसको विरुद्धमा को लड्न सक्ने?’”

“त्यस पशुलाई अहङ्कारी र ईश्वर-निन्दक शब्दहरू उच्चारण गर्ने मुख दिइयो। त्यसलाई बयालीस महिनासम्म अधिकार चलाउने अनुमति दिइयो। परमेश्वरको विरुद्धमा निन्दा गर्न, उहाँको नाउँ र उहाँको वासस्थान, र स्वर्गमा बस्नेहरूसमेत सबैको निन्दा गर्नलाई त्यसले आफ्नो मुख खोल्थ्यो। अनि त्यसलाई सन्तहरूसँग लडाइँ गर्न र तिनीहरूलाई जित्न अनुमति दिइयो। सबै कुलहरू, मानिसहरू, भाषाहरू र जातिहरूमाथि त्यसलाई अधिकार दिइयो। र पृथ्वीमा वास गर्ने सबैले त्यस पशुको पूजा गर्नेछन्, अर्थात् तिनीहरूले, जसको नाउँ संसारको सृष्टिदेखि नै मारिनुभएका थुमाका जीवनको पुस्तकमा लेखिएको छैन। जसको कान छ त्यसले सुनोस्-कैदमा जानुपर्ने कैदमा नै जानेछ, १४२

परमेश्वरका अपरिवर्तनिय व्यवस्था अर्थात् दश आज्ञाहरू

तरवारले मारिनेचाहिं तरवारले नै मारिनेछ। सन्तहरूको सहनशीलता र विश्वास यसैमा छ।”

“प्रकाशको पुस्तकमा धेरै पशुहरू छन्,” खुल्लुली हुँदै मोहनले भन्यो। “ती सबैले मलाई त अलमलमा नै पाछै।”

“खासमा,” आमाले भनिन्। “ती पदहरूमा केवल तीनवटा पशुहरूको बारेमामात्र उल्लेख गरिएकोछ-अजिङ्गर, जमिनबाट निस्कने पशु र समुद्रबाट निस्कने पशु। अजिङ्गर भनेको सैतान हो भनेर हामीलाई थाहा छ। अब ती अरू दुई पशुहरू को हो त सो हामीले जान्न खोज्नुपर्छ। समुद्रबाट आएको पशुको बारेमा हेरौं-त्यस पशुलाई अजिङ्गरले शक्ति र अधिकार दिएको थियो। धेरै प्रोटेस्टेन्ट इसाईहरूले त्यो पोपियतन्त्र हो भनेर स्वीकार्दछन्।”

“पोपियतन्त्र भनेको के हो?” मोहनले सोध्यो।

“पोपियतन्त्र भनेको पोपहरूको राज्य हो। खासमा यो रोमन क्याथोलिक चर्च प्रणाली र यसको नेतृत्व हो,” आमाले भनिन्।

“ती प्रोटेस्टेन्टहरूले त्यस पशुलाई पोपियतन्त्र भनेर किन भन्दछन्?” मोहनले सोध्यो।

“प्रकाशको पुस्तकमा लेखिएको पशुलाई दानिएलको पुस्तकमा उल्लेख गरिएको पशुसँग मिलेकोले त्यो भनेको हो। यो हामीले दानिएल ७:१९-२७मा पढ्न सक्छौं,” आमाले भनिन्।

मोहनले पढ्यो:

“तब मैले त्यो चौथो जनावरको साँचो अर्थ जान्न चाहें, जुनचाहिं फलामका दाँत र काँसाका नङ्गा भएको अरूभन्दा फरक र अत्यन्तै डरलाग्दो थियो-त्यो जनावर जसले आफ्नो शिकारलाई चपाएर खाइदियो र बाँकी रहेकालाई खुट्टाले कुल्चीमिल्ची पायो। मैले त्यसको टाउकोमा भएका दश सीडका बारेमा र त्यहाँबाट निस्केको अर्को सीडको बारेमा पनि जान्न चाहें, जसको सामु तीमध्ये तीन वटा सीड झरे- त्यो सीड जो अरूभन्दा प्रभावशाली देखिन्थ्यो र जसका आँखा र अभिमानपूर्ण कुरा गर्ने मुख थिए। जसै मैले हेरें, त्यो सीड पवित्र जनहरूका विरुद्ध लडाइँ गर्दैथियो र तिनीहरूलाई परास्त गर्दैथियो, जबसम्म ती अति प्राचीन आएर सर्वोच्चका पवित्र जनहरूको

किन्न भनेर मोहनले सोध्यो

मोशालाई दिएको दश आज्ञाहरू

पक्षमा इन्साफको घोषणा गरे, अनि समय आयो जब तिनीहरूले राज्य अधिकार गरे”

तिनले मलाई यसरी बताए: “चौथो जनावरचाहिं पृथ्वीमा देखा पर्ने चौथो राज्य हो। योचाहिं अरू राज्यहरूभन्दा फरक हुनेछ र समस्त पृथ्वी लाई कुल्चीमिल्ची पारी निल्लेछ। दश सीङहरू त्यस राज्यबाट आएका दश राजाहरू हुन्। त्यसपछि पहिलेको भन्दा फरक, अर्को राजा खडा हुनेछ। उसले तीन राजाहरूलाई दबाउनेछ। उसले सर्वोच्चको विरुद्धमा बोल्नेछ र उहाँका पवित्र जनहरूलाई अत्याचार गर्नेछ र ठहर्‍याइएका समय र व्यवस्थाहरू फेर्न प्रयत्न गर्नेछ। पवित्र जनहरू साढे तीन वर्षसम्म उसको हातमा सुम्पिइनेछन्।”

“तर अदालत बस्नेछ, र त्यसको अधिकार खोसिनेछ र सदाको निम्ति पूर्ण रूपले नाश गरिनेछ। तब सम्पूर्ण स्वर्गमुनिका राज्यहरूको सार्वभौमिकता, शक्ति र महानता सर्वोच्चका मानिसहरू, अर्थात् पवित्र जनहरूलाई दिइनेछ। उहाँको राज्य अनन्तको राज्य हुनेछ, र सबै शासकहरूले उहाँको आराधना र आज्ञापालन गर्नेछन्।”

परमेश्वरका अपरिवर्तनिय व्यवस्था अर्थात् दश आज्ञाहरू

“आमा, दानिएलले चर्चा गरेका पशु को हो?” मोहनले सोध्यो।

“नेबुकदनेजार राजाले सपनामा देखेका मूर्तिका खुट्टाहरू फलामका थिए, र त्यसलाई प्रतिनिधित्व गर्ने सबै संसारमा शासन गरेको शक्तिशाली राज्य को हो के तिमीलाई थाहा छ?” आमाले सोधिन्।

“ओ, यो त रोमी साम्राज्य हो,” मोहनले तुरन्तै जवाफ दिए।

“त्यसकारण, दानिएलले दर्शनमा देखेका चौथो पशु रोमी साम्राज्य हो,” आमाले भनिन्। “अनि दानिएलले एउटा सानो सिङ्ग रोमी साम्राज्यबाट उम्रेको देखे। तर यो अरूभन्दा केही फरक थियो। यूहन्नाले प्रकाश १३ मा समुद्रबाट निस्किएका पशुको बारेमा वर्णन गरिएको अनुसार दानिएलले देखेका पशुले पनि त्यही व्यवहार गरेको थियो। त्यसैकारण, प्रकाश १३ र दानिएल ७मा उल्लेख गरिएको पशुले एउटै शक्तिको बारेमा भन्दछ भनेर धेरै प्रोटेस्टेन्टहरूले विश्वास गर्दछन्।”

“तर दानिएल र प्रकाशले पोपियतन्त्रको बारेमा चर्चा गर्छन् भनेर मानिसहरूले किन सोच्छन्?” मोहनले थाहा पाउन चाह्यो।

“पशुले के गर्नुछन् भनेर यूहन्नाले के भनेका थिए?” आमाले सोधिन्। प्रकाश १३:१-१० र दानिएल ७:१९-२७ पढ्दा तिमीले के थाहा पायो?”

“अँ,” मोहनले भन्यो, “त्यसले परमेश्वरको विरुद्धमा ठूला ठूला कुराहरू गर्छन् र परमेश्वरका जनहरूसँग युद्ध गर्छ भनेको छ। दानिएलले पनि त्यही कुरा उल्लेख गर्दछन् र पशुले परमेश्वरको व्यवस्था र समयलाई परिवर्तन गर्नेछ भनेर थप्दछन्।”

“तिमीले ठिकै भन्यौ,” सहमत हुँदै आमाले भन्धिन्। “अब कसले परमेश्वर को व्यवस्थालाई परिवर्तन गर्न खोजेको थियो?”

“मलाई थाहा छैन,” मोहनले भन्यो, “परमेश्वरको व्यवस्थालाई कसैले परिवर्तन गर्न सक्छ र?”

“साँच्चिकै भनौं भने, कसैले सक्दैन,” आमाले भनिन्। “तर, स्थापित रोमन क्याथोलिक चर्चले हप्ताको सातौं दिन साबथलाई हप्ताको पहिलो दिन आइतबारमा परिवर्तन गरेर मानिसहरूलाई परमेश्वरको आराधना गर्न लगाएको थियो। रोमन क्याथोलिक चर्चले नै त्यो साबथ दिन शनिबारबाट आइतबारमा

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

सारेको भनेर दावी गर्दछ। त्यो परिवर्तनले निर्णयहरू गर्नमा पोप कतिको शक्तिशाली रहेछ भनेर देखाउँदछ।”

“त्यसको अर्थ त्यो शक्तिले परमेश्वरले स्थापना गर्नुभएको व्यवस्था र समय परिवर्तन गर्न खोज्ने छ भनेको त्यही हो त?” मोहनले सोध्यो।

“हो,” आमाले भनिन्। “साबथलाई शनिबारबाट आइतबारमा परिवर्तन गरेको त्यसको शक्तिको एउटा उदाहरण हो।”

“यस शक्तिले मर्ने जस्तै गरेर घाऊ भयो भनेको के हो त?” मोहनले सोध्यो।

“प्रकाशको पुस्तकमा भनिएको छ कि यस शक्तिले ४२ महिनासम्म शासन गर्नेछ। उसले परमेश्वरको विरुद्धमा बोल्नेछ र परमेश्वरका जनहरूसँग युद्ध गर्नेछ। अनि उसले मर्नेगरि घाइते हुनेछ। तर त्यो घाऊ निको हुनेछ। के तिमीलाई याद छ बाइबलको भविष्यवाणीमा एक दिन बराबर एक वर्ष हो?” आमाले सोधिन्।

“मलाई याद छ,” मोहनले भन्यो।

“अनि,” आमाले जवाफ दिइन्। “तिमीले सन ५३८ मा १७९८ जोड्यो भने-” “ती वर्षहरूमा के भयो र मैले कसरी जोड्ने?” मोहनले बीचैमा कुरा काटेर सोध्यो।

“रोमको बिशपले सन ५३८ मा अरू चर्चका विशप वा अगुवाहरूलाई नियन्त्रणमा लिए,” आमाले भनिन्। “यसले गर्दा रोमको बिशपले जसलाई पोप पनि भनिन्छ युरोप र पश्चिमका सारा इसाई चर्चहरूलाई आफ्नो नियन्त्रणमा लियो। पोपले ४२ महिना शासन गर्ने भनेको कति समय हो?”

“बयालिस महिनालाई तीस दिनले गुन्यो भने... १२६० दिन वा वर्षहरू हुन आउँछ,” मोहनले भन्यो। मोहनले आफ्ना हिसाब लेखेको कागजमा हेर्छ।

“यदि ५३८ सँग १२६० जोड्यो भने,” मोहनले भन्यो। “त्यसको जवाफ १७९८ हुन आउँछ। त्यसबेला के भयो?”

“त्यसैबेला नै यूहन्नाले भनेको अनुसार घाइते हुने घटना भएको थियो। इतिहासले भन्छ कि फ्रान्सको सेनाले पोपलाई सन १७९८मा बन्धक बनाएको थियो।”

पोपलाई युद्धबन्दी बनाइन्छ

“ए, प्रकाशको पुस्तकले भनेको अनुसार उनी कैदी भए,” मोहनले भन्यो।

“तर उनी सधैं कैदी भएर बसेन,” आमाले भनिन्। “ल, अब हामीले अर्को दुई पशुको पहिचान गर्नुपर्छ। पृथ्वीबाट आएको पशुलाई चिनेौं। प्रकाश १३:११ फेरि पढ। अर्को पशु आएको लगत्तै पछि ...”

“एक छिन रोक्नुहोस्,” मोहनले भन्यो, “बाइबलबाट म पढ्न चाहन्छु। यहाँ लेखिएको छ: ‘अनि मैले अर्को पशु पृथ्वीबाट आएको देखें। उसको पाठोको जस्तो दुईवटा सिङ्गहरू थिए, तर उसले अजिङ्गरले जस्तो बोल्यो।’ के रे? नम्र पशुले नराम्रो बोलीहरू बोलेको?”

आमाले हाँस्दै भनिन्, “पशु पृथ्वीबाट आउँछ र छिटै ठूलो हुन्छ। सन १७९८ मा कुन राष्ट्र छिटै बढ्यो र विस्तारै विश्व शक्ति हुन गयो?”

“हामीले इतिहासमा पढ्यौं कि अमेरिकाले आफू स्वतन्त्र भएको सन १७७६ मा घोषणा गरेको थियो। अनि त्यसबेलादेखि त्यो राज्य छिट्टै बढ्दै गयो।”

“त्यो ठिक हो,” आमाले भनिन्, “म पनि त्यही विश्वास गर्छु।”

“तर एउटा कारण, धार्मिक स्वतन्त्रताको निम्ति बिलायतबाट मानिसहरू अमेरिकामा आएका थिए,” मोहनले भन्यो, “प्रकाशको पुस्तकले भन्यो त्यो शक्ति

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

थुमाको जस्तो भएतापनि यसले अजिङ्गरले जस्तो बोल्थ्यो र समुद्रबाट आएको पशुलाई पूजा गर्न मानिसहरूलाई उक्सायो। अमेरिकाले त्यसो गर्दैन, गर्छ र?”

“अहँ,” आमाले भनिन्, “अहिले गर्दैनन्।”

“त कसरी थुमा जस्तो देशले पशुलाई पुजा गर्न मानिसहरूलाई उक्साउँछ त?” मोहनले सोध्यो।

“कसैको पूजा गर्नु वा आराधना गर्नु भनेको उसको आधिकारिकता वा शासनलाई सम्मान गर्नु हो,” आमाले भनिन्।

“हो,” मोहनले भन्यो, “तर अमेरिकाको कुनै आधिकारिक चर्च छैन जसरी अन्धकार युगमा युरोपमा थियो। र यसले पोपलाई आराधना गर्न कर गरिरहेको छैन।”

“अहँ,” आमाले भनिन्, “त्यसले त्यो गरेको छैन। तर शनिबारको सट्टा आइतबारलाई मानेर प्रोटेस्टेन्टहरूले रोमन क्याथोलिक चर्चको अधिकार र पोपको अधिकारलाई मानिरहेका होइनन् र? पोपले परिवर्तन गरिएको व्यवस्था र दिनलाई तिनीहरूले मानिरहेका छन् भने पोपलाई नै मानिरहेका होइनन् र?”

“ए,” मोहनले सोच्दै भन्यो। “होला।”

“ग्रेट कन्ट्रोभर्सीको लेखिका एलेन जी ह्वाइटले लेखनुभएको छ कि भविष्यमा अमेरिकाले यस्तो कानून पास गर्नेछ जसमा सबै मानिसहरूले आइतबारै चर्च जानुपर्छ भनेर कर गर्न लगाउँछ। हप्ताको सातौँ दिन साबथमा चर्च जान हामीलाई अनुमति मिल्ने छैन। त्यसबेला जो मानिसहरू शनिबार साबथको सट्टा आइतबार आराधना गर्छन् तिनीहरूले पशुको शक्तिलाई आराधना गरेको ठहरिनेछ,” आमाले भनिन्।

“ए,” मोहनले भन्यो, “त्यसको अर्थ शनिबारमा परमेश्वरको आराधना गर्नुपर्छ भनेर तिनीहरूले थाहै पाएतापनि आइतबारमा आराधना गर्छन् भने तिनीहरूले रोमन क्याथोलिक चर्चको आधिकारिकतालाई मानेको हुन्छ, तर तिनीहरूले परमेश्वरको व्यवस्थालाई पन्छाएको हुन्छ। तर यस देश अमेरिकाले त्यसरी मानिसहरूलाई कर गर्न कसरी लगाउँछ र?”

“अहिले गरेको छैन,” आमाले सहमत जनाइन्। “यस देशमा कहिल्यै पनि

परमेश्वरका अपरिवर्तनिय व्यवस्था अर्थात् दश आज्ञाहरू

धार्मिक सतावत हुनेछैन भनेर मानिसहरूले ठानिरहेका छन् किनभने प्रोटेस्टेन्ट चर्चहरू सबै आ-आफ्नै तरिकाले विश्वासमा भिन्ना भिन्नै छन्। तर यूहन्नाले देखेका दर्शन अनुसार प्रकाशको पुस्तकमा जे लेखिएको छ, त्यो हुन आउनेछ। अन्तको समयमा सबै प्रोटेस्टेन्ट र रोमन क्याथोलिकहरू एउटा विषयमा एक हुनेछन्-अनि त्यहाँ सतावट हुनेछन्।”

“ए, मैले बुझें,” मोहनले भन्यो। “बाइबल लेखिएको समयमा, युरोपका मानिसहरू र बाइबल भूमिका मानिसहरूले अमेरिकाको अस्तित्वको बारेमा थाहा नभएतापनि परमेश्वरलाई थाहा थियो कि त्यो देश छ र अन्तको समयमा त्यो देश द्वन्द्वमा फस्ने छ।”

“हो, तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले भनिन्। “हुने सबै कुरा परमेश्वरलाई थाहा छ। उहाँले यो कुरा हामीलाई भन्नुभएकोमा तिमी खुशी छैनौ त? सुरुदेखि अन्त्यसम्म परमेश्वरलाई सबै कुरा थाहा भएको परिवेशमा र परमेश्वरले विजय प्राप्त गर्नुहुनेछ भन्ने जानकारी हामीलाई भएकोले, हामी कहिल्यै पनि केहीको निम्ति पनि चिन्ता गर्नुपर्दैन।”

अध्याय-२६

शनिवार, हप्ताको सातौं दिन साबथ

“मोहन, साबथ कहिले सुरुभयो के तिमीलाई थाहा छ?” आमाले सोधिन्।
“ओ, धेरै वर्ष अघि, यस संसारको सृष्टिमा नै साबथ पनि सृष्टि भएको थियो,”
मोहनले भन्यो।

“हो, साँच्चै भनौं भने, हामी साबथ पालन गर्छौं किनभने हामीले
सृष्टिकर्ता परमेश्वरलाई सम्मान गर्न चाहन्छौं,” आमाले सहमत हुँदै भनिन्।
“उत्पत्ति २:१-३ पढ त?”

“हुन्छ,” भनेर मोहनले आफ्नो बाइबल पल्टाउँदै पढ्यो:

“यसरी आकाश र पृथ्वी र तिनमा भएका सबै कुरा बनाइसिद्धिए।
आफूले गर्नुभएका काम छैटौं दिनमा परमेश्वरले सिद्ध्याउनुभयो। र सातौं दिनमा
आफूले गर्नुभएका सबै कामबाट उहाँले विश्राम लिनुभयो। अनि परमेश्वरले
सातौं दिनलाई आशिष दिनुभयो र त्यसलाई पवित्र तुल्याउनुभयो, किनभने
आफूले सृष्टिमा गर्नुभएको सारा कामबाट यसै दिनमा उहाँले विश्राम लिनुभयो।”

“अब यशैया ५६:१,२ पढ त,” आमाले अर्हार्हण्डिन।

किन्न भनेर मोहनले सोध्यो

मोहनले पढ्यो:

“परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ, ‘न्याय कायम राख। जे ठिक छ, त्यो गर, किनकि मबाट पाउने उद्धार नजिकै छ, र मेरो धार्मिकता चाँडै प्रकट हुनेछ। त्यो मानिस धन्यको हो जसले यो गर्दछ, त्यो मानिस, जो यस कुरामा स्थिर रहन्छ, जसले शबाथ-दिन बिटुलो नपारी मान्छ, र आफ्नो हात कुनै पनि खराब गर्नबाट अलग राख्छ।”

“साबथ त विशेष दिनै रहेछ, होइन त?” आमाको मुख हेर्दै मोहनले भन्यो।

“हो, अहिले पनि त्यो विशेष दिन कायमै भएको छ,” आमाले भनिन्।

“आदम र हव्वाले अदनको बगैँचामा साबथ पालन गरेका थिए।”

“नोहाले पनि साबथ पालन गरेका थिए,” मोहनले भन्यो।

“अब्राहम, इसहाक र याकूबले पनि पालन गरेका थिए,” आमाले थपिन्।

“येशूले पनि,” मोहनले भन्यो।

“एलेन जी ह्वाइटले द ग्रेट कन्त्रोभर्सीमा हामीलाई भन्नुभएको छ कि समयको सुरुदेखि नै कोही न कोही कतै न कतै साबथ दिनलाई पवित्र राखेको थियो। मानिसहरू जतिसुकै दुष्ट अधर्मी र सैतानको पक्षमा उभिएर परमेश्वरको विरुद्धमा आफूहरूलाई बलियो बनाउन खोजेतापनि साबथको छाप कहिल्यै पनि मेटिएको थिएन।”

“सधैँ?” मोहनले सोध्यो।

“सधैँ,” आमाले भनिन्। “तर परमेश्वरको व्यवस्थालाई पालन नगर्न मानिसहरूलाई सैतानले अलग राख्न खोजेको हुन्छ। यो सुन त: “अब अजिङ्गर त्यो स्त्रीसँग धेरै क्रोधित भयो। उनका सबै सन्तानसँग युद्ध गर्न ऊ सक्रिय भयो। उनका सन्तान ती थिए जसले परमेश्वरका आज्ञाहरूलाई पालन गर्छन् र येशूले सिकाउनुभएको सत्य तिनीहरूमा हुन्छ” (प्रकाश १२:१७ रूपान्तरित)।

“साबथ जस्तै दश आज्ञाहरू परमेश्वरको निम्ति धेरै महत्वपूर्ण छन्, होइन त?” मोहनले सोध्यो।

“हो, तिनीहरू महत्वपूर्ण छन्,” आमाले भनिन्। “तर विभिन्न समयमा विभिन्न मानिसहरूले विभिन्न कारणहरूले मानिसहरूले साबथ पालन गर्न चाहेका

शनिवार, हप्ताको सातौं दिन साबथ

साबत येशू सृष्टिकर्ताको विनारी

थिएनन्। कुनै न कुनै बहानामा साबथ पालन नगर्न सैतानले मानिसहरूलाई उक्साइरहेको हुन्छ। अझ सुरुका कतिपय इसाईहरूले त साबथ पालन गर्नु भनेको यहूदी विधिहरूलाई पालन गर्नु हो भनेर ठानेका थिए। आज कोही पनि इसाईहरू साबथमा

परमेश्वरको आराधना गर्न चाहन्नन् किनकि सबैले आइतबारलाई मान्छन्। सुरुका एडेन्टिस्टहरूले पनि आइतबारबाट शनिबारमा साबथ पालन गर्न गाह्रो भएको थियो किनभने सबैले आइतबारै आराधना गरिन्थ्यो। साबथलाई अस्वीकार गर्नेहरूले एडेन्टिस्टहरूलाई भन्दथे, “सबै बाइबलका विद्वानहरू गलत र तपाईंहरूमात्र ठिक छ भन्न मिल्दैन।” तर जब सुरुका एडभेन्टिस्टहरूले बाइबल अध्ययन गर्न जारी राखे तब तिनीहरूले दुई कुराहरू भेट्टाए- पवित्रस्थान र परमेश्वरको व्यवस्था अर्थात् दश आज्ञाहरू। पवित्रस्थान र व्यवस्थासँगसँगै जान्छन भनेर तिनीहरूले महसुस गरे। पवित्रस्थानको महापवित्रस्थानमा रहेको पवित्र सन्दुक भित्र”

“मलाई थाहा छ,” मोहनले बीचैमा बोल्थो, “दश आज्ञाहरूको पाटी।”

“तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले भनिन्। “स्वर्गमा रहेको पवित्रस्थानमा सन्दुकको ढक्कनले परमेश्वरको सिंहासनलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।”

“अनि त्यो ढक्कन व्यवस्थामाथि थियो!” मोहनले भन्यो। “परमेश्वरले आफ्नो व्यवस्थालाई कसरी हेर्नुहुँदो रहेछ भनेर त्यसले देखाउँदछ।”

“ठिक हो,” आमाले भनिन्। “सुरुका एडभेन्टिस्टहरू येशूको आगमनको मितिमा धेरै अलमलिरहेकोले स्वर्गमा रहेको पवित्र स्थान र परमेश्वरको व्यवस्थाको बारेमा ध्यान दिन सकेका थिएनन्।”

“अहिले पनि येशू कहिले आउनुहुन्छ भन्न कुराको तरखरमा लागेर मिति तोक्नेमा ध्यान दिइरहने चलनले गर्दा कतिपय मानिसहरू परमेश्वरको व्यवस्थाप्रति ध्यान दिएको पाइन्दैन, पाइन्छ त?” मोहनले सोध्यो।

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

“कहिलेकाहीं कतिपय मानिसहरूले येशूको आगमनको मिति तोकिएको पाइन्छ। आफूहरूले तोकेको मितिमा येशू आउनुहुन्छ भनेर विश्वास गरेका हुन्छन्। तर येशूले नै आफ्नो आगमन दिनको बारेमा कसैलाई थाहा छैन भन्नुभएको थियो। तर येशूले अहिले के गरिरहनुभएको छ त्यो थाहा पाउनु र सराहना गर्नु भन्ने परमेश्वरको चाहना हो।”

“हो आमा, उहाँले उहाँको वचनलाई ध्यान दिएर पढ्दै त्यसको पालन गर्नु भन्न उहाँ चाहनुहुन्छ,” मोहनले भन्यो।

अध्याय-२७

स्वर्गको निम्ति चाबीहरू

“जब विलियम मिलरले येशूको दोस्रो आगमनको बारेमा प्रचार गर्दैथिए तब अरू चर्चहरूले के गरिरहेका थिए?” मोहनले सोध्यो।

“अठारौँ शताब्दीमा,” आमाले भनिन्, “धेरै आत्मिक पुर्नजागरणहरू भएका थिए। कोही असलै थिए, तर प्रायजसो अस्थायी अनुभवहरूमात्र थिए। परमेश्वरको निम्ति मानिसहरू आगो जस्तो भएर सल्केका थिए, तिनीहरू परमेश्वरको वचनले चम्किएका पनि थिए, तर छिटै निभेका पनि थिए। त्यसले गर्दा कतिपय मानिसहरू पहिलाको भन्दा बेसी आत्मिकरूपमा अन्धकारमा लाग्नथालेका थिए। येशू मरेपछि परमेश्वरको दश आज्ञाहरू महत्त्वपूर्ण छैन र पालन गर्नुपर्दैन भनेर धेरै पास्टरहरूले प्रचार गरिरहेका थिए।”

“त्यो त ठिक लागेन,” मोहनले भन्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले भनिन्। “यदि दश आज्ञाहरू नै छैन भने पाप पनि छैन, किनभने पाप भनेको व्यवस्थालाई भङ्ग गर्नु हो।”

“हो, आमा,” मोहनले भन्यो।

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

पावलको जीवन परिवर्तन

आमाले भनिन्।

“अहँ,” मोहनले भन्यो, “यो धारणा त मलाई ठिक लागेन।”

“अझ भनौं भने,” आमाले भनिन्, “येशूसँग ठिक हुन पहिलो कदम त हामी पापी छौं भनेर महसुस गर्नुपर्छ र हामीलाई उहाँको आवश्यकता कतिको रहेछ भनेर पनि महसुस गर्नुपर्छ।” व्यवस्था ऐना जस्तो हो। त्यसले हामीलाई मुक्तिदाता चाहिन्छ भनेर देखाउँछ। यसले हाम्रो पापहरूलाई औँल्याउँछ र येशूको क्षमा हामीलाई कतिको चाहिनेरहेछ भनेर देखाउँछ।

“चारवटा चाबीहरू छन् जसले येशूसँग स्वर्ग जाने रहस्यलाई खोल्दछन्,” आमाले व्याख्या गर्छिन्। “पहिलो चाबी त परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरू अझै पनि महत्वपूर्ण छ भनेर स्वीकार गर्नु हो। येशूले मत्ती ५:१७ मा भन्नुभएको छ, “मैले मोशाको व्यवस्था वा अगमवक्ताका शिक्षाहरू खतम गर्न आएको होइन तर तिनीहरूले जे भनेका छन् त्यही गर्न आएको हुँ।”

“दोस्रो चाबी,” आमाले आफ्नो भनाइ अघि सार्दै भनिन्, “दश आज्ञाहरू भङ्ग गर्नु पाप हो भनेर विश्वास गर्नुपर्छ। त्यसको अर्थ हामीलाई हाम्रो पापबाट क्षमाको आवश्यकता छ।”

“अनि,” मोहनले भन्यो, “स्वर्गमा पवित्रस्थान भएकोले त्यहाँ पवित्रस्थान भएको कारण हुनुपर्छ र मानिसहरूको पाप क्षमा गर्न अझै आवश्यकता पर्दछ।”

“हो, पवित्रस्थान हाम्रो लागि हो। हामीले हाम्रा पापहरू स्वीकार गरेर

स्वर्गको निम्ति चाबीहरू

त्यस पवित्रस्थानको उपयोग गर्नुपर्दछ, ताकि प्रायश्चित्तमा येशूले हाम्रा पापहरू मेटुन्। यो तेस्रो चाबी हो।”

“चौथो चाबी के हो त?” मोहनले सोध्यो।

“यदि येशूलाई विश्वास गरेको सक्कल हो भने, उसले गरेका पापहरूप्रति दुःख मनाउँछ र क्षमा चाहन्छ। अनि, त्यस मानिस आफ्नो जीवनमा परिवर्तन छ भनेर देखाउँछ। परमेश्वरसँग उसको अनुभव केवल अस्थायी वा जोशमामात्रै भरपर्दैन जसले केही समय चम्किन्छ, अनि विश्वास फेरि सेलाएर जान्छ। उसको सम्पूर्ण जीवनमा परिवर्तन आउँछ वा आएको देखाउँछ। येशूलाई चिन्न खोज्दा हाम्रो जीवनमा असर पर्दछ। यसले हाम्रो आचरणबाट देखाउँदछ र हामीले उहाँलाई प्रेम गर्छौं भनेर प्रमाणै गरेर देखाउँछौं। यो नै सत्य आत्मा वा जीवन परिवर्तन हो। स्वर्गमा जाने यो अन्तिम चाबी हो।”

“हामीलाई के चाहिन्छ परमेश्वरलाई थाहा छ होइन त आमा?” मोहनले खुशी भएर व्यक्त गर्‍यो।

अध्याय-२८

अनुग्रहले सबै ढाकढ्छ

“हाम्रो जीवनमा हामीले गरेका निर्णयहरूलाई लेखा राख्न स्वर्गमा स्वर्गदूतहरू छन् भनेर बाइबलले हामीलाई बताउँदछ। सम्झनाको पुस्तकमा तिनीहरूले ती लेख्दछन्,” मोहनको छेउमा बस्दै आमाले आफ्नो छलफल सुरु गरिन्।

“हामीले जे जे कुरा सोच्छौं वा निर्णय गर्छौं स्वर्गदूतले ती सबै लेख्छन् रे!” अचम्म मान्दै मोहनले भन्यो। “के तिनीहरूसँग कम्प्युटर वा लेखा राख्ने कुनै मशिन छ र?”

हाँस्दै आमाले भनिन्, “हुनसक्छ तिनीहरूसँग कम्प्युटर होला वा नहोला। बाइबल लेखिएको समयका मानिसहरूले कम्प्युटर भन्ने ज्ञान नभएकोले पुस्तक वा कापी भनेर लेख्दथे।

“ए,” मोहनले भन्यो। “हुन्छ त, स्वर्गदूतहरूले हाम्रो लेखा राख्ने बारेमा बाइबलले के भन्दछ?”

“प्रकाश २०:१२ मा लेखिएको छ, ‘मैले ठूला र साना सबै मृतकहरूलाई

किन भनेर मोहनले सोध्यो

सिंहासनको सामुन्ने उभिरहेको देखें, र पुस्तकहरू खोलिए। अर्को एउटा पुस्तक पनि खोलियो, जो जीवनको पुस्तक हो। त्यहाँ अर्को किताबहरू पनि खोलियो। ती पुस्तकहरूमा लेखिएका कुरामुताबिक, तिनीहरूका कामअनुसार मृतकहरूको इन्साफ भयो (रूपान्तरित)।” मोहन, १ पत्रुस ४:१७ पढ त?’ आमाले अन्हाइन्।

“हुन्छ,” भनेर मोहनले बाइबल पल्टाउँदै पढ्यो: “किनभने न्याय परमेश्वरकै परिवारबाट सुरु हुने समय आएको छ, र यदि यो हामीबाट सुरु हुन्छ भनेता परमेश्वरको सुसमाचार नमान्नेहरूको अन्त्य कस्तो होला?”

“प्रत्येक व्यक्तिको जीवनको लेखाजोखा स्वर्गमा हेरिनेछ भनेर यस पदले हामीलाई बताउँदछ,” आमाले भनिन्। “हामी सबैले पाप गरेकाछौं। लेखाजोखाले ती पापहरूलाई देखाउँदछ। तर आफ्नो पापको मोल तिरिदिने येशूको बलिदानलाई स्वीकार गर्ने मानिसहरूमा पापको लेखाजोखा हुँदैन। येशूले तिनीहरूको पाप क्षमा गर्नुहुन्छ र ती पापहरूलाई उहाँले ढाक्नुहुन्छ, मानौं तिनीहरूले कहिल्यै पनि पाप गरेका छैनन्। तर, येशूलाई तिनीहरूको मुक्तिदाता नमान्नेहरूको पाप उहाँले ढाक्नुहुन्न। यदि तिनीहरूको जीवनलाई येशूको नियन्त्रणमा राखिएन र त्यसको फलस्वरूप असल जीवन बिताएनन् भने परमेश्वरले तिनीहरूको पापलाई क्षमा गर्नुहुन्न।”

“त्यसको अर्थ,” मोहनले सोध्यो, “येशूको काम के हो सो हामीले बुझ्नु धेरै जरुरत छ ताकि उहाँले हाम्रा पापहरू ढाक्नु भनेर बिन्ति गर्न सकौं, होइन त आमा?”

“हो,” आमाले भनिन्, “तिमीले ठिकै भन्यौ।”

“ए त्यसो भए,” मोहनले भन्यो, “येशूले अहिले स्वर्गमा जे गरिरहनुभएको छ त्यो यस संसारमा उहाँ मर्नुभएर जे गर्नुभयो त्यत्तिकै महत्त्वपूर्ण छ होइन त?”

“हो,” सहमत हुँदै आमाले भनिन्। “दुवै, उहाँको मृत्यु र स्वर्गमा उहाँले गरिरहनुभएको सेवाकार्य हाम्रो मुक्तिको निम्ति अत्यन्तै आवश्यकछन्। पाप भनेको केवल नराम्रो काम गर्नेमात्र होइन। अरूले नदेखेको पाप पनि हामी गर्दछौं। हामी परमेश्वरबाट टाढा भयौं भने पनि हामी पाप गरेका हुन्छौं। हामीले गर्नुपर्ने काम नगरेर र हाम्रो सामर्थ्यलाई परमेश्वरको निम्ति प्रयोग नगर्दा पनि पाप १६०

अनुग्रहले सबै ढाक्दछ

येशूको ज्योतिले अन्धकारलाई
हटाइन्छ

हुन्छ।”

“तर हामी सबैले पाप गरेकाछौं,” मोहनले भन्यो। “हाम्रा पापहरू क्षमा भयो भनेर हामी कसरी थाहा पाउने?”

“२ कोरन्थी १२:९मा,” आमाले सुनाउँछिन्, “हामीलाई ढक्क पारिएको छ कि परमेश्वरको

अनुग्रह यतिका ठूलो छ कि उहाँले हाम्रा सबै पापहरू हामीले सोचेको भन्दा धेरै ढाक्नुहुन्छ। यदि हामी हाम्रा पापको निम्ति पश्चाताप गर्‍यो र येशूकहाँ आएर क्षमा माग्यौं भने उहाँले क्षमा दिनुहुन्छ। परमेश्वरलाई हामीले प्रेम गरेर सानै गल्ती गरेतापनि उहाँले हामीलाई जहिले पनि ग्रहण गर्नुहुन्छ। हामी व्यक्तिगतरूपमा मुक्ति पाउँछौं, सामुहिकरूपमा होइन भनेर थाहा पाइराख्नु पनि जरुरी छ।”

“त्यसको अर्थ के हो?” मोहनले सोध्यो।

“अँ,” आमाले भन्छिन्, “तिमी कुनै चर्च वा परिवारमा भएको कारणले तिमिले मुक्ति पाउने होइन। यदि तिमिले व्यक्तिगत रूपमा येशूसँग तिम्रो पापको क्षमा माग्यौं भने उहाँले तिम्रीलाई क्षमा दिनुहुन्छ र मुक्ति दिनुहुन्छ साथै तिम्रा सबै पापहरू उहाँले ढाक्नुहुन्छ किनभने उहाँ तिम्रो निम्ति मर्नुभएको थियो।”

“ए,” मोहनले भन्यो। “न्यायको बारेमा सोच्दा र स्वर्गदूतहरूले हाम्रा सबै लेखा राख्नुहुन्छ भन्ने कुरालाई सोच्दा त डर पनि लाग्छ।”

“हुन सक्छ,” आमाले हाँमाहाँ मिलाउँदै भनिन्। “तर यो याद गर्नु, यदि हामीले येशूलाई हाम्रो मुक्तिदाता भनेर ग्रहण गर्‍यौं र हाम्रा पापहरूलाई क्षमा दिन अनुरोध गर्‍यौं भने हाम्रा पापहरू मेटिन्छ। यो येशूको वचन हो। उहाँको सिद्ध धार्मिकताको पोशाकले हामीलाई ढाक्दछ र हामी डराउनुपर्ने आवश्यकै छैन। प्रभु येशू हाम्रो सबभन्दा उत्तम मित्र हुनुहुन्छ।”

अध्याय-२९

पाप कहाँबाट सुरु भयो?

“आमा, म त अलमलमा परेको छु,” मोहनले कुराकानी सुरु गर्‍यो, “परमेश्वरले सुरुदेखिनै किन पाप हुन दिनुभयो? धेरै मानिसहरू पापले गर्दा कष्ट पाएका थिए र पाइरहेका छन्।”

“हो,” आमाले सहमत जनाउँछिन्, “मानिसहरूले दुःख पाइरहेका छन्। परमेश्वरकै उच्च स्वर्गदूत लुशिफर कसरी सैतान भयो भनेर बाइबलले बताउँदछ। यशैया अध्याय १४ को पद १३,१४ पद त।”

मोहनले बाइबल लिएर पढ्यो: “तिमीले आफ्नो हृदयमा भन्थौ, म स्वर्गमा उक्लनेछु। परमेश्वरका ताराहरूभन्दा माथि म मेरो सिंहासनलाई उच्च पार्नेछु। पवित्र पर्वतको सबैभन्दा उच्च टाकुरामा सभासद्को पर्वतमा म विराजमान हुनेछु। म बादलको ढुप्पाभन्दा माथि उक्लनेछु, म आफूलाई सर्वोच्च परमेश्वर जत्तिकै बनाउनेछु।’ तर आमा यसले त लुशिफरलाई के भयो भनेको छैन त?”

“भनेको छ नि,” आमाले बुझाउन खोजिन्। “लुशिफर परमेश्वर हुन्छु

किन भनेर मोहनले सोध्यो

भन्ने निर्णय गर्नुभन्दा पहिला ऊ स्वर्गका स्वर्गदूतहरूमा उच्च ओहोदामा बसेको थियो। ऊ सिद्ध र सुन्दर थियो। जुन प्रकारले उसलाई सृष्टि गरिएको थियो त्यसमा उसको कुनै कमी थिएन। तर आफूदेखि नै लुशिफरलाई घमण्ड चढ्यो। उसमा अहङ्कारले भरिन पुग्यो र आफ्नो भाऊ झन खोज्न थाल्यो। उसले आफूलाई आफूभन्दा धेरै सम्मानित भएको ठान्यो। यथार्थमा ऊ येशूको डाहा गर्थ्यो, जो परमेश्वरको पुत्र हुनुहुन्थ्यो।”

“त्यसको अर्थ, येशू यस पृथ्वीमा बालक भएर आउनुभन्दा अघि नै उहाँको अस्तित्व स्वर्गमा थियो त?” मोहनले सोध्यो।

“हो,” आमाले भन्छिन्। “यूहन्नाको पहिलो अध्यायको सुरुको केही पदहरूमा नै येशू परमेश्वरसँग सदा सदा हुनुहुन्थ्यो भनेर उल्लेख गरिएको छ। उहाँ बालक भएर आउनुभन्दा धेरै अघि नै हुनुहुन्थ्यो।”

“ए, हो र?” मोहनले भन्यो, “तर लुशिफरले येशूको किन डाहा गर्‍यो त?” “परमेश्वर र येशू मिलेर नयाँ संसार सृष्टि गर्ने योजनामा आफू पनि संलग्न हुनुपर्ने लुशिफरले जिकिर गरेको थियो। उहाँहरूले उसलाई जानाजानी त्यस योजनामा संलग्न नगराउनुभएको र त्यसको फलस्वरूप सबै स्वर्गदूतहरूको सामु उसलाई हेपेको भन्ने कुरो उसले सोच्यो। सैतान येशूको इख गर्न थाल्यो र अरू स्वर्गदूतहरूको सामु येशूको विरुद्धमा यसरी कचकच फैलायो-‘नयाँ संसारको सृष्टिको योजनामा येशू किन समावेश हुनुभयो? मलाई किन समावेश गरिएन? येशूलाई मभन्दा माथि किन आदर गरियो’ आदि।”

“परमेश्वरले ठिक गर्नुभएन भनेर लुशिफरले कतिपय स्वर्गदूतहरूलाई चित्त बुझाएर तिनीहरूलाई आफ्नो हातमा लियो। उसको विद्रोही भावनाले गर्दा स्वर्गमा युद्ध भयो र एकतिहाइ स्वर्गदूतहरू स्वर्गबाट फर्काइयो। अब सैतान रिसले चुर हुन पुग्यो।” आमाले भनिन्।

“के सैतान र लुशिफर एउटै हो त?” मोहनले सोध्यो।

“हो,” आमाले जवाफ दिइन्। “स्वर्गबाट फर्काइएपछि उसलाई लुशिफर भनेर सम्बोधन गर्न छोडिएको थियो। किनभने ऊ असल स्वर्गदूतमा गनिन छोडिएको थियो। लुशिफरको अर्थ चिराख वा बत्ती बोक्ने हो, तर अब ऊ १६४

पाप कहाँबाट सुरु भयो ?

लुशिफरको पतन

सैतान भयो जसको अर्थ शत्रु।”

“ए हो र,” मोहनले भन्यो, “तब सैतानले के गर्‍यो त?”

“यो सबै परमेश्वरको दोष हो भनेर उसले अरू स्वर्गदूतहरूलाई भन्यो। परमेश्वरको शासन स्वीकार्य छैन भनेर उसले दावी गर्न थाल्यो। त्यसले गर्दा ऊ डाहाले छटपटिन थाल्यो र स्वर्गबाटै खसालियो। उसले आदम र हव्वालाई छल गर्‍यो र पाप गर्न उक्सायो। आदम र हव्वालाई पनि परमेश्वरको नीति ठिक भएन भनेर उक्सायो। जब पाप गर्ने मानिसहरूको निम्ति येशू आफै मर्न तयार हुनुभएको थियो तब ऊ चकित

भएको थियो। सैतानले जे गरेतापनि उसले आफूलाई परमेश्वरभन्दा माथि राख्न खोज्ने प्रयास गर्दै रह्यो।”

“उजाड स्थान वा मरुभूमिमा ढुङ्गालाई रोटी बनाउने जस्तो चमत्कार काम गर्न सैतानले येशूलाई उक्साउन खोजेको थियो। दुःख पाउनु पर्दैन आफूलाई ढोगे सबै संसार दिन्छु भनेर उसले येशूलाई प्रलोभनमा फसाउन खोजेको थियो होइन त?” मोहनले सोध्यो।

“हो, यो एक उदाहरण हो जसमा सैतान आफूलाई परमेश्वरभन्दा माथि राख्न खोजेको थियो भनेर देखाउँछ,” आमाले भनिन्। “जब येशूलाई पापमा फसाउन ऊ असफल भयो र यस संसारको शासक ऊनै हो भनेर येशूबाट स्वीकार गराउन सकिएन तब उसले येशूलाई झन घृणा गर्न थाल्यो। आखिरमा येशूलाई सास्ती दिएर मार्न उसले उक्सायो।”

“यो कस्तो नराम्रो कुरा!” मोहनले दुःख मान्दै भन्यो।

“हो,” आमाले भनिन्। “तर परमेश्वर न्यायी हुनुहुन्छ र मानिसहरूलाई उहाँले प्रेम गर्नुहुन्छ, र तिनीहरूलाई उद्धार गर्न उहाँ जुनसुकै कदम पनि चाल्न

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

तयार हुनुभएको थियो भनेर सारा जगतको सामु उहाँले देखाउनुभएको थियो। मानिसहरूलाई धोखा दिने र कष्ट दिने सैताननै हो भनेर जगतका सारा जीवहरूलाई देखाइएको थियो।”

मोहनले केही बेर सोच्यो। अनि उसले भन्यो, “यदि यथार्थमा के भयो सो मानिसहरूले बुझ्न सकेको भए कसैले पनि उहाँलाई दोष दिन ठाउँ हुँदैनथ्यो। यस संसारमा सारा दुःखकष्टको सुरुवात त सैतान पो रहेछ भनेर तिनीहरूले थाहा पाउने थियो।”

“तर, धेरै मानिसहरूलाई यो कुरा थाहा छैन,” आमाले भनिन्। “कसैले त तिनीहरूलाई भनिदिनुपर्छ,” मोहनले गम्भिर भएर व्यक्त गर्‍यो। केही समय चुपचाप बसेपछि उसले भन्यो, “परमेश्वर न्यायोचित हुनुहुन्छ भन्ने प्रमाण सबैले थाहा पाउनु पर्छ होइन र?”

“सुरुदेखि भएको विवाद वा कलह त्यही हो,” आमाले सहमत जनाउँदै भनिन्। “परमेश्वर न्यायी छैन भनेर सैतानको पहिलो आरोप थियो। साँच्चै भनौं भने यो महान् कलह वा विवाद, तिम्पो र मेरो बीचमा पनि होइन न त सैतानको बारेमा हो। यो परमेश्वर र उहाँ न्यायी हुनुहुन्छ भनेर प्रमाणित गरेर देखाउन खोज्नु नै महान् विवाद वा कलहको विषयबस्तु हो। जब येशू ख्रीष्ट र सैतानको बीचमा भइरहेको युद्ध वा कलह सकिन्छ तब सबैले थाहा पाउनेछन् कि परमेश्वर न्यायी हुनुहुन्छ। प्रत्येक मानव प्राणी आफूलाई कसको पक्षमा उभ्याउने भन्ने अवसर पाउनेछ।”

“परमेश्वरले हामीलाई धेरै प्रेम गर्नुहुन्छ होला,” मोहनले भन्यो, “किनकि उहाँले सबैलाई कसको पक्षमा उभिने भन्ने अवसर दिनुहुन्छ।”

“हो,” आमाले भनिन्, “उहाँ धेरै प्रेमिलो परमेश्वर हुनुहुन्छ।”

“यो लडाइँ छिटै सिद्धियोस् भन्ने म चाहन्छु। सबैले यस बारे बुझोस् र परमेश्वर प्रेमिलो हुनुहुन्छ भनेर थाहा पाओस् भन्ने पनि म चाहन्छु,” मोहनले भन्यो।

“जब परमेश्वर र सैतानको बीचमा भइरहेको महान् कलह वा विवादको अन्त्य हुन्छ, तब सारा जगतले नै राहत पाउनेछ,” आमाले भनिन्। “तर यो पनि दुःख लाग्दो कुरो हुनेछ कि कतिपय मानिसहरू सो बुझ्न १६६

पाप कहाँबाट सुरु भयो ?

नचाहेको देखाइनेछ। परमेश्वरले तिनीहरूलाई प्रेम गर्नुभएतापनि ती मानिसहरूले अनन्त जीवन गुमाउनेछन्। तिनीहरू मरेको दृश्य परमेश्वरलाई ठूलो चोट हुनेछ।”

“हो,” मोहनले भन्यो “आफूले माया गरेका मानिसहरू जानाजानी मर्नुपर्दा उहाँलाई दुःख हुनु स्वभाविकै हो।”

“तर,” आमाले भनिन्, “जब यो सबै विवाद अन्त्य हुन्छ तब त्यहाँ फेरि पाप आउनेछैन किनभने के भयो भनेर सबैले थाहा पाउनेछन्।”

“अनि सबैको निम्ति खुशीको समय हुनेछ, र कतिको निम्ति त दुःखको समय पनि हुनेछ,” मोहनले भन्यो। “हामी खुशी हुनेछौं किनकि त्यहाँ पाप फेरि हुनेछैन साथै परमेश्वरको प्रेमलाई नचुनेर उहाँसँग रहन मन नपराएकोले कतिपय मानिसहरूको निम्ति दुःखको समय हुनेछ।”

अध्याय-३०

हाम्रो सबभन्दा ठूलो शत्रु

“हाम्रो ठूलो शत्रु को हो, के तिमीलाई थाहा छ?” आमाले सोधिन्। “मलाई थाहा छैन,” मोहनले जवाफ दियो। “सायद हामी नै हौंला,” हाँस्दै आमाले जवाफ दिइन्, “कहिलेकाहीं हो पनि। तर सैतान नै हाम्रो सबभन्दा ठूलो शत्रु हो। उत्पत्ति ३:१५ पढ त। सैतानले आदम र हव्वालालाई छल गरेपछि परमेश्वरले उसलाई के भन्नुभएको थियो?”

मोहनले ठूलो स्वरले पढ्यो, “तेरो र स्त्रीको बीचमा, र तेरो सन्तान र स्त्रीको सन्तानको बीचमा म दुश्मनी हालिदिनेछु। त्यसले तेरो शिर कुच्याउनेछ, र तैले त्यसको कुर्कुच्चो डस्नेछस्।”

“सैतान धेरै रिसाएको थियो,” आमाले मोहनलाई सम्झाउँदै भनिन्। “आदम र हव्वाले पाप गरे भनेर उसले औँल्याइरहेको थियो। परमेश्वर न्यायी हुनुहुन्छ भनेर देखाउन तिनीहरूलाई नै मुक्ति दिन आफूलाई सुम्पिनुभएको थियो। जसले उहाँको बारेमा सहीरूपमा पढ्छ उसले यो भेट्टाउन सक्छ कि परमेश्वर प्रेमिलो, दयालु र करुणामय हुनुहुन्छ। परमेश्वरका ती गुणहरूले गर्दा सैतानले

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

हाम्रा आत्मिक हतियारहरू

उहाँलाई झन घृणा पो गर्न थालेको थियो। उसले परमेश्वरलाई सिधै आक्रमण गर्न सकेन किनकि परमेश्वर सैतानभन्दा शक्तिशाली हुनुहुन्छ। तर सैतानले परमेश्वरका छोराछोरीहरू मार्फत आफ्नो रिस पोखायो। त्यो रिस जबसम्म द्वन्द्व चलिरहन्छ तब सम्म उसले पोखाइरहनेछ। हेर त, पावलले २ तिमोथी ३:१-५मा के भनेका छन्।”

मोहनले पढ्यो, “ती दिनहरूमा मानिसहरू आफैलाई मात्र माया गर्ने, रुपियाँपैसाको मोह गर्ने, घमण्डी, हठी, अरूको बदनाम गर्ने, आमा-बुबाको आज्ञापालन नगर्ने, बैगुनी र अपवित्र, स्वाभाविक प्रेमरहितका, खुशी पार्न नसकिने, अरूको बदखाइ गर्ने, दुराचारी, क्रूर, असल कुरालाई घृणा गर्ने, विश्वासघाती, उताउला, अहङ्कारले फुलेका, परमेश्वरलाई भन्दा सुख-विलासलाई प्रेम गर्ने, भक्तिको भेषचाहिँ लिने, तर त्यसको शक्तिलाई इन्कार गर्ने हुनेछन्। सत्यता मानिसहरूबाट अलग बसा’ तर सैतानको चालमा मानिसहरू किन सजग भइरहेका छैनन्? के परमेश्वरका जनहरू सुतिरहेका छन् त? सैतानका चालहरूप्रति मानिसहरूले वास्ता नगरेको जस्तो देखिन्छ।”

आमाले भनिन्, “हो, परमेश्वरका धेरै जनहरू सुतिरहेका छन्, किनकि तिनीहरूको जीवनमा हुनुपर्ने पवित्र आत्मा तिनीहरूमा छैन। तिनीहरूले सैतानको शक्तिलाई बुझ्दैन र परमेश्वरसँग कसरी लड्ने भन्ने सैतानको योजना तिनीहरूलाई थाहा छैन। सुतिरहेको शत्रुलाई जित्न सजिलो हुन्छ। अझ परमेश्वर र सैतानको बीचमा युद्ध वा कलह भइरहेको छ भन्ने कुरा थाहा नपाउँदा १७०

हाम्रो सबभन्दा ठूलो शत्रु

वा वेवास्ता गर्दा सैतानलाई झन लड्न सजिलो बनाउँछ। ख्रीष्टसँग बलियो सम्बन्ध नराख्ने मानिसहरूले ती कुराहरू बिर्सिन्छन् वा त्यसलाई बुझ्ने प्रयास पनि गर्दैनन्।”

“जो मानिस येशूको नजिक हुन्छ उसले पापलाई घृणा गर्दछ जसरी येशूले पनि गर्नुहुन्छ। परमेश्वरले तिनीहरूलाई धेरै प्रेम गर्नुभएको हुनाले उहाँलाई प्रेम गर्नेहरूले त्यस्तो केही पनि गर्नुहुन्न जसले उहाँको चित्त दुख्छ। तर धेरै मानिसहरू परमेश्वरको सम्पर्कमा बस्दैनन्। त्यसले गर्दा सैतान परमेश्वरसँग युद्ध गरिरहेको छ भन्ने ज्ञान तिनीहरूलाई थाहा छैन। येशूका भक्तहरूलाई सैतानले आतङ्कित बनाएको पनि तिनीहरूलाई थाहा छैन। केही नराम्रो कुरो भयो भने तिनीहरूले परमेश्वरलाई नै दोष दिन्छन्। तर परमेश्वरले खराब कुरो हुन दिनुहुन्न। यद्यपि, दुष्ट कामहरू भइरहेको छ किनकि परमेश्वर र सैतानको बीचमा युद्ध वा कलह भइरहेको छ, र हाम्रो शत्रु सैतान निष्पूर छ।”

“हामी के गर्ने त?” मोहनले सोध्यो।

“एफिसी ६:१०-१८ पढ,” आमाले अन्हाइन्।

मोहनले पढ्यो, “अब अन्त्यमा, प्रभुमा र उहाँका शक्तिको सामर्थ्यमा बलवान् होओ। दियाबलसका युक्तिहरूका विरुद्धमा खडा हुन सक्नलाई परमेश्वरका सारा हातहतियार धारण गर। किनकि हामीहरूको युद्ध शरीर र रगतको विरुद्ध होइन, तर प्रधानताहरूका विरुद्ध, शक्तिहरूका विरुद्ध, वर्तमान अन्धकारका सांसारिक शासकहरूका विरुद्ध र स्वर्गीय स्थानहरूमा भएका दुष्टयाइँका आत्मिक सेनाहरूका विरुद्ध हो। यसैकारण परमेश्वरका सारा हातहतियार उठाओ, र यसरी खराब दिनको सामना गर्न सक, र सबै काम गरेर खडा हुन सक्ने होओ। यसकारण आफ्ना कम्मर सत्यले कसेर, धार्मिकताको छाती-पाता लाएर खडा होओ, र खुट्टामा मिलापको सुसमाचारका जुता लाएर तयार होओ। साथै विश्वासको ढाल उठाओ, जसबाट तिमीहरू दुष्टका सबै अग्निबाण निभाउन सक्नेछौ। मुक्तिको टोप लगाओ, र पवित्र आत्माको तरवार लेओ, जोचाहिँ परमेश्वरको वचन हो। सारा प्रार्थना र निवेदनसाथ सब समय पवित्र आत्मामा प्रार्थना गर। यस उद्देश्यले लगनशील र सतर्क भएर सबै सन्तहरूका निम्ति प्रार्थना गरिरहो।”

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

“अब १ पत्रुस ५:८,९ पढ,” आमाले फेरि अन्हाइन्।

“सचेत रहो, जागा रहो, तिमीहरूको शत्रु दियाबलस कसलाई भेट्दाऊँ र खाइहाँलू भनी गर्जने सिंहझैँ खोजिहिँड्छ। विश्वासमा दहिला भएर त्यसको विरोध गर, किनकि संसारभरि नै तिमीहरूका दाजुभाइहरूले पनि यस्तै कष्टको अनुभव गरिरहनुपरेको छ,” मोहनले पढ्यो।

मोहनले बाइबल बन्द गरपछि आमाले उसलाई सुनाइन्, “हामी कोसँग लडिरहेका छौँ ती पदहरूले धेरै स्पष्टसँग हामीलाई बताउँदछ। तर हामी डराउनुपर्दैन।”

“येशूले लड्नुभएको थियो र जित्नुभयो, होइन त?” मोहनले भन्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमा सहमत हुँदै भनिन्, “यदि हामीले माग्यौँ भने उहाँले हामीलाई शक्ति दिनुहुन्छ। हाम्रा दिमागहरू वा हामीले जे गछौँ त्यसलाई सैतानले नियन्त्रण गर्न सक्दैन। यदि उसलाई नियन्त्रण गर्न दियो भनेमात्र उसले हामीलाई प्रभाव पार्न सक्छ। हामीलाई उसले रिस उठाउन सक्छ तर उसले हामीलाई नाश गर्न सक्दैन। उसले हामीलाई बिगार्न सक्छ वा दुःख दिन सक्छ तर उसले हामीलाई येशूबाट कहिल्यै पनि छुटाउन सक्दैन। सैतानले लडाईँ हारिसकेको छ। तर येशू नजाउञ्जेल र हामीलाई स्वर्ग नआउञ्जेल उसले हामीलाई दुःख दिइरहन सक्छ।”

“येशू छिट्टै आउनुभएको म चाहन्छु,” मोहनले सुस्केरा हाल्दै भन्यो।

अध्याय-३१

स्वर्गदूतहरू को हुन्?

“आमा, स्वर्गदूतहरू खास को हुन्?” मोहनले सोध्यो।

“तिमीले बाइबलमा हेर, त्यसले बताउँछ। उदाहरणमा हिब्रू १:१४ पढ त।” मोहनले पढ्यो, “सबै स्वर्गदूतहरू मुक्ति पाउनेहरूका खातिर सेवा गर्नलाई पठाइएका सेवा गर्ने आत्माहरू हुन् (रूपान्तरित)।”

“अब भजन ८:४,५ पढ,” आमाले अच्हाइन्।

“मानिस के हो, र तपाईं त्यसको वास्ता राख्नुहुन्छ? मानिसको छोरो के हो, र तपाईं त्यसको फिक्री गर्नुहुन्छ? तपाईंले त्यसलाई स्वर्गका प्राणीहरूभन्दा केही मात्र सानो बनाउनुभयो, र त्यसलाई महिमा र आदरको मुकुट पहिराउनुभएको छ।” “ए, त्यसोभए स्वर्गदूतहरू आत्मा हुन् जसले परमेश्वरको सेवा गर्छन् र हामीलाई सहयोग गर्न पठाइन्छ, होइन र?” मोहनले सोध्यो।

“हो, परमेश्वरले स्वर्गदूतहरूलाई सृष्टि गर्नुभएको थियो र तिनीहरूलाई निश्चित कामको जिम्मा लगाइदिनुभएको थियो,” आमाले भनिन्।

“बाइबलमा स्वर्गदूतहरूको बारेमा धेरै ठाउँहरूमा उल्लेख गरिएका

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

छन्,” मोहनले
भन्यो। “दानिएललाई
सिंहको खोरमा राख्दा
स्वर्गदूतहरूले सिंहका
मुखहरू बन्द गरेका थिए।
स्वर्गदूतहरूले उनलाई
रक्षा गरेका थिए। येशूको
पुनरुत्थानमा एउटा
स्वर्गदूतले चिहानको
ढुङ्गा हटाइएको थियो।
त्यसबेला स्वर्गदूतले
उहाँलाई बोलाउनुभएको

दानिएललाई स्वर्गदूतले रक्षा गर्छन्

थियो ‘तपाईंको पिताले तपाईंलाई बोलाउँदै हुनुहुन्छ।’ र स्वर्गदूतले मरियमलाई
उनको कोखबाट बालक जन्मिनेछ भनेर सुनाएको थियो।”

“तिमीले ठिकै भन्यौ। बाइबलमा स्वर्गदूतहरूको बारेमा धेरै कथाहरू
छन्। तिमीलाई धेरै थाहा हुनुपर्छ,” आमाले भनिन्।

“मेरो पनि स्वर्गदूत हुनुहुन्छ,” मोहनले भन्यो, “किनकि येशूका प्रत्येक
विश्वासीको सुरक्षा गर्ने स्वर्गदूत हुन्छन्।”

आमाले भनिन्, “स्वर्गदूतहरूको बारेमा अरू केही पदहरू पनि छन्।
तिमीले भजन ३४:७ पढ र म अय्यूब १:९,१० पढ्छु।”

“हुन्छ,” मोहनले भन्यो र पढ्यो, “जसले उहाँमाथि भय राख्छ वा श्रद्धा
गर्छ परमेश्वरले तिनीहरूलाई उद्धार गर्नुहुन्छ। उहाँका दूतले तिनीहरूको वरिपरि
घेरा हाल्छन्।”

आमाले पढिन्, “सैतानले परमप्रभुलाई यसो भनेर जवाफ दियो, ‘अय्यूबले
त्यसै परमेश्वरको डर राखेका हुन् त?’ के तिनलाई, तिनका घराना र तिनका सबै
धन-सम्पत्तिलाई तपाईंले चारैतिरबाट बार हालेर रक्षा गर्नुभएको छैन? तिनका
सबै काममा तपाईंले आशिष् दिनुभएको छ, अनि तिनका गाईबस्तुहरू देशभरि
अनगन्ती बढेका छन्,’ मोहनलाई हेर्दै आमाले भनिन्, “यहाँ लेखिएको अनुसार
१७४

स्वर्गदूतहरू को हुन्?

हामीलाई रक्षा गर्न परमेश्वरले स्वर्गदूतहरूलाई प्रयोग गर्नुहुन्छ। अय्यूबको वरिपरि बार राखेको भन्नुको अर्थ तिनको वरिपरि स्वर्गदूतहरू थिए भन्न खोजेको म विश्वास गर्दछु।”

“तर सैतानको पछि लाग्ने एक तिहाइ स्वर्गदूतहरूको बारेमा के भन्ने? के तिनीहरू अझै ऊसँग छन त?” मोहनले थाहा पाउन चाह्यो।

“दुर्भाग्यवस, छन्,” आमाले जवाफ दिइन्। “आज तिनीहरूलाई दुष्ट आत्माहरू भनेर हामी सम्बोधन गर्दछौं किनकि तिनीहरू सैतानको पक्षमा थिए। तिनीहरूलाई स्वर्गदूत भनेर हामी अब भन्दैनौं। तर तिनीहरू ज्योतिका स्वर्गदूतहरू जस्तो देखा पर्न सक्छन् भनेर बाइबलले बताउँदछ।

मर्कूस ५ अध्यायमा एक जना मानिसको कथा के तिमीलाई याद छ त्यसभित्र दुष्टआत्माहरू थिए?”

“मैले त केवल एउटामात्र दुष्ट आत्मा भनेर सोचेको थिएँ,” मोहनले जवाफ दियो।

“पद ९ हेर त, जहाँ लेखिएको छ,” आमाले भनिन्, “अनि जब येशूले त्यसलाई सोध्नुभयो, “तेरो नाउँ के हो?” त्यसले उहाँलाई भन्यो, “मेरो नाउँ त फौज हो, किनकि हामी धेरै छौं।” किनकि उसँग धेरै दुष्ट आत्माहरू थिए। रोमी सैनिकको फौजमा तीन हजारदेखि पाँचहजारसम्म मानिसहरू हुन्थे। त्यस बिचरा मानिसमा हजारौं दुष्ट आत्माहरू थिए होलान्।”

“त्यो त रमाइलो कथा छ,” मोहनले भन्यो, “जब येशूले ती दुष्ट आत्माहरूलाई सुँगुरकहाँ पठाउनुभयो र तिनीहरू फुँफुँ गर्दै समुद्रमा हाम फालेका थिए।” आमा मुस्कुराउँछिन्।

“सुँगुरका मालिकहरूलाई ठिकै गरे,” मोहनले भन्यो, “तिनीहरू सुँगुरहरू पाल्नुहुँदैनथ्यो। यहूदीहरू सुँगुरलाई छुन पनि छुँदैनथे। तिनीहरूले सुँगुर पालेर साथीहरूलाई किन बेचे त?”

हाँसदै आमाले भनिन्, “सायद, येशूले पनि त्यही सोच्नुभएको होलान्। जब कुनै मानिस शरीरमा सैतानका आत्माहरू हुन्छन्, तब तिनीहरूले जहिले पनि उसलाई नाश गर्न खोज्छ। बाइबलमा दुष्ट आत्माहरूको बारेमा अरु कथाहरू पनि छन्। लूका ४:३३-३६मा तिमी पछि पढे पनि हुन्छ। त्यहाँ यहूदीहरूको आराधना

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

गर्ने धर्मस्थलमा दुष्ट आत्माले सताएको मानिस थियो भनेर उल्लेख गरिएको छ भने मर्कूस ७:२६-३० र मर्कूस ९:१७-२७ मा दुष्ट आत्माहरूको पकडमा रहेको मानिसहरूको कथा छन्।”

“जो मानिसहरूमा दुष्ट आत्मा वा दुष्ट आत्माहरू छन् तिनीहरू दुःख पाइरहेको हुन्छन् र तिनीहरूलाई सहयोग गर्न येशूको आवश्यकता भएको देखिन्छ,” मोहनले आफ्नो भनाइ राख्यो।

“हो, तिनीहरूलाई येशूको सहयोग चाहिन्छ,” आमाले भनिन्, “तर तिनीहरूमा दुष्ट आत्मा छ भन्दै तिनीहरू दुःख पाइरहेको सधैं देखिन्दैन। कतिपय मानिसहरूमा दुष्ट आत्मा हुन्छन्, किनकि तिनीहरूलाई मन पराएर नै दुष्ट आत्माहरूसँग मिलोमतो गरेका हुन्छन्। यसको ज्वलन्त उदाहरण सिमोन मगस हो जो जादुगर थियो। उसको बारेमा कथा प्रेरितको पुस्तकमा पाइन्छ।”

“अझ धेरै खतरा त यो छ कि कतिपयले सैतानको अस्तित्व नै छैन भनेर सोच्दछन्। यदि सैतानको अस्तित्वलाई स्वीकार गरिएन भने उसको शक्तिबाट कोही पनि उम्कन सक्दैन। कतिपय मानिसहरूले सैतानलाई रातो, कालो, सेतो लुगा लगाएको, टाउकोमा सिङ्गहरू भएको र पशुको जस्तो खुट्टा भएको भनेर चित्रण गर्दछन्। अनि तिनीहरूले उसँग डराउँदैनन् र उसको बारेमा वास्ता पनि गर्दैनन्। यथार्थमा सैतान एकदम शक्तिशाली जीव हो र परमेश्वरका जनहरूसँग क्रोधित भएको छ। सैतान तिनीहरूको ठूलो शत्रु हो।”

मोहन डराउँदै भन्यो, “सुन्दा त धेरै डरलाग्दो छ नि?”

“हो, मोहन,” आमाले सम्झाउँदै भनिन्, “तिमी सैतानसँग डराउनुपर्दैन किनभने सैतानको भन्दा येशूको शक्ति धेरै छ। येशूले तिमीलाई रक्षा गर्न स्वर्गदूत वरिपरि खटाउनुहुन्छ। उहाँले तिमीलाई कहिल्यै पनि निराश पार्नुहुन। तिमीले येशूसँग सधैं मिलेर बस्नुपर्दछ। बिहानैदेखि दिनभरी उहाँसँग हिँड्ने काम तिम्रो हो।”

“म प्रयास गर्दैछु,” मोहनले भन्यो।

“तिम्रो लागि म दिनदिनै प्रार्थना गरिरहेको छु,” आमाले भनिन्, “येशूको हातमा तिमी होस् र सैतानले तिमीलाई बशमा नपारुन् भनेर म प्रार्थना गरिरहन्छु।”

अध्याय-३२

बाइबल: परमेश्वरको वचन

“जब हामी युगको अन्ततिर आइपुग्छौं, तब शैतान झन झन बलियो भएर हामीलाई येशूबाट छुटाउन प्रयास गर्दछ,” जब मोहन सुन्न तयार भयो तब आमाले भनिन्।

“यसो गर्न शैतानले पहिला नै योजना बनाएको थियो भन्ने कुरा तपाईंको कुराले बताउँछ,” मोहनले आफ्नो जिज्ञासा राख्दछ।

“हो,” आमाले भनिन्, “लडाईमा सेनापतिले युद्ध गर्न योजना बनाएको जस्तै उसले पनि येशूका भक्तहरूलाई विगार्न योजना बनाउँछ। अय्यूबको कथा तिमीलाई थाहा छ होइन? अय्यूब १मा लेखिएको छ: एक दिन परमेश्वरका जीव वा दूतहरू आफूहरूलाई प्रस्तुत गर्न उहाँकहाँ आइपुगे। तिनीहरूसँग शैतान पनि आयो। परमेश्वरले शैतानलाई सोध्नुभयो, ‘तिमी कहाँबाट आयौ?’ शैतानले प्रभुलाई जवाफ दियो, ‘म पृथ्वीभरि घुमिरहेको छु।म त्यहाँ तलमाथि गरिरहेको छु’(रूपान्तरित)।”

“सैतानले हामीलाई फसाउन उसले धेरै उपायहरू प्रयास गर्छ।

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

हामीहरूलाई अन्यौलमा पार्न र भ्रममा पार्न उसले भरमग्दुर कोसिस गरिरहेको छ। उसले बाइबललाई नै प्रयोग गरेर इसाई हुँ भनेर दावी गर्नेहरूलाई अन्यौलमा पार्दछ। बाइबलमा भएका सत्यहरूलाई बैंग्याएर त्यसले भन्नु नखोजेको कुरालाई सत्य भनेर मानिसहरूलाई भ्रममा पार्दछ।”

“बाइबललाई नै प्रयोग गरेर सैतानले मानिसहरूलाई कसरी भ्रममा राख्नसक्छ र?” मोहनले सुन्न चाह्यो।

“कतिपय समयमा इसाईहरूले बाइबलको एक पदलाई लिन्छन् वा पदको एक अंश लिन्छन्, अनि, परमेश्वरले भन्न खोज्नुभएको यही हो भनेर जिकिर गर्छन् तर बाँकि अध्याय वा कुन सन्दर्भमा लेखिएको सो वास्ता गर्दैनन्। एउटा पद लिन्छ वा त्यसमामात्र ध्यान दिन्छ र त्यसबाटमात्रै आफूले चाहेको अर्थ निकाल्छ। यदि सम्पूर्ण अध्याय नै पढेको भए तिनीहरूले सोचेको अनुसार होइन रहेछ भनेर थाहा पाउन सकिन्छ,” आमाले भनिन्।

“खै, मैले त अझै राम्रोसँग बुझ्नै सकिँन,” मोहन आफैँ अन्यौलमा पर्छ। “उदाहरणमा,” आमाले भन्छिन्, “कतिपयले पावलले भनेका रोमी ६:१४ पढ्छन् जहाँ लेखिएको छ-‘तिमीहरू अब व्यवस्थामुनि छैन तर अनुग्रहको मुनि’-यही अंशलाई लिएर धेरैजसो इसाईहरूले अब व्यवस्था पालन गर्नुपर्दैन वा तिनीहरूले दश आज्ञाहरू पालन गर्नुपर्दैन भनेर सिकाउँदछन्। तर तिनीहरूले पावलले के भन्न खोजेका थिए सो पूरै रोमी ६ अध्याय पढेको भए थाहा पाउने थियो। हो, इसाईहरू अनुग्रहबाट मुक्ति पाइन्छ भनेर उनले भनिरहेका थिए, र आज्ञाकारी भएर मुक्ति आर्जन गर्ने होइन भनेर पनि उनले बताइरहेका थिए। तर, त्यसको अर्थ यो होइन कि तिनीहरूले परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्नुपर्दैन।”

“ए, मैले बुझें,” मोहनले भन्यो, “फोटो वा चित्रको एउटामात्र भाग हेरेर सबै भाग त्यही हो भनेर सोच्नुजस्तै रहेछ।”

“त्यस्तै खालको छ,” सहमत हुँदै आमाले भनिन्। “बाइबलले के भन्यो सो हामी आफैँले पढ्नुपर्छ ताकि अरूको लहैलहैमा हामी जानुनपरोस्। जब हामी बाइबल अध्ययन गर्छौं, तब यसले स्पष्टसँग के भन्न खोजेको छ सो हामीलाई पवित्र आत्माले सिकाओस् उहाँसँग हामी प्रार्थना गर्नुपर्छ। सैतानले हामीहरूलाई अन्यौलमा पार्न खोज्नु उसले विज्ञान पनि प्रयोग गर्दछ।”

बाइबल: परमेश्वरको वचन

“के शैतानले विज्ञानको आविष्कार गरेको हो त?” मोहनले सोध्यो।

“अहं,” हाँस्टै आमाले भनिन्। “सृष्टि मै परमेश्वरले विज्ञानका नियमहरू राख्नुभएको थियो। तर मानिसहरूले

विज्ञानलाई सधैं राम्रोसँग बुझ्न सकेको छैन। तिनीहरूले अलिकति विज्ञान पढ्छन् र त्यसले भनेको कुरा बाइबलसँग मेल खाएको देख्दैन अनि बाइबललाई नै विश्वास गर्न छोड्छन्।”

“ए, त्यसको अर्थ तिनीहरूले विज्ञानलाई राम्रोसँग बुझेको भए,” मोहनले भन्यो, “विज्ञान र बाइबलको बीचमा एक आपसमा तालमेल छ भनेर तिनीहरूले बुझ्न सक्छ, होइन त?”

“हो,” आमाले भनिन्। “परमेश्वरले नै विज्ञानलाई सृष्टि गर्नुभएको थियो। त्यसकारण, बाइबलले हामीलाई के भन्न खोजिरहेको छ सो स्वाभाविकैरूपमा विज्ञान पनि सहमत हुन्छ। फेरि हामीले के विश्वास गर्छौं त्यसमा पनि हामी होशियार हुनुपर्छ। हामीले धेरै धारणाहरू सुन्छौं, तर बाइबल अनुसार ती सबै सत्य हुन्छ भन्ने छैन। हामीले विश्वास गरेको प्रत्येक ज्ञानलाई बाइबलले अनुमोदन गर्नुपर्छ भन्ने कुरामा हामी यकिन हुनुपर्छ।”

“हामीले थाहा पाउनु पर्ने सबै कुरो परमेश्वरले प्रकट गर्नुभएको छैन भनेर सैतानले आरोप लगाएको मानिसहरू सुन्न चाहन्छन्। कतिपय मानिसहरू बाइबलभन्दा अर्कै स्रोतहरूमा आफ्नो जिज्ञासालाई पुष्टि गर्न खोज्छन्। तिनीहरू दुष्ट आत्माहरूसँग कुरा गरेर परमेश्वरले हामीलाई कहिल्यै पनि प्रकट नगरेका रहस्यहरू पत्ता लगाउन खोज्छन्। सैतानले हव्वाको दिमागमा यो झुठ राखिदिएको थियो कि परमेश्वरले उनीबाट चाहिने ज्ञान लुकाउनुभएको थियो।”

“के यो शैतानका आत्मा वा दुष्ट दूतहरूको लहैलहैमा लाग्न खालको

येशूलाई आँल्याउने बाइबलीय
शिक्षा नै हाम्रो सुरक्षा

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

धर्म वा शिक्षा होइन र जसलाई अङ्ग्रेजीमा स्पिरिचुलिजम भनिन्छ?” माइकलले सोध्यो।

“हो,” आमाले भनिन्। “याद गर्नु, शैतान त अत्यन्तै चकमक भएर अलौकिक तरिकाले मानिसहरूलाई मनमुग्ध पार्न देखा पर्न सक्छ। कतिपय दुष्ट आत्माहरूसँग कुरा गर्ने मानिसहरूले आफूहरू स्वर्गका दूतहरूसँग कुरा गर्दैछन् र तिनीहरूले अगुवाइ गरिरहेका छन् भनेर आफूहरूलाई विश्वस्त पार्दछन्। त्यस्ता दुष्ट आत्माहरूसँग सम्पर्क राख्न हाम्रो आवश्यक छैन भनेर हामी निश्चित हुनुपर्छ। हामीले मुक्ति पाउन के गर्नुपर्छ सो हामीलाई चाहिने सबै ज्ञान परमेश्वरले बाइबलमा प्रकट गर्नुभएको छ।”

“कतिपय समयमा येशू परमेश्वर नै हुनुहुन्छ कि भन्ने विषयमा शङ्का गराउन शैतानले कानेखुशी गर्छ। कतिपय मानिसहरूले उहाँ असल मानिस वा गुरुमात्र हुनुहुन्छ तर वास्तविक परमेश्वर होइन भनेर विश्वास गर्छन्। अझ कतिपयले त शैतान छँदैछैन, यो सबै दिमागको कुरो हो भनेर पनि सिकाउँदछन्। उसको अस्तित्वलाई स्वीकार नगरेकोले उसले मानिसहरूलाई कसरी फसाइरहेको छ सो तिनीहरूलाई थाहै हुँदैन। मानिस मरेपछि उसको आत्मा मर्दैन अर्थात् ऊ साँच्चिकै मर्दैन भनेर कतिपय इसाईहरूले सिकाउँदछन्। येशूलाई विश्वास गर्नेहरू मरेपछि अहिले नै उहाँले स्वर्ग लानुहुन्छ र नगर्नेहरू अहिले नै आगोमा फ्याँकिन्छन् रे! यसको बारेमा हामी अर्को पल्ट छलफल गर्नेछौं। कतिपयले परमेश्वरमाथि भरोसा राख्दैन र उहाँका प्रतिज्ञाहरूप्रति शङ्का गर्दछन्। परमेश्वरले तिनीहरूलाई हेरचाह गर्नुहुन्छ भन्ने कुरालाई तिनीहरूले विश्वास गर्दैनन्। तर सबभन्दा कमजोर इसाई जसले परमेश्वरमाथि विश्वास र भरोसा राख्छ त्यो मानिस शैतानका सबै दुष्ट दूतहरूभन्दा बलियो हुन्छ।”

मोहनले भन्यो, “परमेश्वरका आज्ञाहरूप्रति बफादारी भएर बस्ने उहाँका जनहरूलाई उहाँले सुरक्षा दिनुहुन्छ भन्ने सन्देश बाइबलमा जताततै छरिएको मलाई थाहा छ। त्यसकारण आज पनि यदि हामी उहाँको साथमा छौं भने उहाँले हाम्रो हेरचाह गर्नुहुन्छ।”

“तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले भनिन्। “येशूसँग दिनदिनै कुरा गर्न नबिर्सनु। प्रार्थनाबिना कोही पनि मानिस सुरक्षित हुँदैन।”

अध्याय-३३

मृत्यु र पुनरुत्थान

“समयको सुरुदेखि नै मृत्यु भन्ने हुँदैन, आत्मा अमर छ भन्ने भ्रम फैलाएर मानिसहरूलाई सैतानले अलमलमा पारिरहेको छ। उसले हव्वालाई अदनको बगैँचामा के भनेको थियो हेर त उत्पत्ति ३:१-५,” आमाले मोहनलाई अन्हाइन्।

मोहनले पढ्यो “परमप्रभु परमेश्वरले बनाउनुभएका वन्य पशुहरूमध्ये सर्प सबभन्दा धूर्त थियो।” त्यसले स्त्रीलाई भन्यो, “के परमेश्वरले तिमीहरूलाई बगैँचाको कुनै पनि रूखको फल नखानू भनी भन्नुभएको छ?” स्त्रीले सर्पलाई भनिन्, “बगैँचाका रूखहरूका फल हामी खान सक्छौं, तर बगैँचाको बीचमा भएको रूखका फलको विषयमा परमेश्वरले भन्नुभएको छ, ‘त्योचाहिँ नखानू र नछुनू, नत्रता तिमीहरू मर्छौं।’” सर्पले स्त्रीलाई भन्यो, “तिमीहरू मर्दैनौ। किनकि परमेश्वर जान्नुहुन्छ कि जुन दिन तिमीहरू त्यो खान्छौ त्यही दिन तिमीहरूका आँखा खुल्नेछन्, र असल र खराबको ज्ञान पाएर तिमीहरू परमेश्वरजस्तै हुनेछौ।”

“हेर त,” आमाले भनिन्, “आदम र हव्वाको समयदेखि सैतानले मानिस मर्दैन भनेर बहकाउन प्रयास गरिरहेको छ। मानिसहरू साँच्चिकै मर्दैन किनभने

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

तिनीहरू अमर छन्।”

“त्यसको अर्थ के हो?” मोहनले सोध्यो।

“त्यसको अर्थ सैतानले इसाईहरू र अरू मानिसहरूलाई यो विश्वास दिलाउन चाहन्छ कि जब मानिस मर्छ, उसको शरीरलाई गाडिन्छ वा जलाइन्छ तर उसको आत्मा सधैं जीइरहन्छ, शरीर मरेपनि ऊ मर्न सक्दैन,” आमाले भनिन्।

“खोइ, म त पत्याउँदिन,” मोहनले भन्यो।

“धेरै मानिसहरूले त्यही विश्वास गर्छन्,” आमाले भनिन्। “प्रायजसो सबै इसाईहरूले नै मानिसको आत्मा जीवितै हुन्छ भनेर सिकाउँछन्। अमर भनेको नै त्यही हो। मानिस मरेपछि उसको आत्मा जीवितै रहेर घुमीरहन्छ वा अरू जन्म लिइरहन्छ भनेर हिन्दु, मुसलमान, बुद्धधर्म मान्ने र अरू धर्मका मानिसहरूले विश्वास गर्छन्।” “यसको अर्थ के मानिसको आत्मा छ र त्यो कहिल्यै मर्दैन भनेर शैतानले नै मानिसहरूलाई विश्वास दिलाइरहेको छ त? उसले त्यसो किन गर्छ?” मोहनले सोध्यो।

“किनभने यदि सैतानले यस विषयमा मानिसहरूलाई भ्रममा पार्छ भने परमेश्वरको चरित्रको बारेमा पनि उसले भ्रम फैलाउन सक्छ वा अलमलमा पार्न सक्छ। यदि असल मानिसहरू मरेपछि स्वर्गमा जान्छ भने खराब मानिसहरूको गति के हुन्छ त? तिनीहरू कहाँ जान्छ? यदि मानिसहरू मर्दैन र सधैं जीइरहन्छन् भने असल मानिसहरूचाहिँ स्वर्गमा जान्छन् र खराब मानिसहरू नर्कमा परेर अनन्तसम्म दुःख पाइरहन्छन्। असल मानिसहरू अजम्मरी जीवन पाएर स्वर्गमा रमाइलो गरिरहेका हुन्छन् भनेर कतिपय इसाईहरूले नै सिकाउँछन्,” आमाले भनिन्।

“ए,” मोहनले भन्यो, “तपाईंले नर्कको बारेमा कुरा गर्दै हुनुहुन्छ।”

“हो,” आमाले जवाफ दिइन्। “धेरै खराब मानिसहरू नर्कमा नमर्ने आगोमा परेर ऐयाआत्था गरेर सधैं चिच्याउँदै कष्ट पाइरहन्छन् रे। परमेश्वर त्यस्तो निष्ठुर र निरङ्कुस हुनुहुन्न।”

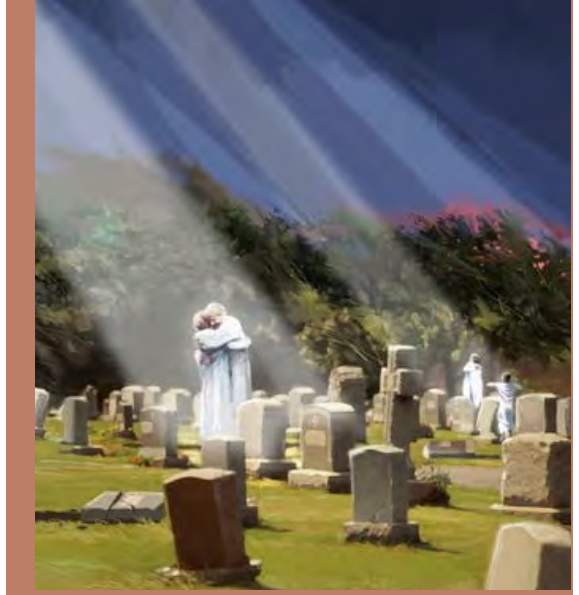
“के बाइबलले नै नर्कको बारेमा चर्चा गर्दैनन् र,” मोहनले सोध्यो।

“गर्छ, तर नर्क भनेको के हो र परमेश्वर कस्तो हुनुहुन्छ भनेर हामीले बुझ्नुपर्छ। परमेश्वरको बारेमा इजकिएल ३३:११ मा के लेखिएको छ, पढ त,”

मृत्यु र पुनरुत्थान

आमाले भनिन्।

मोहनले पढ्यो,
“यसैले तिनीहरूलाई
भन्, ‘जस्तो म जीवित
छु, परमप्रभु परमेश्वर
भन्नुहुन्छ, दुष्टहरूको
मृत्युमा म खुशी हुन्न,
तर तिनीहरूले आफ्नो
चाल त्यागेर बाँचुन् भनी
म चाहन्छु। आफ्नो
दुष्ट चाल त्याग! हे
इस्राएलका घराना हो,
तिमीहरू किन मछौं?’
यहाँ त दुष्टहरूलाई पनि
परमेश्वरले प्रेम गर्नुहुन्छ
भनेर देखाइएको छ।”

पहिला येशूमा मरेकाहरूको पुनरुत्थान

“हो, उहाँ प्रेमिलो हुनुहुन्छ” आमाले भनिन्। “पापीहरू नर्कमा सधैं जलिरहन्छ भनेर सिकाउने भएकोले मानिसहरू परमेश्वरदेखि डराउँछन् र कतिपय त नास्तिक अर्थात् परमेश्वरलाई विश्वास नगर्ने हुन्छन्।” पापीहरू नर्कमा सदासर्वदा जलिरहेका छन् भन्ने सैतानको झुठो शिक्षाको पञ्जामा सबै जना परेका थिएनन्। यस्तो किसिमको शिक्षाले परमेश्वर अत्यन्तै निरङ्कुस भएको देखाउँछ भनेर तिनीहरूले महसुस गरेका थिए। तर सैतानले मानिसहरूलाई बहकाउन अर्को शिक्षा दिन प्रयास गरेको थियो। परमेश्वर दयालु र मायालु हुनुहुन्छ येशूको बलिदानलाई विश्वास गरेपनि नगरेपनि उहाँले सबैलाई स्वर्ग लागि हाल्नुहुन्छ नि भन्ने कुरामा मानिसहरूलाई सैतानले विश्वस्त गर्न चाहेको पाउँछौं। पापको ज्याला मृत्यु हो भनेर बाइबलले सिकाउँदछ। जसले येशूको बलिदानलाई ग्रहण गर्दैन तिनीहरूले पापको ज्याला त पाउँछन्।

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

निरन्तर आगो जलिरहने नर्क ? अहाँ!

“शैतानलाई आफ्नो अगुवा चुन्ने मानिसहरू स्वर्गमा खुशी हुँदैनन् भन्ने कुरो परमेश्वरलाई थाहा छ। यो सोच त। तिमीले आफ्नो सम्पूर्ण जीवननै घृणा गरेर यस संसारमा बिताउने तिम्रो चाहना

छ भने तिम्रो निम्ति स्वर्ग त नर्क जस्तै हुनेछ। फेरि यस पृथ्वीमा दुष्ट कामहरू रुचाउने मानिसहरूसँग स्वर्गमा बस्नुपर्दा के तिमी खुशी हुन्छौ होला त? पापीहरूको निम्ति स्वर्ग त यातना दिने खालको हुन्छ। तिनीहरूले स्वर्ग मन पराउने कुरै भएन। हामी मरेपछि के हुन्छौ भनेर बाइबलले स्पष्टरूपमा बताउँछ। परमेश्वरलाई प्रेम नगर्नेहरूको सदाको निम्ति मृत्यु पखिरहेको हुन्छ। प्रस्थान ३४:५-७ मा लेखिएको छ, “अनि परमप्रभु बादलमा ओर्लनुभयो, र तिनीसँग त्यहाँ खडा भएर उहाँले आफ्नो नाउँ ‘परमप्रभु’ घोषणा गर्नुभयो। त्यसपछि परमप्रभु तिनको सामुन्नेबाट गएर यसो भनी घोषणा गर्नुभयो, “परमप्रभु, परमप्रभु टिठ्याउनमा भरिपूर्ण र दयालु परमेश्वर, जो क्रोध गर्नमा ढिलो, र प्रेम र विश्वस्ततामा प्रशस्त हुनुहुन्छ। उहाँले हजारौं हजारमाथि कृपा देखाउनुहुन्छ, र दुष्टता, विद्रोह र पाप क्षमा गर्नुहुन्छ। तर उहाँले दोषीलाई कुनै किसिमले पनि सजाय दिनुहुन्छ। पिता-पुर्खाका दुष्टताको दण्ड तिनीहरूका छोराछोरी, नातिनातिना, र तेस्रो र चौथो पुस्तासम्म दिनुहुन्छ।” र भजन १४५:२०मा लेखिएको छ, “परमेश्वरलाई प्रेम गर्ने प्रत्येक जनलाई उहाँले रक्षा गर्नुहुन्छ। तर दुष्टलाई उहाँले नाश गर्नुहुन्छ।”

“यो त स्पष्ट नै छ,” मोहनले भन्यो।

“परमेश्वर जीवनको स्रोत हुनुहुन्छ, तिमीलाई थाहा छ होइन त?”
आमाले सोधिन्।

“हो,” मोहनले भन्यो। “उहाँलेमात्र हामीलाई जीवन दिनुहुन्छ र जीवितै

मृत्यु र पुनरुत्थान

राख्नुहुन्छ।”

“ठिक छ,” आमाले भनिन्। “जब प्रत्येक मानिस कसको पक्षमा रहने भनेर निर्णय गर्छ तब उहाँसँग रहन नचाहने मानिसहरूलाई जीवितै राख्ने कुनै कारण परमेश्वरले देख्नुहुन्न। जब परमेश्वरले तिनीहरूबाट आफ्नो हात झिक्नुहुन्छ तब तिनीहरू जीवितै रहन्दैनन्।”

आमाले भन्दै गर्छिन्, “जब नोहाको समयमा परमेश्वरले यस पृथ्वीलाई नाश गर्नुभयो तब बाँकि भएका केही असल मानिसहरूलाई उहाँले दया देखाउनुभएको थियो। यस संसार अत्यन्तै भयङ्कर दुष्ट र खराब भएकोले उहाँले नाश गर्नुपरेको थियो। त्यसबेला परमेश्वर पर्खिरहनुभएको भए उहाँको कुरा सुन्न कोही पनि बाँकि हुने थिएन। जब उहाँले सोडोम सहरलाई नाश गर्नुभयो, त्यो पनि उहाँले आफ्नै दयाको कारणले नाश गर्नुभएको थियो। जब परमेश्वरले यस संसारलाई नाश गर्नुहुन्छ तब उहाँले आफ्नै दयाको कारणले नाश गर्नुहुनेछ। उहाँले सबै दुःख, कष्ट र अशान्ति र पापको अन्त्य गर्नुहुनेछ। त्यसले गर्दा यस संसारमा दुःखकष्ट र पाप फेरि हुनेछैन। मोहन, तिमीले भजन ९:५,६ पढ त?”

मोहनले पढ्यो, “जाति-जातिहरूलाई तपाईंले हप्काउनुभएको छ र दुष्टहरूलाई नष्ट पार्नुभएको छ। तपाईंले तिनीहरूको नाउँ सधैंको निम्ति मेटिदिनुभएको छ। शत्रुहरूमाथि अनन्त विनाश छाएको छ, तिनीहरूका सहरहरू तपाईंले उखेल्नुभएको छ। तिनीहरूको नाउँनिशानै मेटिएको छ। यसले त दुष्ट कुरोको अन्त्य हुन्छ भनेर तोकिएरै नै भनेको छ,” मोहनले भन्यो।

“र कहीं पनि,” आमाले भनिन्, “पापीहरू सदा सदा दुःखकष्ट पाएर, आगोले भतभत पोल्टै परमेश्वरलाई श्राप दिँदै पीडाले अनन्तसम्म चिच्याइरहन्छ भनेर बाइबलले बताउँदैन। जब पाप समाप्त हुन्छ र पापीहरू सदाको निम्ति नाश हुन्छ, तब परमेश्वरलाई विश्वास गर्नेहरू सधैंभरि उहाँको स्तुति गरिरहनेछन् भनेर बाइबलले स्पष्टरूपमा बताउँदछ। प्रकाश ५:१३ मा लेखिएको छ,” अनि स्वर्गमा, पृथ्वीमा, पृथ्वीमुनि, समुद्र र त्यहाँ भएको हरेक प्राणीले यसो भनिरहेको मैले सुनें, “सिंहासनमा विराजमान हुनुहुनेलाई र थुमालाई स्तुति, सम्मान, महिमा, र सामर्थ्य सदासर्वदा होस्।”

“धर्मात्माहरू मरेपछि अहिले नै स्वर्गमा जान्छन् भनेर सैतानले

किन भनेर मोहनले सोध्यो

मानिस अमर छ भनेर सैतानले
हल्लाको दिमागमा रोप्दछ

इसाईहरूलाई विश्वस्त
पारेको छ। तर अहिले
मरेकाहरू सुतिरहेका
हुन्छन् र येशूको
दोस्रो आगमनमा
उहाँले तिनीहरूलाई
बुँटाउनुहुनेछ भनेर
बाइबलले सिकाउँदछ।”

“हामीले स्कूलमा

एउटा पद सिकेका थियौं,” मोहनले भन्यो। त्यो पद हो उपदेशक ९:५। यसमा लेखिएको छ, “जिउँदो मानिस आफू मर्छु भन्ने थाहा छ तर मरेकालाई त केही पनि थाहा हुँदैन,” (रूपान्तरित)।

“र पद ६ र १०ले अरू थप्दछन् तिनीहरूका प्रेम, घृणा, ईर्ष्या सबै लोप भएका हुन्छन्। सूर्यमुनि गरिएको कुनै काममा तिनीहरूको फेरि कहिल्यै भाग हुँदैन।.. तिम्रो हातमा जे काम छ त्यो आफ्नो पूरा शक्तिले गर, किनभने चिहानमा, जहाँ तिम्री जान्छौ, त्यहाँ न त केही गर्ने, न योजना गर्ने, न ज्ञान, न बुद्धि नै हुन्छ।” “अब भजन ६:५ वढ त।”

मोहनले पढ्यो, “मरेकाहरूले तपाईंलाई सम्झिँदैन। जो चिहानमा छ तिनीहरूले तपाईंको स्तुति गर्दैनन्।”

र भजन ११५:१७मा उल्लेख गरिएको छ, “मरेकाहरूले परमेश्वरको प्रशंसा गर्दैनन्। जो चिहानमा छन् तिनीहरू चुपचाप रहन्छन्,” आमाले भनिन्। “र भजन १४६:४ले भनेको छ, ‘जब मानिसहरू मर्दछन् तब तिनीहरूलाई गाडिन्छन्। तिनीहरूको सबै योजनाहरू अन्त्य हुन्छ।’ त्यसकारण जब मानिस मर्दछ तब चिहानमा सुतिरहेको अवस्थामा ऊ हुन्छ भनेर बाइबलले स्पष्टरूपमा भन्दछ। मानिस मरेपछि अहिले जीवितै भएर बस्छ भनेको छैन। मानिसको कुनै यस्तो आत्मा हुँदैन जो तैरिएर बस्छ।”

“यदि असल मानिसहरू मरेपछि अहिले नै स्वर्गमा जान्छन् र वर्षौंसम्म रहिरहन्छन् भने येशू यस संसारमा किन फर्केर आउनुहुन्छ के १८६

मृत्यु र पुनरुत्थान

तिनीहरूलाई जीवित पारेर तिनीहरूलाई इनाम किन दिने? तिनीहरू स्वर्गमा धेरै समयसम्म इनाम पाएर रमाइलो गरिरहेका हुन्छन् भने यस संसारमा येशूले तिनीहरूलाई पुनरुत्थान गरेर इनाम दिनुको के अर्थ छ र?”

हाँस्टै मोहनले भन्यो, “खै त्यो त तर्कयुक्त छैन जस्तो लाग्छ। पछि हुने न्यायको अर्थ नै के छ र?”

“र तिनीहरू स्वर्गमा कसरी खुशी भएर बस्छन् र,” आमाले सोधिन, “जब अरू मानिसहरू वा आफ्नै प्रिय जनहरू नै किन नहोस् नर्कमा यातना भोगिरहेका छन् भन्ने तिनीहरूलाई थाहा छ रे? यस संसार छोडेर अहिले नै स्वर्ग गइयो भने आफ्ना प्रिय जनहरू यस संसारमा संघर्ष गरिरहेको र पिडा भोगिरहेको छ भनेर देखिरह्यो भने के तिनीहरूको निम्ति स्वर्ग रमाइलो होला र?”

“एउटा अर्को अंश पढौं। येशू आउनुभएपछि के हुन्छ भनेर स्पष्टरूपमा बताउँछ। मोहन, म १ कोरन्थी १५:५१-५५ पल्टाउँछु। तिमी पढ त।”

मोहनले पढ्यो, “हेर, म तिमीहरूलाई एउटा रहस्य भन्दछु, हामी सबै सुत्दैौं, तर हामी सबैको परिवर्तन हुनेछ, एकै क्षण वा एकै सेकेन्डमा, आँखाको एक निमेषमा, तुरहीको आखिरी आवाजमा। किनभने, तुरही बज्नेछ, र मृतकहरू अविनाशी भएर जीवित हुनेछन्। अनि हाम्रोचाहिँ परिवर्तन हुनेछ। किनकि यस विनाशी स्वभावले अविनाशी, र यस मरणशील शरीरले अमरत्व धारण गर्नुपर्छ। जब विनाशीले अविनाशी र मरणशीलले अमरत्व धारण गर्छ, तब लेखिएको त्यो वचन पूरा हुनेछ, मृत्यु विजयमा नलिएको छ।” “ए मृत्यु, तेरो विजय कहाँ? ए मृत्यु, तेरो खील कहाँ?”

“यो त गजबको छ, होइन त?” आमाले भनिन्।

“हो, आमा त्यो समय कस्तो रमाइलो हुनेछ,” मोहनले भन्यो। “म हजुरआमा जोलाई अङ्कमाल गर्नेछु। मेरो साथी आन्डी जो कार दुर्घटनामा परेर मर्न्यो, उसलाई पनि म भेट्नेछु। हजुरआमा जोको कपाल फेरि हुनेछ र उहाँ फेरि बिरामी हुनुहुनेछैन। आन्डीको हात खुट्टा फेरि भाँचिनेछैन।”

अध्याय-३४

के मरेकाहरूले हामीसँग कुरा गर्छन् त ?

“आमा,” मोहनले सोध्यो। “काकी जिना भूतप्रेत जगाउने वा तन्त्रमन्त्रकहाँ गएर मरेकाहरूसँग कुरा गरेका थिए भनेर उनले भन्नुभएको के तपाईंलाई याद छ? के मानिसहरूले मरेकाहरूसँग कुरा गर्न सक्छ र?”

“अहँ,” आमाले भनिन्। “उपदेशक ९:५ ले बताउँछ कि मरेकाहरूलाई केही थाहा हुँदैन।”

“तब ती मानिसहरूले कोसँग कुरा गरे त? त्यस प्रेत जगाउने ठाउँमा मानिसहरूले कसैसँग कुरो गरिरहेका थिए भनेर काकी जीनाले भन्नुभएको थियो,” मोहनले सोध्यो।

“सैतान आफै मरेका साथी र प्रियजनहरू भएर देखाउन सक्छ,” आमाले जवाफ दिइन्, “ताकि मानिसहरूले तिनीहरूलाई आफ्नै मानिसहरू हुन् भनेर देख्न सक्छन्। सैतान पनि आत्मा भएकोले उनले जुन रूप लिन चाहन्छ सो लिन सक्छ।” “त्यसको अर्थ जब मानिसहरूले आफ्ना प्रियजनहरू र साथीहरूसँग कुरा गरिरहेको भनेर दावी गर्छन् भने तिनीहरूले खास गरेर के शैतान वा

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

के मानिस मरेपछि भूतप्रेत हुन्छ?

उसका पतित दूतहरूसँग नै कुरा गरिरहेको हो त?” मोहनले फेरि सोध्यो।

“हो,” यस्तो खालको गतिविधिलाई हामीले तन्त्रमन्त्र वा प्रेतात्मावाद भन्छौं। जो मानिसहरू प्रेतमा विश्वास गर्छन्, मानिसहरू कहिल्यै पनि मर्दैनन् भनेर जिकिर गर्छन्।

तिनीहरू अनन्तसम्म बाँचीरहन्छन् भनेर सिकाउँछन्। अझ तिनीहरू पुनर्जन्म हुँदै विभिन्न जीव वा प्राकृतिक बस्तुहरूको रूप धारण गर्छन् र विभिन्न अवतारहरू पनि हुन्छन् र देवीदेवताहरू पनि हुन्छन् भनेर गैर बाइबलीय अध्यात्मवादले सिकाउँदछ, जसमा प्रेतत्मावाद पनि घुसेको हुन्छ,” आमाले भनिन्।

“यो त अदनको बगैँचामा सैतानले हव्वालालाई भनेको जस्तै छ,” मोहनले भन्यो।

“त्यस्तै छ, होइन त?” आमाले भनिन्। “सैतानले हव्वालालाई भनेको थियो कि यदि उनले निषेध गरिएको रूखको फल खायो उनले असल र खराबको ज्ञान थाहा पाउनेछ। अनि तिनीहरू त भगवाननै हुन्छन् भनेर बहकाएको थियो। यस झुठो कुराले गर्दा पछि इस्राएलीहरू तन्त्रमन्त्र, बोकसी, धामी वा भूतप्रेत जगाउनेतिर नलाग्न परमेश्वरले कडा नियमहरू दिनुभएको थियो। इस्राएलीहरू भ्रममा नपरोस् भन्ने परमेश्वरको चाहना थियो। इस्राएलमा कुनै पनि बोकसी, भूतप्रेत जगाउने वा देवता जगाउने जस्ता मानिसहरूलाई बस्न दिनुहुँदैन भनेर परमेश्वरले कडा आज्ञा दिनुभएको थियो। ती मानिसहरू तिनीहरूको देशमा हुनुनै हुँदैन भन्ने नियम थियो। तिमीले यो लेबी १९:३१ मा पढ्न सक्छौ।”

मोहनले पढ्छ, “तिमीहरू झँक्री, बोकसी र जादू-मन्त्र गर्नेतिर नलागनु। तिनीहरूसित सल्लाह लिएर तिमीहरूले आफूलाई अशुद्ध नपार। म परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वर हुँ।”

के मरेकाहस्ले हामीसँग कुरा गर्छन् त ?

“ओ, राजा सावल इन्डोरको बोक्सिकहाँ कुरा गर्न गएको मलाई थाहा छ। भोलिपल्टको लडाइँ कस्तो हुनेछ भन्ने कुरामा राजा चिन्तित थिए। त्यसकारण उनी बोक्सी वा तन्त्रमन्त्र गर्नेकहाँ गएर अगमवक्ता शमूएललाई बोलाउन अनुरोध गरेका थिए। उनले शमूएललाई देखे तर तपाईंले त त्यो शमूएल नै होइन भन्नु भएको हो र?”

“हो,” आमाले जवाफ दिइन्। “शमूएल त मरिसकेको थियो।”

“तर राजा सावलले देखेको मानिस त शमूएल रे अनि भोलिपल्टको लडाइँमा राजा मर्नेछ भनेर भनेको थियो र त्यो त सत्य हुन आयो नि त?” मोहनले सोध्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ। मानिसलाई भोलिपल्ट के हुनेछ सो कुरा सैतानलाई थाहा छ। परमेश्वरले हुन नदिएमामात्र आफूले के गर्ने सो कुरा सैतानलाई थाहा छ। त्यसकारण ज्योतिषीहरू वा भाग्यरेखा हेर्नेहरूले भनेको कुरा कतिपय सत्य हुन आउँछन् तर तिनीहरूलाई सैतानले नै अगुवाइ गरिरहेको हुन्छ। तिनीहरूबाट हामी टाढा बस्नुपर्छ।”

“हुन्छ नि त,” मोहनले भन्यो। “निष्ठुर सैतानबाट हामी सकेसम्म टाढा नै हुनुपर्छ।”

“केवल यो याद गर्नु,” आमाले सम्झाउँछिन्, “यदि हामीले सैतानलाई अनुमति दियौ भनेमात्र उसले हामीलाई उसको बशमा राख्न सक्छ। यदि हामी परमेश्वरको साथमा छौ र उहाँसँग सुरक्षा माग्यौ भने उहाँले जहिले पनि हामीलाई रक्षा गर्नुहुन्छ।”

अध्याय-३५

परम्परा कि बाइबल

“आमा,” आफ्नो जिज्ञासा राख्दै मोहनले भन्यो, “इतिहासका कतिपय कथाहरूमा रोमन क्याथोलिक चर्चले परमेश्वरका जनहरूलाई धेरै यातना दिएका थिए र मारेका थिए भनेर लेखिएको छ। तिनीहरूले प्रोटेस्टेन्ट र अरू मानिसहरूलाई सास्ती दिएर जिउँदै जलाएर हत्या गरिएको थियो। तर अहिले त्यस्तो गरिएको देखिन्दैन। क्याथोलिक र प्रोटेस्टेन्ट इसाईहरू धेरै मिलेको देख्छ नि होइन त?”

“हो,” आमाले भन्छिन्, “त्यस्तै खालको यातना भएको अहिले हामीले देख्दैनौं। तर त्यस्तो किन भयो त्यसको बारेमा हामी छलफल गरौं। प्रोटेस्टेन्टहरूले धार्मिक स्वतन्त्रताको उच्च सम्मान गरेका थिए। तिनीहरूले आफूहरूले विश्वास गरेको अनुसार परमेश्वरको आराधना गर्न चाहन्थे। तिनीहरूको निम्ति त्यो स्वतन्त्रता त्यति महान् थियो कि त्यसको निम्ति तिनीहरू मर्न तयार भएका थिए। रोमन क्याथोलिक चर्चका अगुवा पोप आफै येशूको प्रतिनिधि भएको भनेर दाबी गर्दै आफूले र आफ्ना अगुवाहरूले कहिल्यै पनि भूल गर्दैन र सिद्ध छ भनेर दाबी गर्दथे।”

“त्यसको अर्थ के हो?” मोहनले सोध्यो।

“त्यसको अर्थ तिनीहरूले जे गर्छन् सो परमेश्वरकै अनुमतिले गरेको

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

केवल येशूलेमात्र पापलाई क्षमा
गर्न सक्नुहुन्छ

कारणले तिनीहरू उहाँ जस्तो कहिल्यै
पनि गल्ती गर्दैन भनेर जिकिर गरेका
थिए,” आमाले जवाफ दिइन्।

“तिनीहरूले गल्ती गर्न
खोज्दैन भनेको हो?” मोहनले
सोध्यो।

“होइन,” आमाले जवाफ
दिइन्, “जब तिनीहरूले कहिल्यै
पनि गल्ती गर्दैन भनेको अर्थ

तिनीहरूले कहिल्यै पनि भूल गर्दैनन् र गर्नेछैनन् भनेर विश्वास गर्नु हो।”

“ए हो र?” मोहन अचम्म मान्दै सोध्यो, “सबैले भूल गर्छ। परमेश्वरमात्र
सिद्ध हुनुहुन्छ।

“र,” आमाले भनिन्, “रोमन क्याथोलिक चर्चले विगतका दिनहरूमा
लाखौं वा अनगिन्ती इसाईहरूलाई सास्ती दिएर मारेका थिए। त्यसमा
तिनीहरूले कहिल्यै पनि गल्ती गरेनन् भनेर सिकाउँछन् भने, पछि पनि त्यस्तै
नहोला भन्ने के ग्यारेन्टी छ र? कतिले भने विगतको समयमा विश्वासीहरूले
यातना भोगे, किनकि त्यसबेलाका मानिसहरू निष्ठुर थिए साथै धर्मको कारण
तिनीहरूसँग सहमत नहुने कसैलाई मार्दा केही फरक पर्दैन भनेर कतिपय
मानिसहरू विश्वास गर्दथे र गर्छन् पनि। फेरि क्याथोलिक चर्चप्रति पूर्वाग्रह
राख्नेहरूलेमात्र चर्चले यातना दिनेछ भनेर तिनीहरूले भन्दछन्। हाम्रो समयमा
यस्तो कहिल्यै पनि हुनेछैन भनेर तिनीहरू विश्वास गर्छन्। अमेरिकाको
संविधानमा सबैलाई स्वविवेकको स्वतन्त्रता दिएको छ, त्यसकारण अमेरिकामा
त धर्मको नाउँमा कोही पनि सताइनेछैन भनेर कतिपयले सिकाउँदछन्। पोप
पायस नवौंले भनेको भनेको कुरा सुन त: ‘अहिले धेरै गलत र विसङ्गतिपूर्ण वा
विवेकको स्वतन्त्रतालाई हाँक दिने शिक्षादीक्षाहरू फैलिरहेका छन्। तिनीहरू
गल्तीका महामारीहरू हुन्। ती घाटक छन्। यो देखि सबैजना त्राही त्राही हुनुपर्छ।’
अर्थात् रोमन क्याथोलिक चर्चसँग नमिल्ने शिक्षाहरूलाई उनले घाटक भनेर
सम्बोधन गरेका थिए।”

परम्परा कि बाइबल

“तर काकी पाट जस्तो असल क्योथोलिक पनि त छन् नि,” मोहनले सुनायो।

“छन् त,” आमाले भनिन्। “परमेश्वरका विश्वासीहरू सबै चर्चहरूमा छन्। मद्दर टेरैसा जस्तो अत्यन्तै असल क्याथोलिकहरू पनि छन्। उनले धेरै गरिब र बिरामीहरूको स्याहार गरेकी थिइन्। क्याथोलिक चर्चमा धेरै असल र आकर्षित कुराहरू छन्। तर बाइबलले के बताउँछ त्यसमा हामी ध्यान दिएको परमेश्वर चाहनुहुन्छ, अरूले भनेको भरमा र अरूले गरेको भरमा हाम्रो विश्वास जमाउनुहुन्न।”

“क्याथोलिक चर्चको अगुवाहरू र केही हदमा येशूको समयमा भएका यहूदी अगुवाहरू जस्तै हुन्। येशूको समयमा रहेका यहूदीहरूले व्यवस्था र धर्मका परम्पराहरूलाई पालन गर्दथे। क्याथोलिक चर्चले क्रूसलाई सम्मान गर्छ। क्रूसको प्रतिक क्योथोलिकहरूको निम्ति धेरै सम्मानजनक छ। तिनीहरूको चर्च र पोशाकमा पनि क्रूसलाई प्रयोग गर्छन्। तर क्याथोलिक चर्चले बाइबलभन्दा पनि परम्परा धेरै महत्त्वपूर्ण छ भनेर सिकाउँदछ।”

“परम्पराको अर्थ के हो?” मोहनले सोध्यो।

“परम्परा भनेको ती विधिहरू हुन् जुन धेरै वर्षदेखि चलि आएकोले त्यसलाई मान्नुपर्छ भनेर विश्वास गर्नु हो। धेरै मानिसहरूले वर्षौंदेखि मानिएको चलनलाई तोड्नुहुन्न भनेर परम्परा मान्नेहरूले जिक्ति गर्दछन्।”

“तर क्याथोलिक चर्चले बाइबललाईभन्दा परम्परालाई कसरी माथि राख्दछ र?”

“एउटो कुरो त,” आमाले भन्छिन्, “क्याथोलिक चर्चका पास्टर वा फादरहरूले मानिसहरूको पाप क्षमा गर्न सक्छन् भनेर दाबी गर्दछन्। त्यसकैकारण क्याथोलिक विश्वासीहरूले फादरहरूकहाँ गएर आफ्ना पापहरू स्वीकार्दछन्। तिनीहरूले मरेका इसाईहरू जसलाई तिनीहरूले सन्त भनेर सम्बोधन गर्छन्, तिनिहरूलाई प्रार्थना गर्न सक्छन् भनेर सिकाउँदछन्। तिनीहरू असल थिए तर क्याथोलिकहरूले तिनीहरू स्वर्गमा छन् र तिनीहरू भगवान जस्तो भएकोले तिनीहरूलाई प्रार्थना गर्दा त्यसको सुनुवाइ हुन्छ भनेर क्याथोलिक चर्चले सिकाउँछ। तिनीहरूले आमा मरियम, येशूका चेलाहरू र अरू इसाईहरूको मूर्ति

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

बनाएर तिनीहरूलाई ढोग्दछन् र प्रार्थना वा पूजा गर्दछन्।”

“तर यस्ता कुराहरू गर्नुपर्छ भनेर बाइबलमा लेखिएको त छैन,” मोहनले भन्यो। “छैन,” सहमत हुँदै आमाले भनिन्। “त्यसैकारण तिनीहरूले जब यी कुराहरू गर्छन् तब बाइबलभन्दा परम्परालाई माथि राख्दछन्। फेरि तिनीहरूले नै हप्ताको सातौँ दिन साबथलाई हप्ताको पहिलो दिन आइतबारमा सारेको छ भनेर दाबी गर्दछन्। आइतबारलाई नै साबथ दिन भनेर जब पालन गर्दछन् तब तिनीहरूले बाइबलको वचन नमानी परम्परालाई प्राथमिकता दिएको हुन्छ।”

“ती परम्पराहरू वा बाइबलमा नलेखिएका विधिहरू मानेर तिनीहरूले बाइबललाई गलत व्याख्या गरिरहेका हुन्छन् र परमेश्वरको पनि गलत चित्रण गरिरहेको हुन्छन्।” तिनीहरूले नै परमेश्वर निष्पुत्र हुनुहुन्छ (बाइबल बाहेक पोपलाई नमान्नेहरूलाई सताएर) भनेर सर्वसाधारण मानिसहरूलाई देखाइरहेका हुन्छन्। परमेश्वरले विवेकको स्वतन्त्रतालाई कुल्चनुहुन्छ भनेर तिनीहरूकै चर्तिकलाले देखाइरहेको हुन्छ। येशू ख्रीष्ट उहाँलाई मान्नेको निम्ति पनि नमान्नेको निम्ति क्रूसमा मर्नुभएर सबैलाई आस्थाको स्वतन्त्रता दिनुभएको थियो भनेर देखाइएको थियो। तर चर्चले धर्मलाई जबरजस्ती लाडेर परमेश्वरको हातमा भएको इन्साफ तिनीहरूकै हातमा लिएको भनेर देखाएका थिए र देखाउने पनि छन्।

“सुरुमा, प्रोटेस्टेन्ट वा सुधारवादी चर्चहरूले रोमन क्याथोलिक चर्चमा भएका ती परम्पराको बिरोधमा लागेका थिए। त्यसैबाट तिनीहरूले त्यो नाउँ पाएका हुन्। बाइबल अनुसार क्याथोलिक चर्च नचलेकोले तिनीहरूले विरोध जनाएका थिए। आजभोलि प्रोटेस्टेन्ट चर्चहरू पनि रोमन क्याथोलिक चर्च जस्तै भएका छन्। विशेष गरेर क्याथोलिक चर्चलेनै परिवर्तन गरेको हप्ताको सातौँ दिन शनिबारलाई आइतबारलाई नै साबथ भनेर मान्दा तिनीहरूले प्रोटेस्टेन्टहरूले पनि बाइबलभन्दा परम्परालाई मानेर क्याथोलिक चर्चको पछि लागिरहेका छन् भनेर देखाइरहेको हुन्छ। तर समय आउँदैछ, त्यही विषयलाई लिएर विश्वासीहरूले फेरि यातना भोग्नेछन्।”

मोहन गम्भिर भएर भन्यो, “मानिसहरूको परम्पराले जे भनेतापनि हामी त परमेश्वरले जे भन्नुभयो त्यही गर्नुपर्छ।”

अध्याय-३६

भविष्यमा आउने सङ्कट

“आमा,” मोहनले सोध्यो, “सङ्कट र सतावट आउनेछन् भनेर तपाईंले हिजो मलाई भन्नुभएको थियो। त्यो कसरी आउँछ?”

“यो त ठिक प्रश्न हो, मोहन,” आमाले जवाफ दिइन्। “हामीले के छलफल गरिरहेकाछौं त्यसको बारेमा तिमी सोचिरहेको थाहा पाउँदा मलाई खुशी लाग्छ। ती सङ्कट र सतावट आउनेछ भनेर हामीलाई परमेश्वरले अगाडिनै भन्नेभएकोले हामी भाग्यमानी छौं। त्यसले गर्दा हामी तयार हुनसक्छौं र हामीलाई अचम्म पाराले ती घटनाहरू अचानक आउँदैनन्। परमेश्वरको व्यवस्थालाई खतम गर्ने सैतानको योजना धेरै समय अघिदेखि नै थियो। सकेसम्म धेरैलाई धोखा दिने र भ्रममा पार्ने उसको योजना छ। परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरू न्यायोचित छैन भनेर सैतानले भ्रम फैलाइरहेको छ। सुरुको चर्चको इतिहासमा सैतानले नै चर्चमा धेरै खालका गलत इसाई शिक्षाहरू भित्राएको थियो।”

“जहिले पनि सत्य र असत्यको बीचमा द्वन्द्व हुन्छ। परमेश्वरको व्यवस्थालाई मान्ने हो कि परमेश्वरको भनेर येशूभक्तहरूले निर्णय गर्नुपर्दछ। बाइबलले सिकाएको शिक्षा मात्रै कि मानिसले बनाएको परम्परालाई मान्ने भन्ने

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

विषयमा तिनीहरूले चुन्नुपर्दछ। बाइबल सत्य हो र त्यस अनुसार चल्नुपर्छ भनेर विश्वास गर्नेहरूलाई संसारका मानिसहरूले हँसीमजाक गर्दछन्। चर्चका अगुवाहरूले त्यस्ता येशूभक्तहरूलाई अतिवादी भनेर हेप्दछन्। त्यसको अर्थ बाइबललाई राम्रोसँग बुझ्दैन भनेर आरोप लगाउँछन्। परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरू अब पालन गर्नुपर्दैन भने सैतानले चर्चकै अगुवाहरूलाई उक्साइरहेको छ।”

“त्यसको त अर्थ म देखिदैन,” मोहनले भन्यो, “कानून वा व्यवस्थाबिना यस संसारको कुनै पनि सरकार चल्न सक्दैन। परमेश्वरको व्यवस्थामा नै लेखिएका मार्नुहुन्न, चोर्नुहुन्न जस्ता नीतिहरूनै खारेज भयो भनेर इसाईहरूले भन्यो भने यस संसारको शासनमात्र होइन परमेश्वरकै शासन कसरी चल्दछ र?”

“हो, अर्थ हुनुपर्छ भन्ने छैन,” आमाले भनिन्, “परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरू पालन गर्न जरूरी छैन भनेर सैतानले सिकाउँछ भने ती मानिसहरू ढुक्क भएर त्यसलाई नमानी बस्न सक्छन्। परमेश्वरका आज्ञाहरू वा नीतिहरू पालन गर्नु नपर्नुभन्दा तिनीहरूनै खारेज भयो भन्ने विश्वास गर्न सजिलो छ।”

“तर, फ्रान्समा के भयो त्यो हामीले चर्चा गरेका थियौं होइन त?” मोहनले भन्यो, “जब तिनीहरूले परमेश्वर र उहाँको व्यवस्था खतम भयो भनेर सिकाए तब मानिसहरू एक आपसमा मारकाट, चोर्ने, बेइमान हुने जस्ता प्रवृत्तिले फ्रान्समा अराजकता भएको थियो। मानिसहरू एक आपसलाई विश्वास गर्न सकेको थिएन।”

“जब फ्रान्सले (वा कुनै पनि देश) परमेश्वरका विधिहरू वा व्यवस्थाहरूलाई वेवास्ता गर्दै,” आमाले भनिन्, तब मानिसको जीवन मूल्यहिन हुन जान्छ। त्यसबेला धेरै मानिसहरू मारिएका थिए। विवाह पवित्र हुन छोडेको थियो। केटाकेटीहरू अटेरी भएका थिए। सारा देश नै हिंसाको चपेटामा परेको थियो। अदालत र न्यायधिसहरू पनि उचितरूपमा न्याय गरेनन्। त्यस खालको देशमा को बस्न चाहन्छ र? तर, परमेश्वरको व्यवस्थालाई वेवास्ता गर्दा त्यस्तो कुराहरूको बारेमा सोच्दैनन्। कसरी असल जीवन जिउने, अरूलाई प्रेम गरेर अरूहरूको मर्यादालाई कसरी मान्ने जस्ता नीतिहरू लिएर हामी चलेको परमेश्वर चाहनुहुन्छ। तर परमेश्वरलाई नै विश्वास नगरेपछि “हामीलाई थाहा छ कसरी १९८

भविष्यमा आउने सङ्कट

रोगी पृथ्वी

जिउने,” भनेर मानिसहरू आफ्नै तालमा हिंड्छन्।

“यदि मानिसहरूले बाइबल नपढोस् भनेर सैतान चाहन्छ भने,” मोहनले भन्यो, “उसले नै बाइबल त्यतिको महत्त्वपूर्ण छैन भनेर मानिसहरूलाई विश्वस्त पार्छन् होला।”

“विशेष गरेर सैतानले दुई शिक्षाहरूलाई बँगाइ दिएको छ । मानिस मरेपछि के हुन्छ र साबथ पालना,” आमाले भनिन्। “मानिस

मरेपछि के हुन्छ सो मानिसहरूले बुझेनन् भने, तिनीहरू सजिलैसँग भुतप्रेत जगाउने तन्त्रमन्त्र जस्ता संस्कारहरूलाई सजिलैसँग विश्वास गर्नतिर लाग्छन्। मानिस मर्दैन, अमर छ, एक जुनीबाट अर्को जुनीमा फेरिरहन्छ पुनजन्म वा अवतार लिन्छ भन्ने विश्वासलाई तिनीहरूले अझाल्छन्। जब मानिसहरूले परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूको वारेमा थाहा छैन र साबथको पालनाको बारेमा जानकारी छैन भने चर्चकै अगुवाहरूले दश आज्ञाहरू महत्त्व छैन भनेर सिकाउँदै धोखा दिन सक्छन्।”

“हो, अन्धकार युगमा रोमन क्याथोलिक चर्चले त्यस्तै गरेको थियो, होइन त?” मोहनले सोध्यो।

“हो,” सहमत हुँदै आमाले भनिन्, “तर क्याथोलिकमात्र होइन। धेरै इसाईहरूले बाइबलका कतिपय शिक्षाहरूलाई बुझ्दैनन्। परमेश्वरको व्यवस्था पालन गर्नु जरुरी छैन र साबथलाई पालन गर्नुपर्दैन भनेर सैतानले अलमलमा पारेका मानिसहरूको निम्ति हामी प्रार्थना गर्नुपर्छ। कतिपयले त ती कुराहरूको बारेमा बाइबलले के भन्यो सो पढ्दैन पनि। त्यसैले गर्दा पनि ती महत्त्वपूर्ण विषयहरूको बारेमा तिनीहरूलाई थाहा हुँदैन।”

“बाइबललाई नै औल्याएर असत्य कुराहरू सिकाउनमा चर्चकै अगुवाहरू धेरै अगाडि छन्। बाइबलमा नभएका, बाइबलसँग मेल नखाने र असत्य शिक्षाहरू तिनीहरूले नै सिकाउँछन्। त्यसैकारण, येशूलाई विश्वास गर्ने र गर्न चाहने धेरै इसाईहरूलाई सैतानले धोखा दिन सजिलो पारिदिएको छ। कुनै दिन सुधारवादी इसाईहरू वा प्रोटस्टेन्टहरू पनि तन्त्रमन्त्र जस्ता शिक्षामा लागेर मुग्ध हुनेछन्।

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

आस्थाको स्वतन्त्रता र बाइबल र बाइबलमात्रैलाई तिनीहरूले एक फेरा उच्च मान्यता दिएका थिए। तर पछि, भुतप्रेत जगाउने, तन्त्रमन्त्र गर्ने र अध्यात्मवाद वा बाइबलसँग नमिले शिक्षादीक्षाहरूसँग हातेमालो गर्नेछन्। रोमन क्याथोलिक चर्चसँगै मिलेर साबथलाई हप्ताको सातौं दिनबाट पहिलो दिन आइतबारमा क्याथोलिक चर्चले सान्यो भनेर ती प्रोटेस्टेन्टहरूले आधिकारिकरूपमै सहमत जनाउनेछन्।”

“अनेकौं अचम्मका कामहरूद्वारा र उत्तेजित आत्मिक क्रियाकलापद्वारा मोहित भएका र तन्त्रमन्त्रमा लाग्नेहरूसँग प्रोटेस्टेन्ट र क्याथोलिकले हातेमालो गर्नेछन्। सारा संसार इसाई हुनेछन् र संसारका सबै सरकारहरू एकै भएर हप्ताको पहिलो दिन आइतबारलाई मानेर धार्मिक एकता भएको कल्पना ती इसाई बनाउँदाहरूले गर्नेछन्। संसार नै एउटै राष्ट्र वा एउटै चर्च भएर गजबको समय आउनेछन् भनेर तिनीहरूले सिकाउनेछन्।”

“वाह!” मोहनले भन्यो, “यस्तो कुरा त टेलिभिजनबाट मैले पनि सुनेको छ। सारा संसार एउटा व्यवस्थामा चल्नेछ रे!”

“हो,” आमाले भनिन्। “त्यस्तो खालको शिक्षाले पृथ्वीलाई हल्लाइदिनेछ भनेर धेरै वर्ष अघि नै बाइबलले भनेको थियो। केही हदमा अहिले पनि त्यस्तै खालको शिक्षा फैलिरहेको छ। जब चमत्कारीय र निको हुने चर्तिकलाहरू यस संसारमा धेरै देखा पर्छन् तब मानिसहरू धोखामा पनि पर्छन्।”

“विज्ञानको विभिन्न आविष्कारहरूद्वारा र प्राकृतिक प्रकोपहरूद्वारा मानिसहरूलाई नाश गर्न पनि सैतानले प्रयास गर्नेछ। जति मानिसहरू परमेश्वरबाट टाढा हुन्छन् र सैतानले तिनीहरूलाई परमेश्वरबाट टाढा राख्न सफल हुन्छ त्यति नै परमेश्वरले पनि तिनीहरूलाई रक्षा गर्नबाट अलग हुनुहुन्छ। समय वित्दै जाँदा धेरै किसिमका रोगव्याधी, महामारी, विपत्तिहरू पनि सैतानले ल्याउनेछ। समुद्र र जमिनमा अनेकौं भयानक दुर्घटनाहरू हुनेछन्।”

“र आकाशमा पनि,” मोहनले थप्छ। “कतिपय समयमा हवाइजहाजहरू दुर्घटना भएको समाचारहरू हामी सुन्छौं।”

“अझ धेरै खराब कुरोहरू हुनेछन्,” आमाले भनिन्। “चक्रपात, आँधी, हुरीबतास, असिनाको वर्षा, बाढी, पहिरो, समुद्रमा ठूलो ठूलो छाल, सुनामी, २००

भविष्यमा आउने सङ्कट

खडेरी, भूकम्प, भुखमरी र बायु प्रदुषण जस्ता महा सङ्कटहरूले मानिसहरूलाई नाश गर्न खोजिनेछ। यशैया २४:३-५ले के भन्यो पढ त।”

मोहनले पढ्यो, “पूरै पृथ्वी उजाड हुनेछ र पूर्ण रूपमा लूटपीट गरिनेछ, किनकि परमप्रभुले नै यो कुरा भन्नुभएको छ। पृथ्वी सुक्खा हुनेछ, र त्यो ओइलाउँछ। संसार दुर्बल हुन्छ, र त्यो ओइलाउँछ। पृथ्वीका उच्च दर्जाका मानिसहरू दुर्बल हुन्छन्। पृथ्वी त्यसमा रहने मानिसहरूद्वारा दूषित पारिएको छ। तिनीहरूले नियमहरू उल्लङ्घन गरेका छन्, कानूनहरू भङ्ग गरेका छन् र सदासर्वदाको करार तोडेका छन्।”

आमातिर हेरेर मोहनले भन्यो, “यो त धेरै डरलाग्दो कुरा पो बाइबलमा लेखिएको रहेछ। पृथ्वी त धेरै नराम्रो अवस्थामा हुनेछ भनेर यशैयाले भन्दछन्।”

“जब समय खराब हुन्छ र विपत्तिहरू आउँछन् परमेश्वर हामीसँग हुने हामी जहिले पनि उहाँमाथि भरोसा राख्न सक्छौं” आमाले ढुक्क पाउँ भिनिन्।” जे भएतापनि परमेश्वरले हामीलाई त्याग्नुहुन्न वा हामीलाई एकलै छोड्नुहुन्न। यस संसारको अन्त सम्मै उहाँ हामीसँग हुनुहुनेछ भनेर उहाँले प्रतिज्ञा गर्नुभएको छ। उहाँले आफ्नो प्रतिज्ञाहरू पालन गर्नुहुन्छ।

“येशू आउनुभन्दा पहिले धेरै भयानक घटनाहरू हुनेछन् भनेर बाइबलले हामीलाई बताएको छ,” आमाले भन्दै गरिन्। “विपत्तिहरू झन झन चर्को हुनेछन्। त्यसको फलस्वरूप संसारका मानिसहरू परमेश्वरतिर फर्कनुपर्छ र उहाँको आराधना गर्नुपर्छ भनेर सोच्नेछन्। तर आइतबारमा नै परमेश्वरको आराधना गर्नुपर्छ भनेर तिनीहरूले सबैलाई सिकाउनेछन्। र जब ती विपत्तिहरू आउँछन् तब त्यसको कारण के रहेछ भनेर कसैलाई दोष दिन मानिसहरूले खोजनीति गर्नेछन्।”

“त्यसको अर्थ एउटै विश्व चर्चसँग मिलेर एउटै दिन वा आइतबारमा आराधना नगर्ने मानिसहरूलाई दोष दिन मानिसहरू तस्मिनेछन् भन्न खोज्नुभएको हो?” मोहनले सोध्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौं,” आमाले भनिन्।

“यो त तपाईंले बाइबलबाट एउटा कथा पढ्नुभएको जस्तो छ,” मोहनले भन्यो। “त्यो इस्राएलका राजा अहाबको बारेमा थियो। राजा र उन्की रानी

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

जेजबेल भ्रष्ट भएकोले र तिनीहरूले नै इस्राएलीहरूलाई दुष्टबाटोतिर लगाउँदा परमेश्वर रिसाउनुभएको थियो। त्यसबेला उहाँले त्यस देशमा अनिकाल वा खडेरी ल्याउनुभएको थियो। तीन वर्षसम्म पानी परेको थिएन। जब एकदिन राजा आहबले परमेश्वरको अगमवक्ता एलियासँग जम्का भेट गरे तब उनले अगमवक्तालाई सोधेका थिए, 'तिमीले नै गरेर यो सबै विपत्तिहरू आइरहेको छ होइन त?' तर, राजा आहाब र जेजबेलले गर्दा इस्राएलमा अनिकाल लागेको थियो।”

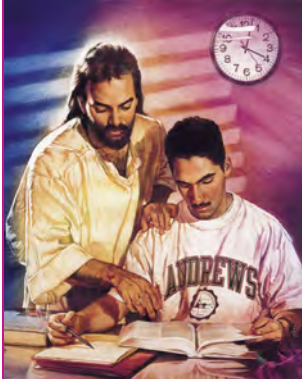
“हो, आहाबको समयमा जस्तै सैतानले मानिसहरूलाई अलमलमा पार्नेछ र भ्रममा पार्नेछ। यदि उसले मानिसहरूलाई भ्रममा पार्न सकेन भने उसले जबरजस्ती उसको पछि लाग्न कर गर्नेछ। जो मानिसहरू बाइबलले बताएको अनुसार साबथलाई पालन गर्छन् तिनीहरूलाई सरकारको विरुद्धमा गएको भनेर दोष लगाउनेछन्। चर्चकै पास्टर र अगुवाहरूले बाइबल होइन सरकारलाई मान्नुपर्छ भन्ने परमेश्वरको चाहना छ भनेर चर्चमा नै प्रचार गर्नेछन्। बाइबल अनुसार गलत बाटोमा लागेर तिनीहरूले दश आज्ञामा विश्वास राख्नेहरूलाई दोष दिनेछन् र सताइनेछन्।”

“यो त भयानक खबर पो रहेछ,” मोहनले भन्यो।

“हो, यो कठिन समय हुनेछ,” आमाले भनिन्, “तर हामीसँग येशू सधैं रहनुहुनेछ भनेर उहाँले प्रतिज्ञा गर्नुभएको छ। ती कठिन परिस्थितिहरूमा हामीलाई एकलै छोडिनेछैन। जसरी उहाँ एलिया र दानिएलसँग हुनुहुन्थ्यो, त्यसरी नै उहाँ हामीसँग पनि रहनुहुनेछ।”

अध्याय-३७

बाइबलमा सुरक्षा

“यस संसारमा येशू आउनुहुनुभन्दा अघि अत्यन्तै भयानक र कठिन परिस्थिति आउनेछ भनेर हामीले हिजो बेलुका चर्चा गरेका थियौं,” मोहनले भन्यो। ऊ गम्भिर भएको देखिन्थ्यो। “ती परिस्थितिहरूबाट हामी कसरी पार हुने ताकि हामी येशूको साथमा रहिरहन सकौं?”

“भाग्यवस, बाइबलमा परमेश्वरले धेरै आदेश र निर्देशनहरू दिनुभएको छ,” आमाले भनिन्, “यदि तिनीहरूलाई पालन गरिरहन सक्यो भने हामी सुरक्षित हुन सकौं।”

“त्यसको अर्थ के हामी बाइबललाई पछ्याइ रह्यौं भने ती कुनै विपत्तिले हामीलाई छुन्दैन भन्नु खोज्नुभएको हो?” माइकलले सोध्यो।

“होइन” आमाले भनिन्। “हामीलाई शारीरिकरूपमा सुरक्षित राख्न परमेश्वरले प्रयास गर्नुहुन्छ भन्ने कुरामा म विश्वस्त छु। तर कतिपय समयमा असल मानिसहरूलाई पनि दुःख आउँछ, चोटपटक लाग्छ। तर परमेश्वरले हामीलाई आत्मिकरूपमा सुरक्षित राख्नुहुन्छ भनेर मैले भन्न खोजेको हुँ। यदि हामी उहाँको चाहना अनुसार चल्छौं भने उहाँले हामीलाई झन नजिकै रहेर

किन्न भनेर मोहनले सोध्यो

सहयोग गर्नुहुनेछ।”

“हुन त, मानिसहरू बाइबल नपढ्नु र त्यसबाट नसिकुनु भनेर सैतानले धेरै भन्दा धेरै प्रयास गरिरहन्छ। उसले धेरै नक्कली थोकहरू सृजना गरिरहन्छ जसले गर्दा परमेश्वरले के सिकाउनुभएको हो र मानिसले के सिकाएको हो सो छुट्याउन नै गाह्रो बनाइदिन्छ। आउने कष्टको समयमा विश्वासमा रहिरहन बाइबलले के सिकाउँछ हामी आफै पढेर बुझ्न आवश्यक छ। हाम्रो दिमागलाई किल्ला जस्तो बनाएर सुरक्षित राख्नुपर्छ भनेर एलेन जी ह्याइटले भन्नुभएको छ। हाम्रो दिमागमा बाइबलका सत्यहरूले भरि राख्नुपर्छ, अनि आत्मिकरूपमा हामी बलियो भएर बस्न सक्छौं। कुनै पनि सहर शत्रुबाट बच्न कस्तो खालको सामग्रीहरूले घेरा लगाउनुपर्छ के तिमीलाई थाहा छ?”

मोहनले केहीबेर सोच्छ। “त्यस सहरको वरिपरि बलियो पर्खाल र बलियो सैनिकहरू चाहिन्छ होला, होइन त?”

“हो,” आमा सहमत भइन्। “र पर्खालभित्र के बस्तुहरू थुपार्नुपर्छ होला?” “ओ, हो,” मोहनले भन्यो, “यदि पानी र खानेकुरा भएन भने त्यो सहर धेरै समय टिक्दैन होइन त?”

“हो,” आमाले भनिन्। “हाम्रो दिमागलाई किल्ला जस्तो बनाउन पर्खाल र सैनिकहरू चाहिन्छ भनेको के हो त?”

“हुन सक्छ, पर्खाल भनेको परमेश्वरको व्यवस्था हो जसले हामीलाई सुरक्षित राख्दछ र सैनिकहरू भनेको स्वर्गदूतहरू हुन् जसले हामीलाई सुरक्षित राख्दछ,” मोहनले अनुमान गर्‍यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले जवाफ दिइन्। “अनि सहरभित्र रसद पानी अर्थात् चाहिने थोकहरू भनेको के होला?”

“त्यसको अर्थ, हामी आफैले बाइबल बुझ्न भनेको होला? होइन त?” मोहनले सोध्यो।

“हो, तिमीले ठिकै भन्यौ, यदि धोखामा पर्नबाट हामी जोगिन चाहन्छौं भने हाम्रो दिमागमा बाइबलमा भएका सत्य वचनहरू थुपार्नुपर्दछ। तर यदि हामी भावनामा वा उत्तेजित भएर अरूले सुनाएको भरमा विश्वास गर्‍यौं भने त्यो भावना सेलाउँछ र हाम्रो विश्वास पनि सेलाउँछ। भावनामात्र लाग्दा मानिसहरू परमेश्वरको

बाइबलमा सुरक्षा

परमेश्वरको वचनमा सुरक्षा

वचनसँग तालमेल छ कि छैन सो हामीलाई थाहा हुँदैन।”

मोहनले भन्यो, “अहिले नै बाइबलबाट सत्य ज्ञानहरू सिक्नुपर्छ अनि पछि हामी सम्झिन सक्छौं जस्तो लाग्छ।”

“त्यही त भनेको यदि हामी सैतानको

पासोमा वा मानिसहरूको बाइबल अनुसार त होइन तर उतेजनाको शिक्षामा पर्न चाहन्दैनौं भने अहिले नै हाम्रो दिमागमा बाइबलका सत्यहरूलाई राखिराख्नुपर्दछ,” आमाले भनिन्। “र हरेक दिन येशूलाई हाम्रो हृदयमा बोलाइरहनुपर्दछ। बाइबलमा भएका केही पदहरू पढ त विशेष गरेर प्रकाश १४:९?”

“हुन्छ,” मोहनले पढ्छ, “त्यसपछि तेस्रा स्वर्गदूत चर्को सोरले यसो भन्दै तिनीहरूका पछि आए, “यदि कुनै मानिसले त्यो पशु र त्यसको मूर्तिलाई पुज्यो र निधार वा हातमा त्यसको छाप लियो भने।” “पशुको छाप भनेको के हो, र त्यसको छाप हामीमा नहुन के गर्नुपर्छ आमा? त्यो कस्तो हुन्छ? के त्यो कुनै छालामा कोर्ने टाटु जस्तो हो?” बीचैमा मोहनले सोध्यो।

“होइन,” आमाले जवाफ दिइन्। “पशुको छाप हाम्रो नाङ्गो आँखाले देखिने जस्तो कुनै छाप होइन। यो कसैको शरीरमा कोरिएको टाटु जस्तो पनि होइन। तर पशुको छाप भनेको अन्तको दिनमा सैतानको धोखामा परेर परमेश्वरको वचन पालन नगर्नेहरूमा हुन्छ। त्यो हो, सैतानको विशेष शिक्षा जुन बाइबलसँग बाझिन्छ। परमेश्वरका नीतिनिर्देशन वा दश आज्ञाहरू पालन नगरि सैतानका नीतिहरू पालन गर्न रोज्ने र परमेश्वरको खिलाफमा जानेहरूलाई छाप लगाइन्छ भनिएको छ। आफैले बाइबल नपढि चर्चका अगुवाहरूले सिकाएका गलत शिक्षामा लाग्नेहरूलाई परमेश्वरलाई विश्वासघात गरियो भनेर चिनो लगाउनेछन्।”

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

“त्यसको अर्थ हाम्रा कुनै पनि चर्चका अगुवाहरूलाई विश्वास गर्नुहुँदैन भनेको हो?” मोहनले सोध्यो।

“होइन,” आमाले भन्छिन्। “चर्चका धेरै अगुवाहरू असल र परमेश्वरमा विश्वास गर्नेहरू

हुन्, तर हामी आफैले पनि बाइबल पढ्ने जिम्मा लिनुपर्दछ। परमेश्वरले के भन्नुभएको छ सो हामी आफैले पनि पढ्नु पर्छ। हामी के विश्वास गर्छौं, त्यसमा हामी आफै विश्वस्त हुनुपर्दछ। कतिपय समयमा कसको पक्ष लिने भन्न कुरामा निर्णय गर्न गाह्रो हुन्छ। कतिपय समयमा आफ्ना परिवारका सदस्यहरू, असल साथीहरू पनि गलत बाटोमा जाने निर्णय गर्न सक्छन्। तर येशूले हामीलाई मद्दत गर्न सक्नुहुन्छ। भजन १६:७,८ मा हामीलाई यो प्रतिज्ञा दिइएको छ, ‘मलाई सल्लाह दिनुहुने परमप्रभुको प्रशंसा म गर्नेछु। मेरो हृदयले राती पनि मलाई अर्ती दिन्छ। मैले परमप्रभुलाई सधैं मेरो सामुन्ने राखेको छु। उहाँ मेरो दाहिने हाततर्फ हुनुहुन्छ, यसकारण म डग्नेछैनँ।’ यो अत्यन्तै अचम्मको प्रतिज्ञा हो, होइन त? भजन ११९:१८ मा राजा दाउदले गरेको प्रार्थना मलाई धेरै मनपर्छ, “मेरा आँखा खोलिदिनुहोस्, र म तपाईंको व्यवस्थाका उदेकका कुराहरू देख्न सकूँ।”

“त्यो त धेरै राम्रो प्रतिज्ञा हो,” मोहनले भन्यो। “म पनि त्यस्तै खालको प्रार्थना गर्नुपर्छ होला।”

“अर्को पनि हौसला दिने प्रतिज्ञा छ,” आमाले भनिन् “यो यूहन्ना १४:२६मा छ। तर सल्लाहकार, अर्थात् पवित्र आत्मा, जसलाई पिताले मेरो नाउँमा पठाउनुहुनेछ, उहाँले तिमीहरूलाई सबै कुरा सिकाउनुहुनेछ, र मैले तिमीहरूलाई भनेका सबै कुरा तिमीहरूलाई याद दिलाउनुहुनेछ।”

“त्यो कस्तो असल प्रतिज्ञा हो! हामीलाई चाहेको बेलामा बाइबलका पदहरू सम्झन परमेश्वरले सहयोग गर्नुहुन्छ, होइन त? म तयार हुन अरु के पनि गर्नुपर्छ?” मोहनले सोध्यो।

बाइबलमा सुरक्षा

“भजन ११९:११ हेर त” आमाले अज्हाइनु।

मोहनले पढ्यो, “तपाईंको बिरुद्धमा पाप नगरुं भनेर तपाईंको वचन मेरो हृदयमा राखेको छु।” त्यसको अर्थ के हो, आमा?”

“त्यसको अर्थ, यदि हामी आफैले बाइबल पढ्यौं र त्यसमा भएका वचनहरूद्वारा परमेश्वरलाई सुन्यौं भने, हामी पाप नगर्न उहाँले सहयोग गर्नुहुन्छ। आज धेरै मानिसहरू हल्का पाराले बाइबल पढ्छन् वा बाइबलमा लेखेका वचनहरूतिर ध्यान दिन वेवास्ता गर्छन्। यसले के भन्यो भनेर हामीले स्वीकार गर्नुपर्छ र त्यसलाई व्यवहारमा लगाउनुपर्छ। कसको पछि लाग्ने भनेर हामी दिनदिनै निर्णय गरिरहनुपर्छ। त्यो पदले हामी परमेश्वरको वचनलाई ग्रहण गर्नुपर्छ र त्यसको पालन गर्नुपर्छ भनेर सिकाउँदछ।”

“हाम्रो मनले के भन्यो त्यो गरे भइहाल्छ नि, हामीले केमा विश्वास गर्नुपर्छ त्यसको मतलब छैन, भनेर धेरैले सोच्दछन्। तर यो सोच ठिक होइन। तिमी कतै गइरहेको बेलामा दोबाटोमा आइपुग्यौ र कुन बाटो कता जाने भनेर साइनबोर्ड लेखेको तिमीले देख्छौ। एउटा साइनबोर्डले तिमी कता जाने सो देखाउँछ रे। तर त्यसलाई वेवास्ता गरि तिमी मनले जुनबाटो भन्यो त्यही बाटोमा गयौ रे। तिमी मनले असलै सम्झेको हुन्छ, तर तिमी अझै गलत बाटोमा गइरहेका हुन्छौ र गलत ठाउँमा पुग्छौ।”

“निर्णय गर्नुपर्ने कुरालाई लिएर अर्को प्रतिज्ञा यूहन्ना ७:१७ मा छ पढ त।” मोहनले पढ्यो, “यदि कुनै मानिसले परमेश्वरको इच्छा पालन गर्न चाहन्छ भने, मेरो शिक्षा परमेश्वरतर्फबाट हो, कि मेरो आफ्नै तर्फबाट हो सो उसले जान्नेछ।”

“त्यसको अर्थ, यदि हामी उहाँको पछि लाग्न निर्णय गर्छौं भने जे ठिक छ त्यो गर्न उहाँले सहयोग गर्नुहुन्छ भनेको हो त?”

“हो, त्यसको अर्थ ठिकै त्यही हो,” आमाले भनिन्।

“परमेश्वरले उत्साह दिन धेरै प्रतिज्ञाहरू दिनुभएको छ। मलाई धेरै खुशी लाग्छ,” मोहनले भन्यो। “परमेश्वरले सहयोग गर्ने त्यतिका प्रतिज्ञाहरू दिनुभएको छ, तैपनि मानिसहरू किन अलमलिन्छन्?”

“हो, यो बुझ्न गाह्रो छ,” आमाले भनिन्, “र मलाई निश्चय छ कि

किन्न भनेर मोहनले सोध्यो

परमेश्वर पनि रुनु हुन्छ।”

“मैले गर्दा परमेश्वर रोएको म चाहन्न। म उहाँलाई धेरै माया गर्छु। म उहाँको पक्षमा रहिरहन र उहाँको बचन मेरो हृदय र दिमागमा राख्न हरदम प्रयास गर्नेछु।” मोहनले ढुक्क भएर भन्यो।

“तिम्रो कुरा सुनेर परमेश्वर साज्जै खुशी हुनुभएको छ होला,” आमाले भनिन्। “हामी तयार हुन हामीले सकेसम्म हाम्रोतर्फबाट सबै प्रयास गर्नुपर्छ। त्यो उहाँको चाहना हो। तर यो थाहा पाइराख्नुकी येशूले हामीलाई मुक्ति दिनुहुन्छ। हामी जतिसुकै असल भएतापनि वा जतिसुकै बाइबल जानेतापनि त्यसले गरेर हामी मुक्ति पाउने होइन।”

“मलाई थाहा छ,” मोहनले भन्यो। “तैपनि म उहाँलाई माया गर्छु भनेर देखाउन चाहन्छु। त्यसकारण उहाँ आउनुभन्दा अघि तयार हुनु मैले गर्न सक्ने जे पनि गर्न प्रयास गर्छु।”

अध्याय-३८

निष्ठावान हुन निर्णय

“मोहन, भविष्यवाणी भन्ने शब्दको अर्थ के हो के तिमीलाई थाहा छ?”
आमाले सोधिन्।

“छ, जब परमेश्वरले उहाँको सन्देश मानिसहरूलाई दिन चाहनुहुन्छ तब उहाँले अगमवक्ताहरूलाई प्रयोग गर्नुहुन्छ। यदि धेरै महत्वपूर्ण सन्देशहरू छन् भने उहाँले ठूलो वा नाउँ चलेको अगमवक्ताद्वारा दिनुहुन्थ्यो। यदि सानोतिनो सन्देश छ भने उहाँले सानो अगमवक्ता वा त्यस्तो नाउँ नचलेका अगमवक्ता मार्फत दिनुहुन्थ्यो,” मोहनले भन्यो।

हाँस्टै आमाले भनिन्, “खास गरेर परमेश्वरका सबै सन्देशहरू महत्वपूर्ण छन्। ठूलो वा नाउँ चलेका अगमवक्ताहरूले लामो किताबहरू लेखे भने, सानो वा नाउँ नचलेका अगमवक्ताहरूले छोटो किताबहरू लेखेका थिए। तर तिमीले जे भन्यौ त्यो ठिकै भन्यौ, जो मानिसहरू परमेश्वरका सन्देशहरू पाउँछन् तिनीहरूलाई अगमवक्ता भनेर सम्बोधन गरिन्छ।”

“बाइबलमा उल्लेख गरेका धेरैजसो भविष्यवाणीहरू पूरा भइसकेका छन्। तर बाँकि पूरा नभएका र पूरा हुने केही भविष्यवाणीको बारेमा हामी अहिले

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

छलफल गछौं। प्रकाश १८:१,२ र ४ पढ त।”

मोहनले पढ्यो, “यसपछि ठूलो अधिकार भएका अर्का एउटा स्वर्गदूत स्वर्गबाट तल आइरहेका मैले देखें। तिनको वैभवले पृथ्वी उज्योलो भयो। तिनले यसो भनेर शक्तिशाली सोरले कराए: महानगरी बेबिलोनको पतन भयो, यो महानगरी भूतहरूको वासस्थान, हरेक अशुद्ध आत्मा, र हरेक अशुद्ध तथा घृणित पक्षीको अखड़ा भएको छ।...तब मैले स्वर्गबाट यसो भनिरहेको अर्को आवाज सुनें: “हे मेरा मानिस हो, त्यसबाट निस्केर आओ, नत्रता त्यसका पापहरूसँग तिमीहरू पनि सहभागी हुनेछौ, र त्यसका विपत्तिहरू तिमीहरू भोग्नेछौ।”

“जब त्यो भविष्यवाणी पूरा भइरहन्छ तब संसारको धार्मिक क्षेत्रमा धेरै नराम्रोसँग गोलमाल हुनेछ,” आमाले भनिन्। “सत्य परमेश्वरबिनाको अध्यात्मवाद, तन्त्रमन्त्र गर्ने, भूत जगाउने वा मरेका मानिसहरूसँग कुरा गर्ने भन्ने जस्ता शिक्षा र परमेश्वरको सत्य वचनलाई पालन नगर्ने परिस्थित जताततै चर्चहरूमा व्यापकरूपमा हुनेछन्।”

“भूत जगाउने जस्तो शिक्षा भनेको मरेकाहरू मरेका नै छैनन् भनेर सिकाउने हो?” मोहनले सोध्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले जवाफ दिइन्।

“मरेकाहरू फर्केर आउँछन् र स्वर्गदूतहरूले विभिन्न काम गराउन तिनीहरूलाई सहयोग गर्नेछन् भनेर धेरै मानिसहरूले विश्वास गर्छन्। यस्तो शिक्षा त टेलिभिजन र विभिन्न किताबहरूले सिकाइरहेका छन्,” मोहनले भन्यो।

“हो,” आमाले भनिन्, “परमेश्वरलाई विश्वास नगर्ने मानिसहरूले त त्यस्तो कुरामा विश्वास गर्छन् नै, तर इसाई बनाउँदाहरूले पनि त्यस शिक्षाको पछि लागिरहेका छन्। बाइबलबाट हामीलाई थाहा छ कि मरेकाहरू अचेत अवस्थामा हुन्छन् र यस संसारमा जे भइरहेका छन् त्यसमा तिनीहरूको सहभागी हुँदैनन्।”

“युगको अन्तमा, कतिपय चर्चका इसाईहरूले परमेश्वरको कुरा नमानि वा दश आज्ञाहरू नमानि अटेरी हुनेछन्। तिनीहरूले विशेष गरेर साबथको बारेमा सरासर विरोध गर्नेछन्। होइन त आमा?” मोहनले सोध्यो।

निष्ठावान हुन निर्णय

परमेश्वरको लचनमा
बफादारिता

“हो,” आमाले जवाफ दिइन्।
“धेरैजसो चर्चका इसाईहरूले दश
आज्ञाहरूमा सबै आज्ञाहरू हामी पालन
गर्नुपर्छ भनेर त विश्वास गर्छन् तर विशेष
गरेर साबथचाहिं पालना गर्नुपर्दैन भनेर जोड
गर्छन्। जव यस्तो स्थिति अगाडि बढ्छ
तब परमेश्वरको आज्ञा नमानि आफूखुशी

विश्वासमा वा सैतानको पछि लाग्नेहरूले पशुको छाप पाउनेछन्।”

“अनि त्यो पशु सैतान हो त?” मोहनले सोध्यो।

“हो,” आमाले जवाफ दिइन्। “सैतान विभिन्न निकायहरूद्वारा काम
गर्दछ। त्यसकारण, सैतानको पक्षमा रहेर चल्ने मानिसहरू वा इसाईहरूले
पशुको छाप पाउँछ।”

“ए, मैले बुझे” मोहनले भन्यो। “पशुको छाप भनेको कसैको छालामा
टाट्टु जस्तो कोर्ने होइन रहेछ, होइन त?”

“होइन,” आमाले जवाफ दिइन्, “छालामा कोर्ने छाप होइन। पशुको
छाप भनेकै जो मानिसहरू परमेश्वरसँग लड्नेहरूप्रति बफादारी भएर खडा
हुन्छ, तिनीहरूलाई लगाउने चिन्ह हो। त्यसकारण, खास गरेर पशुको छाप
पाउनेहरूले परमेश्वरलाई नै विश्वास गर्दैन भनेको हुँदैन। फेरि, जो मानिसहरू
परमेश्वरप्रति निष्ठावान भएर बस्छन् तिनीहरूले छाप वा सिल पाउँछ भनेर
यूहन्नाले उल्लेख गरेकाछन्। तिनीहरू को हुन् भनेर छुट्याएका हुन्छन्।
परमेश्वरप्रति तिनीहरू निष्ठावान छन् भनेर देखाउन तिनीहरूलाई चिन्ह वा
छाप लगाइदिएको हुन्छ। यो प्रक्रिया त्यसबेलासम्म जा्रिरहनेछ जबसम्म
आइतबारलाई नै चर्चमा आराधना गर्न नआउने मानिसहरू अपराधी हुन् भनेर
सरकारहरूले तिनीहरूको विरुद्धमा नागरिक ऐन कानूनहरू बनाउँदैनन्।”

“नागरिक ऐन बनाएर दण्ड दिने र? त्यसको अर्थ जरिवाना तिर्ने वा
अदालतले ठहर्‍याएको अनुसार इयालखानामा पठाउने हो?” मोहनले सोध्यो।

“हो,” आमाले उत्तर दिइन्। “जब यस्तो हुन्छ तब साबथ परमेश्वरप्रति
निष्ठावान छ कि छैन भनेर सबभन्दा ठूलो परीक्षा हुनेछ। सबै मानिस वा

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

इसाईहरूको सामु यो प्रश्न खडा हुन्छन्: के हामी परमेश्वरप्रति निष्ठावान हुने र हप्ताको सातौं दिन साबथलाई पवित्र मानेर उहाँको आराधना गर्ने कि? सैतानको भ्रममा परेर उसले लादेको हप्ताको पहिलो दिन आइतबारलाई पालन गर्ने? प्रत्येक मानिसले आत्मनिर्णय गर्ने अधिकारको अवसर पाउनेछ। सत्य के हो सो थाहा नपाइकन र त्यसलाई पालन गर्न निर्णय गर्ने कि नगर्ने भनेर अवसर नपाउँजेल परमेश्वरले कसैलाई दण्ड दिनुहुन्न।

“धार्मिक स्वतन्त्रताको लागि वकालत गर्ने भनेर अमेरिका राज्यको स्थापना भएको थियो। तर जब समय बित्दै जान्छ तब धर्मको नाउँमा झन झन हस्तक्षेप बढ्नेछ अर्थात् आफ्नो आस्था अनुसार चल्न चाहनेहरूलाई अमेरिकाले लगाम लगाउन खोज्नेछ। यस संसारको प्रत्येक युगमा मानिसहरू परमेश्वरतिर फर्केर आउनु भन्दै तिनीहरूका पापहरूलाई औँल्याउँदै उहाँका अगमवक्ता वा सन्देशवाहकहरू पठाउनुभएको थियो।”

“पापलाई औँल्याएको को चाहन्छ र?” मोहनले भन्यो।

“त्यसैकारण, परमेश्वरका प्रायजसो अगमवक्ताहरूलाई पौराणिक इस्त्राएलका मानिसहरूले अस्वीकार गरेका थिए र तिनीहरूलाई दुर्व्यवहार पनि गरेका थिए,” आमाले भनिन्।

“त्यसो भए,” मोहनले भन्यो, “परमेश्वरको पछि लागेका छैनन् भनेर औँल्याउने परमेश्वरका जनहरूलाई युगको अन्तमा नराम्रोसँग दुर्व्यवहार गर्नेछ होला?”

“तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले भनिन्, “यस्तो हुन्छ भन्नु पर्दा मलाई दुःख लाग्छ। जब तिनीहरूलाई अदालतमा लागेर तिनीहरूमाथि आरोप लगाउँछन् तब तिनीहरूले यो जवाफ दिनेछन्: हामीले के गल्ती गर्‍यो बाइबलबाट देखाउन सक्नुहुन्छ कि?”

“तर बाइबल स्पष्ट छ,” मोहनले भन्यो, “त्यसकारण तिनीहरूलाई दोष दिने मानिसहरूलाई तिनीहरूको गल्ती देखाउन सक्दैन।”

“तर, बाइबलले के भन्यो सो कतिपय मानिसहरूलाई थाहा हुँदैन,” आमाले आफ्नो भनाइ जारिराखिन्। “फेरि यसबेला त्यो समय हुनेछ जब मानिसहरूले बाइबल र त्यसका भविष्यवाणीहरू सिकेका हुन्छन्। एकफेरा तिनीहरू परमेश्वरका

निष्ठावान हुन निर्णय

जनहरू थिए, तर तिनीहरूको हृदयमा परमेश्वरप्रति सत्य निष्ठा वा आस्था थिएन। अनि ती इसाई बनाउँदाहरू नै परमेश्वरका निष्ठावान जनहरूको विरुद्धमा खडा हुनेछन्।”

“यो त धेरै भयानक कुरो पो छ,” मोहनले भन्यो। “परमेश्वरलाई छोडेर उहाँको विरुद्धमा कसरी जान सक्छन् र?”

“सबै जना हृदयदेखि परमेश्वरप्रति समर्पित भएका हुँदैनन्,” आमाले जवाफ दिइन्। “कतिपय समयमा मानिसहरू देखाउनमात्र चर्चमा जान्छन् वा मुखलेमात्र ठीक्क गरेर इसाई हुँ भनेर देखाउँदछन्, तर भित्र भने आत्मिकरूपमा खोक्रो हुन्छन्। तिनीहरू नै परमेश्वरका जनहरूलाई सताउनमा ठूलो भूमिका खेल्छन्। परमेश्वरका जनहरूलाई सजाय दिन फैसला गर्नेहरूसँगै मिलेर सताउनेछन्।”

“त्यसैबखत परमेश्वरका जनहरू अत्यन्तै कठिन स्थितिमा गुञ्जिरहनेछन्। आफूहरूको गल्लीले ती समस्याहरू आएका हुन् कि भनेर तिनीहरू चिन्तित हुनेछन्। तिनीहरू यसरी सुर्ता गर्नेछन्, के यो मेरो दोष हो? के परमेश्वरको नाउँलाई नराम्रो गर्न हामीले केही गल्ती गर्‍यो? तिनीहरूले यो भन्ने छन् यदि यस्तो नराम्रो नतिजा हुन्छ भनेर थाहा पाएको भए यस संसारमा कसैलाई पनि तिनीहरूको पापलाई हामीले औँल्याउने थिएनौं? तर, जे ठिक छ त्यो त तिनीहरूले गर्नुपर्छ भनेर अडान लिएका हुन्छन् र त्यसको परिणाम जे भएतापनि परमेश्वरको हातमै तिनीहरूले सुम्पएका हुन्छन्।”

“अनि परमेश्वरले तिनीहरूलाई बल दिनुहुनेछ र तिनीहरूको आस्था पनि बढाउनुहुनेछ, जसले गर्दा जे परिआएतापनि त्यसको सामना गर्न तिनीहरू सक्षम हुनेछन्। जबसम्म येशू पवित्रस्थानमा हाम्रो निम्ति बिन्ति गरिरहनुहुन्छ, तबसम्म पवित्र आत्माले उहाँ विश्वासीहरूलाई बलियो बनाउँदै रहनुहुनेछ। त्यसले गर्दा सोचेको भन्दा धेरै खराब त हुनेछैन।”

“के पवित्र आत्माले अझै पनि हामीलाई मद्दत गरिरहनुभएको छ?” मोहनले सोध्यो।

“हो, गरिरहनुभएको छ,” आमाले जवाफ दिइन्, “यस्तो समयमा

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

पवित्र आत्माले थप सहयोग गर्नुहुनेछ भनेर बाइबलले हामीलाई बताउँछ। यसलाई 'पछिल्लो वर्षा' भनेर कहलाउँछ किनभने बाइबलको समयमा बसन्त ऋतुहरूमा हल्का वर्षाहरू हुन्थ्यो र कटनी गर्नुभन्दा वर्षा हुन्थ्यो। यसको बारेमा तिमीले योयल २:२३ मा पढ्न सक्छौ।”

मोहनले पढ्यो, “ए सियोनका मानिस हो, खुशी होओ, परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरमा रमाहट गर, किनकि उहाँले तिमीहरूलाई शरद्को वर्षा धार्मिकतामा दिनुभएको छ। उहाँले हामीलाई प्रशस्त झरी ल्याइदिनुहुन्छ- शरद् र बसन्त दुवै झरी पहिलेको झैं पठाइदिनुहुन्छ।”

“परमेश्वरले हामीलाई कसरी सहायता गर्नुहुनेछ भनेर तिमीले प्रेरित २:१७,१८ मा पढ्न सक्नेछौ,” आमाले अन्हाइन्।

मोहनले ती पदहरू भेट्टाएर पढ्यो, “आखिरी दिनहरूमा यस्तो हुनेछ भनी परमेश्वर भन्नुहुन्छ, म सबै मानिसहरूमाथि मेरा आत्मा खन्याइदिनेछु, र तिमीहरूका छोराहरू, र तिमीहरूका छोरीहरूले अगमवाणी बोल्नेछन्, र तिमीहरूका युवकहरूले दर्शन देख्नेछन्, र तिमीहरूका बूढापाकाहरू स्वप्नदर्शी हुनेछन्। हो, म आफ्ना दास-दासीहरूमाथि ती दिनमा मेरा आत्मा खन्याइदिनेछु, र तिनीहरूले अगमवाणी बोल्नेछन्।”

“त्यसकारण, जब पवित्र आत्मा परमेश्वरका जनहरूलाई खन्याइनेछ तब तिनीहरूले धेरै अचम्मका कामहरू गर्नेछन्। तर सैतानले पनि चमत्कारीय कामहरू गर्नेछन्। बाइबलले सिकाएका शिक्षाहरूलाई राम्रोसँग नपढ्नेहरू अत्यन्तै अकमकमा पर्नेछन्। त्यसैकारण, अहिले नै बाइबल अध्ययन गर्नु जरुरी छ ताकि हामीले छलफल गरेका घटनाहरूको सामना गर्न आउने समयमा हामी तयार हुन सक्छौं,” आमाले भनिन्।

“म तयार हुन चाहन्छु,” मोहनले भन्यो। “डरलाग्दो समयमा परमेश्वरले सहायता गर्छु भन्ने प्रतिज्ञाहरूदेखि म खुशी छु।”

अध्याय-३९

महाकष्टको समय

“आमा,” मोहनले अनुरोध गर्‍यो, “महाकष्टको समयकोबारेमा मलाई अझ भन्नुहोस्। हामीले स्कूलमा यसको बारेमा अलिकति चर्चा गरिएका थियौं। यसले त मलाई तर्सायो।”

“हुन्छ त, हामी बाइबलका पदहरूबाट सुरु गरौं। स्वर्गदूतले दानिएललाई के भने सो दानिएल १२:१मा पहिला पढ।”

मोहनले दानिएलको अध्यायबाट यो पढ्यो, “त्यस समयमा तिम्रा मानिसहरूलाई रक्षा गर्ने प्रधान राजकुमार मिखाएल देखा पर्नेछन्। यस्तो सङ्कष्टको समय आउनेछ कि जातिहरू सुरु भएदेखि त्यस बेलासम्म त्यस्तो कहिल्यै भएको छैन। तर त्यस बेला तिम्रा मानिसहरू जसका नाउँहरू जीवनको पुस्तकमा नाम लेखिएका छन्, सबै बचाइनेछन् (रूपान्तरित)।

“अब अर्को प्रकाश १२:११ पढ,” आमाले अर्‍हाइन्।

“दुष्ट काम गर्नेले दुष्ट काम गरिरहोस्, अश्लील काम गर्नेले अश्लील काम गरिरहोस्, धर्मात्माले धार्मिक कार्य गरिरहोस्, र पवित्र जनचाहिं पवित्र नै भइरहोस्,” मोहनले पढ्यो।

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

“मानिसहरू आ-आफ्ना पापबाट फर्केर, अन्याय अत्याचार, दुष्ट र खराबबाट रोकेर परमेश्वरतिर फर्केर उचित, असल, भलो, अर्थमूलक जीवन बिताओस् भनेर परमेश्वरले तिनीहरूलाई समय दिएर उहाँ पखिरेरहनुभएको छ। तर त्यसबेला त्यो समय आउनेछ जब त्यो समय तर्दछ। त्यसको बारे अरू दुई पदहरूले पनि चर्चा गर्दछन्,” आमाले भनिन्।

“त्यो समयको बारेमा मलाई अझ बुझाउनुहोस न,” मोहनले अनुरोध गर्‍यो।

“६ हजार वर्षजति अघि आदम र हव्वाले पाप गरेका थिए,” आमाले भनिन्, “त्यसबेलादेखि नै परमेश्वरले मानिसहरूलाई उहाँको पक्षमा कि सैतानको पक्षमा रहने भन्ने निर्णय गर्न अवसर दिनुभएको थियो। यसलाई खासमा “परीक्षण” को समय भनिन्छ। यस अवधिभरि कसको आराधना गर्ने भन्ने निर्णय गर्ने अवसर मानिसहरूलाई दिइरहेको छ। येशूको ठिक आगमन हुनुभन्दा अघि प्रत्येक जीवित मानिसले कसको पक्षमा रहने भन्ने आत्मनिर्णय गर्न अन्तिम निर्णय दिइनेछ। कसको पक्षमा उभिने भन्ने निर्णय गर्नबाट कोही मानिस पनि बंचित हुनेछैन। यसलाई नै “परिक्षणको समयको अन्त भनेर सम्बोधन गरिन्छ। जब प्रत्येक मानिसले कसको पक्षमा रहने भनेर निर्णय गर्ने अवसर पाइसकेको हुन्छ तब त्यो परिक्षणको समय बन्द गरिनेछ।”

“परमेश्वरका जनहरू अब धर्मी भएको चिन्ह लगाइसकेको कारणले स्वर्गको पवित्रस्थानमा येशूको काम सिद्धिसकेको हुन्छ। तिमिले प्रकाश २२:११ मा पढेको अनुसार तिनीहरू निरन्तररूपमा पवित्र भएर बस्नेछन्। जो परमेश्वरका आज्ञाहरूको बिरुद्धमा जान र रहन निर्णय गरिसकेको हुन्छ, तिनीहरूले पनि मुक्ति पाउने अबसर सदाको निम्ति बन्द गरिसकेका हुन्छन्। तिनीहरू दुष्ट काम गरिनै रहनेछन्। अनि तिनीहरूलाई यस पृथ्वीबाट पवित्र आत्माले हटाइदिनुहुन्छ।”

“कस्तो तर्साउने कुरो हो यो,” मोहनले भन्यो। “सारा मिश्रदेशमा एक रात स्वर्गदूत आएर सबै जेठोलाई मारेको कथा मोशाले लेखेको कथा म सम्झन्छु। एउटा असल स्वर्गदूत वा पतित नभएको स्वर्गदूतले त्यसो गर्न सक्छ भने पतित भएका धेरै स्वर्गदूतहरूले यस संसारमा कस्तो विध्वंस मच्चाउन २९६

महाकष्टको समय

येशू नै सुरक्षा

सक्छ होला। त्यसबेला त झन पवित्र आत्मा दुष्ट मानिसहरूको साथमा हुनेछैन।”

“यो यो अत्यन्तै महान् विपत्तीको समय हुनेछ,” हुनेछ आमाले भनिन्।

“के परमेश्वरका जनहरूलाई ती सबै समस्याको निम्ति दोषी ठहर्‍याउनेछ?” मोहनले सोध्यो।

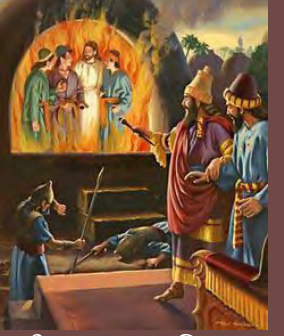
“ठहर्‍याउनेछ,” आमाले भनिन्। “यो महासङ्कष्ट संसारको निम्ति भयानक समय हुनेछ। परमेश्वरका शत्रुहरूको निम्ति यो धेरै नराम्रो हुनेछ तर परमेश्वरका जनहरूको निम्ति पनि कठिन परिस्थिति हुनेछ, तर अर्कै पाराले। यर्मिया ३०:४-७ पढ त।”

मोहनले यर्मियाबाट पढ्यो, “इस्राएल र यहूदाको विषयमा परमप्रभुले भन्नुभएका कुरा यी नै हुन्: परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ:” डरको आवाज र त्रासको आवाज सुनिँदैछ। शान्तिको होइन। सोध र हेर: के पुरुषले छोराछोरी जन्माउन सक्छ र? किन त हरेक बलियो मानिस प्रसववेदनामा परेझैं आफ्नो हातले पेट समातेको म देख्छु? किन हरेकको अनुहार मरेको जस्तै पहेँलो भएको छ? हाय! त्यो दिन कस्तो डरलाग्दो दिन हुनेछ! त्यस्तो अरू कुनै दिन पनि हुनेछैन। याकूबको निम्ति यो दुःखको दिन हुनेछ, तर ऊ त्यसबाट बचाइनेछ। “यर्मियामा याकूबका जनहरूको निम्ति दुःखको दिन भनेर लेखेको अर्थ के हो, आमा?” मोहनले सोध्यो।

“याकूबको कथा याद गर त,” आमाले भनिन्, “एक दिन उनी र उनका परिवार आफ्नो गाउँघर फर्किँदै थिए तब एक रात उनी धेरै चिन्तित भएका थिए। उनका दाजु एसाब धेरै मानिसहरूसँग उनलाई भेट्न आउँदै थिए। याकूबले आफ्ना परिवारलाई नदी पार पठाएका थिए। तब, रातभर उनी नदीको किनारामा घोर चिन्ता र शङ्काले थला परेका थिए। आफूले बिगतको समयमा गरेको गल्तीले गर्दा अब ठूलो समस्या आउने भयो भनेर शोकमा उनी थिए। सबै आफ्नो दोष हो भनेर थाप्लोमा हात राख्दै थिए।”

“हो त नि, उनले केही ठूला ठूला भुलहरू गरेका थिए।”

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

तीन बफादार हिंज्रुहरू

“हो,” आमा सहमत भइन्, “उनले केही कसुरहरू गरेका थिए। अब, आफ्ना दाजु धेरै मानिसहरू लिएर उनकहाँ आउँदैथिए। आफ्ना परिवारहरू सबैले उनले माला कि भनेर उनी धेरै चिन्तामा थिए। उनीसँग लड्ने आफू असहाय भएको उनले महसुस गरेका थिए। आफूले गरेका सबै गल्तीहरूलाई परमेश्वरको सामु स्वीकार गरे र पश्चाताप गरे।”

“त्यसको अर्थ आफूले गरेका गल्तीहरूप्रति उनी दुःख मनाएका थिए, होइन त?” मोहनले सोध्यो।

“हो,” आमाले भनिन्। “उनको सुरक्षाको निम्ति अब परमेश्वरबाहेक कोही नभएकोले उनले उहाँलाई नै पुकार गरिरहेका थिए। परमेश्वरको सुरक्षा बिना उनी र उनका परिवारहरू सबै मारिन्थ्यो। त्यस रात एउटा व्यक्ति त्यहाँ देखा पर्‍यो र आफ्नो शत्रु भनेर उससँग कुस्ती पो खेलन थाले। तर उनी त परमेश्वर आफै हुनुहुन्थ्यो। जब विहानीपख उहाँ परमेश्वर हुनुहुन्छ भनेर थाहा पाए आफूलाई आशिष नदिइकन नछोड्ने भनेर उनले जिकिर गरे। अनि परमेश्वरले उनलाई आशिष दिनुभयो र याकूबबाट उहाँ जानुभयो।”

“ए, हो र?” मोहनले भन्यो। “परमेश्वरका जनहरूको निम्ति अन्तिम समयमा त्यस्तै हुने होला। तिनीहरू असहाय हुनेछ र परमेश्वरको सहायताबिना तिनीहरूलाई मारिने छ भनेर तिनीहरू डराइरहेका हुन्छन्। आफूहरूले विगतको समयमा गरेका नराम्रो कामहरूको बारेमा तिनीहरू चिन्ता गर्नेछन्। याकूबले जस्तै यो सबै समस्याहरूको दोष आफ्नै हो भनेर शोक गरेर बस्नेछन्, होइन त?”

“हो,” आमाले जवाफ दिइन्। याकूबको पापको कारणले आफूलाई नाश गर्न परमेश्वरको अधिकार हो भनेर उनले सोचेकाथिए। हो, तिमीले भनेको जस्तै याकूबले केही ठूला ठूला भुलहरू गरेका थिए। आफ्ना कमजोरीहरूको बारेमा उनलाई थाहा थियो र आफूले गरेका गलत कामहरूको बारेमा पनि उनले सम्झेका थिए।

महाकष्टको समय

मोहनले सोच्यो, “त्यसको अर्थ आखिरी समयमा परमेश्वरका जनहरूलाई परमेश्वरबाट पाएको क्षमाको बारेमा विश्वस्त हुनुपरेको थियो, होइन त? तिनीहरूले गरेका कामहरूले गर्दा परमेश्वरको नाउँ बदनाम भएको कुरामा तिनीहरू चिन्तित भइरहेनछ, होइन त?”

परमेश्वरको वचन सुरक्षित पानी

“हो,” आमाले जवाफ दिइन्। “यशैया २७:५ मा लेखिएको छ, ‘तिनीहरू शरण लिन मकहाँ आऊन्। तिनीहरू मसित मिलाप गरून्। हो, तिनीहरू मसित मिलाप गरून्।’ परमेश्वरका जनहरूका प्रार्थनाहरूको जवाफ तुरन्तै नपाएतापनि परमेश्वरमाथि साहस र आशा गुमाउनुहुन्न भनेर तिनीहरूले थाहा पाउन जरुरी छ। यदि हामीले हाम्रा पापहरू स्वीकार्यौं भने येशूले ती सबै पापहरू हटाउनुहुनेछ भनेर येशूले प्रतिज्ञा गर्नुभएको थियो। उहाँले त्यो प्रतिज्ञा १ यूहन्ना १:९ मा...”

“मलाई त्यो पद याद छ,” मोहनले भन्यो। “म पढ्छु। ‘यदि हामीले आफ्ना पापहरू स्वीकार गर्छौं भने उहाँले हाम्रा पाप क्षमा गर्नुहुन्छ, र सबै अधर्मबाट हामीलाई शुद्ध पार्नुहुन्छ, किनकि उहाँ विश्वासयोग्य र धर्मी हुनुहुन्छ।’”

“राम्रो,” आमाले भनिन्। “अहिले नै हामीले हाम्रा पापहरूलाई स्वीकार गर्नुपर्छ र येशूबाट क्षमा पाउनुपर्छ। जब संकटको समय आउँछ र हामीले विगतमा गरेका गल्तीहरूको बारेमा नराम्रो मानेतापनि एउटा पाप पनि परमेश्वरले क्षमा नदिएको हुँदैन भनेर हामी ढुक्क हुनेछौं।”

“यस सङ्कष्ट को समयमा अरू थोकहरू पनि हुनेछन्। धेरै मानिसहरू ‘म भगवान हुँ। म येशू हुँ, म जगतगुरु हुँ, म स्वामी हुँ, म सिद्ध हुँ,’ आदि भन्दै मानिसहरूलाई सत्य परमेश्वरबाट अलग राखि आफूतिरै तान्न खोज्नेछन्। यसको बारेमा मती २४:२३-२५ मा खुलस्त गरिएको छ। पढ त।”

मोहनले पढ्यो, “तब तिमीहरूलाई कसैले ‘हेर, ख्रीष्ट यहाँ छन्, कि त्यहाँ छन्’ भन्यो भने विश्वास नगर। किनकि झूटा ख्रीष्टहरू, र झूटा

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

अगमवक्ताहरू खडा हुनेछन्, र हुन सके चुनिएकाहरूलाई पनि भड्काउनलाई ठूला-ठूला चिन्हहरू र आश्चर्यका कामहरू देखाउनेछन्। याद राख, मैले तिमीहरूलाई अघिबाटै भनिदिएको छु।”

“सैतान येशू भनेर नक्कल रूप लिएर आउनेछन् भनेर एलेन जी ह्याइटले हामीलाई भन्नुभएको छ,” आमाले भनिन्। “उसले नै हप्ताको सातौँ दिन साबथ यहूदी साबथ हो त्यसकारण त्यसलाई आइतबारमा आफूले सारेको भनेर बहकाउनेछन्। त्यही यहूदी साबथलाई मानिसहरूले मानिरहेकोले संसारमा सबै समस्याहरू आइरहेकाछन् भनेर परमेश्वरका जनहरूलाई उसले आरोप लगाउनेछ। तर एउटा कुरो सैतानले नक्कल गर्न सक्दैन। येशूले प्रतिज्ञा गर्नुभएको अनुसार ऊ बादलबाट आउन सक्दैन। पृथ्वीको बिभिन्न भागमा आफू येशू हुँ भनेर देखा पर्नेछ। तर सबै आँखाले एकैचोटी देख्ने गरेर ऊ आउन सक्दैन।”

“तर येशूले त्यो गर्न सक्नुहुन्छ,” मोहनले भन्यो।

“हो, प्रकाश १:७मा हामीलाई त्यसको बारेमा बताउँछ ‘हेर, उहाँ बादलहरूसार्थ आउँदैहुनुहुन्छ, र हरेक आँखाले उहाँलाई देख्नेछ। तिनीहरूले पनि, जसले उहाँलाई घोचे, र पृथ्वीका सबै कुलहरूले उहाँको कारण विलाप गर्नेछन्। यसै होस्। आमेन।’ मोहन, अब तिमी १ थेस्सोलोनिनिकी ४:१६,१७ पढ त।”

बाइबल पल्टाउँदै मोहनले पढ्यो, “किनकि प्रभु स्वयम् हुकुमको गर्जनसित, प्रधान स्वर्गदूतको आवाज र परमेश्वरका तुरहीको स्वरसित स्वर्गबाट ओर्लनुहुनेछ, र ख्रीष्टमा मरेकाहरूचाहिँ पहिले बौरिउठ्नेछन्। तब हामी बाँचिरहेका र छोडिएकाहरू प्रभुलाई आकाशमा भेट्न तिनीहरूका साथसाथै बादलमा उठाइलगिनेछौं, र यसरी हामी सधैं प्रभुसँग रहनेछौं।”

“मत्ती २४:७मा पनि येशू आफैले उहाँ आउनुहुँदा ठ्याक्कै के हुनेछ भनेर भन्नुभएको थियो, ‘किनकि जसरी बिजुली पूर्वबाट चम्कँदा पश्चिमसम्मै उज्यालो हुन्छ, त्यसरी नै मानिसको पुत्रको आगमन हुनेछ।”

“ती सबै थोकहरू राम्रै देखिन्छ, आमा। तर उहाँ आउनुभन्दा अघि के के हुने हो सो धेरै राम्रो देखिन्दैन।”

महाकष्टको समय

आमाले भनिन्, “येशूको दोस्रो आगमनभन्दा पहिले परमेश्वरका जनहरू सङ्कट को मारमा पर्नेछन् भन्ने कुरो सत्य हो। तिनीहरूमा कतिपय इयालखानामा हुनेछन्। कतिपय भोकभोकै हुनेछ र कतिपयलाई दुर्व्यवहार पनि गरिनेछ। तर परमेश्वरले तिनीहरूलाई बिर्सिनुहुन्न। अहिले सङ्कष्टको समयको बारेमा चिन्ता गर्न सजिलो भएतापनि जब त्यो समय आइहाल्छ परमेश्वरका जनहरू भौतिक कष्टभन्दा आत्मिक थोकहरूको बारेमा चिन्ता गर्नेछन्। आफूले गरेका सबै पापहरूको पश्चाताप गरेको र ती सबै पापहरू क्षमा दिएको छ कि छैन भनेर तिनीहरू निश्चित हुन चाहेको हुन्छ।”

“मलाई थाहा छ परमेश्वरले हामीलाई त्याग्नुहुनेछैन,” मोहनले भन्यो। “योसेफ पनि इयालखानामा थिए र उनीप्रति घोर अन्याय गरेर दुर्व्यवहार गरेको थियो। तर परमेश्वरले उनलाई बिर्सिनुभएन। उनी त मिश्रदेशको शासक पो हुन पुगे।”

आमा मुस्कुराइन्।

“र जलप्रलयको बेलामा परमेश्वरले नोहालाई बिर्सिनुभएन। सिंहको खोरमा दानिएललाई हुट्याउँदा परमेश्वरले उनलाई बिर्सिनुभएको थिएन। चेरिथको खोलामा एलिया भोकले लखतरान भएको बेलामा परमेश्वरले एलियालाई बिर्सनुभएको थिएन।”

“र उहाँले हामीलाई कहिल्यै पनि बिर्सिनुहुन्न,” आमाले भनिन्। “यशैया ४९:१४-१६ पढ त।”

तर सियोन वा यरुशलेमले भन्यो, “परमप्रभुले मलाई त्याग्नुभएको छ। मेरा परमप्रभुले मलाई बिर्सनुभएको छ।” “के कुनै आमाले आफ्नो दूधेबालकलाई बिर्सन सक्छे र? आफूले जन्माएको बालकलाई के त्यसले टिठ्याउँदैन र? त्यसले बिर्सन पनि सक्छे, तर म त तिमीलाई बिर्सन सक्दिनँ। हेर, मैले तिमीलाई मेरो हत्केलामा खोपेको छु। तिम्रा पर्खालहरू निरन्तर मेरै सामुन्ने छन्।”

“यरुशलेम भनेको परमेश्वरका जनहरू हुन्। परमेश्वरले तिनीहरूलाई त्यागे भनेर तिनीहरूले सोच्छन् होला तर, उहाँले तिनीहरूलाई कहिल्यै पनि त्याग्नुहुन्न। शत्रुहरूले परमेश्वरका जनहरूलाई इयालखानामा राखेतापनि

किन्न भनेर मोहनले सोध्यो

परमेश्वरसँग सम्पर्कमा रहन तिनीहरूलाई कसैले रोक्न सक्दैन। स्वर्गदूतहरू तिनीहरूको झ्यालखानाका कोठाहरूमा आउनेछन् र रातमा भजनद्वारा तिनीहरूलाई उत्साह दिनेछन् भनेर एलेन जी ह्वाइटले भन्नुभएको छ।”

“त्यसले मलाई हलुको बनाएको छ,” मोहनले भन्यो।

आमाले भनिन्, “यस संसारमा अरू थोकहरू पनि हुनेछन् भनेर बाइबलले बताउँदछ। यस पृथ्वीमा महामारीहरू आउनेछन् भनेर प्रकाशको पुस्तकले भन्दछ। एउटा महामारी त सूर्य अहिलेको भन्दा धेरै धेरै तातो हुनेछ भनिएको छ। त्यसको बारेमा प्रकाश १६:८,९ पढ त।”

मोहनले पढ्यो, “त्यसपछि चौथो स्वर्गदूतले आफ्नो कचौरो सूर्यमाथि खन्याए, र मानिसहरूलाई अग्निले डढाउने अनुमति सूर्यलाई दिइयो। मानिसहरू प्रचण्ड तापले डढे, र तिनीहरूले ती विपत्तिहरूमाथि अधिकार भएका परमेश्वरका नाउँको निन्दा गरे। तर तिनीहरूले पश्चात्ताप गर्न र उहाँलाई महिमा दिन इन्कार गरे।”

अब योयल १:१०-१२ पढ त,” आमाले अन्याइन्।

“मोहनले पढ्यो,” खेतहरू उजाड़ पारिएका छन्। जमिन सुक्खा भएको छ, अन्न नष्ट भएको छ, नयाँ दाखमद्य सुकिहाल्यो, तेल पनि सुकिहाल्यो। हे किसान हो, निराश होओ। हे दाखबारी लाउनेहरू हो, विलाप गर। गहूँ र जौका निम्ति अफसोस गर, किनभने खेतको फसल नष्ट भएको छ। दाखको बोट ओइलायो, नेभाराको बोट सुक्यो। अनार, खजूर र स्याउको बोट, अर्थात् खेतका सबै रूखहरू ओइलाएका छन्। निश्चय नै मानिस-जातिका सन्तानको आनन्द सुकिगएको छ।”

अनि आमाले आमोस ८:३ पल्टाइन् र पढिन्, “परमप्रभु परमेश्वर भन्नुहुन्छ, ‘त्यस दिन मन्दिरका गीतहरू रुवाबासीमा परिवर्तित हुनेछन्। लाशहरू चारैतिर फालिनेछन्! चूप लाग्!”

“यस पृथ्वी कस्तो नराम्रोसँग बरबाद हुनेछ तिमीले सुन्थौ र पढ्यौ।”

“यस्तो बेलामा को बाँची रहनसक्छ र?” मोहनले जान्न चाह्यो।

“ती महामारीहरू सबै ठाउँहरूमा एकै पल्ट हुनेछैन भनेर एलेन जी ह्वाइटले भन्नुभएकोछ,” आमाले भनिन्। “ती महामारीहरू पृथ्वीको कुनै ठाउँमा

महाकण्ठको समय

हुनेछ तर सारा पृथ्वीमा हुनेछैन।”

“ए, एक ठाउँमा भूकम्प हुन्छ भने अर्को ठाउँमा अनिकाल आदि हुने होला,” मोहनले भन्यो।

“तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले भनिन्। “त्यसबेला हाम्रो मनस्थिति कस्तो हुनुपर्छ भनेर हबकूक ३:१७,१८ मा हामीलाई यसरी बताइएको छ: “चाहे अञ्जीरका रूखमा मुना नलागोस्, र दाखका बोटमा फल नफलोस्, चाहे जैतून रूखमा फल नलागोस्, र खेतले अन्न नउब्जाओस्, खोरमा भेडाबाखा नभए पनि र गोठमा गाईबस्तुहरू रहेनन् भने पनि, म परमप्रभुमा रमाहत गर्नेछु, म मेरो उद्धार गर्नुहुने परमेश्वरमा रमाउनेछु।”

“यो पदले त हामीलाई ठूलो हौशला दिन्छ,” मोहनले भन्यो। “त्यो पदलाई त ठूलो पोस्टरमा लेखेर सबैको कोठाहरूमा झुन्ड्याउनुपर्छ र कण्ठ गर्नुपर्छ।”

“यो त धेरै राम्रो सोच हो,” आमाले भनिन्। “यस्तो कठिन परिस्थितिमा परमेश्वरबाट हौशला पाउन बाइबलमा अरू अध्यायहरू पनि छन्, जस्तै भजन ९१ र भजन १२७। ती दुवै कण्ठ गर्नु असल हुन्छ। सङ्कष्टको बेलामा ती अध्यायहरू सम्झियौं भने त्यस सङ्कष्टबाट हामी पार हुन सकौं।”

“अहिले यस संसारमा धेरै नराम्रा घटनाहरू भइरहेका छन्। महामारी, युद्ध, भूकम्प, आतङ्कवाद, हत्याहिंसा आदि त चर्को रूपमा भइरहेका छन्। यसले त संसारको अन्त छिटो हुँदैछ भनेर देखाइरहेको छ। होइन त आमा?” मोहनले सोध्यो।

“हो,” आमाले जवाफ दिइन्। “मानिसले अपेक्षा गरेको भन्दा छिटो यस संसारको अन्त हुनेछ भनेर एलेन जी ह्वाइटले भन्नुभएको छ। तर परमेश्वरका जनहरू सुरक्षित हुनेछन्। भजन २७:५ सुन त:” किनकि सङ्कष्टको दिनमा उहाँले मलाई उहाँको वासस्थानमा सुरक्षित राख्नुहुनेछ, आफ्नो पवित्र वासस्थानमा उहाँले मलाई लुकाइदिनुहुनेछ, अनि एउटा उच्च चट्टानमाथि मलाई राख्नुहुनेछ (रूपान्तरित)।”

“ओ हो, यो कसरी हुनेछ?” मोहनले सोध्यो। “मोशाले बनाएका पवित्रस्थान अब छैन। यरुशलेममा यहूदीहरूले बनाएका मन्दिर पनि छैन।”

किन्न भनेर मोहनले सोध्यो

“तिम्नो प्रश्न मनासिब नै छ,” आमाले भनिन्। “तिमीलाई इतिहास त थाहा रहेछ! तर स्वर्गमा पवित्रस्थान छ। त्यसकारण हामी जहाँ भएतापनि वा जुनसुकै संकष्टमा हामी परेतापनि हामी आँखा चिम्लेर हाम्रो दिमागभित्र येशूसँग पवित्रस्थानमा बस्न सक्छौं। हाम्रा वरिपरि जे भइरहेतापनि हामी उहाँसँग त्यस पवित्रस्थानमा लुक्न सक्छौं।”

“यो त कस्तो रमाइलो कुरो,” मोहनले भन्यो। “त्यस्तो ठाउँमा लुक्न पाउनु भनेको त दुक्क हुनु नै हो।”

अध्याय-४०

येशू ख्रीष्ट
आउँदै हुनुहुन्छ!

“हाम्रो सङ्कटको समयमा र रातको अन्धकार जस्तो अनुभवमा,” आमाले छलफल सुरु गर्दै भनिन्, “हाम्रो हृदयमा एउटा गीत वा भजन गुञ्जाइ दिनुहुनेछ भनेर परमेश्वरले हामीलाई प्रतिज्ञा गर्नुभएको छ।”

“त्यसको अर्थ महासङ्कटको समयमा पनि हामी खुशी हुनेछौं भनेको हो त?” मोहनले सोध्यो।

“मैले के भन्न खोजेको भने,” आमाले भनिन्, “त्यस्तो समयमा पनि परमेश्वरले हामीलाई साहस दिनुहुनेछ भन्न खोजेको हुँ। यशैया ३०:२९ मा हामीलाई यो प्रतिज्ञा गरिएको छ:” “अनि पवित्र चाड मनाएझैं राती तिमीहरूले भजन गाउनेछौ। परमप्रभुको पर्वत, अर्थात् इस्राएलको चट्टानतिर उहाँसित भेट गर्नलाई बाँसुरी बजाउनेहरू रमाउँदै हिँडेझैं तिमीहरूको मनमा पनि रमाहट हुनेछ।”

“त्यस्तो खराब र विपत्तिको समय बिताइरहेको बेलामा हामी कसरी रमाइलो वा खुशीको गीत गाउन सक्छौं होला?” मोहन अचम्म मान्दै सोध्यो। “परमेश्वर हामीसँग हुनुभएतापनि?”

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

येशू ख्रीष्ट आउँदै हुनुहुन्छ !

“यस संसारको अन्तिम दिनहरूमा के हुनेछ भनेर परमेश्वरले एलेन जी ह्वाइटलाई केही घटलाग्दो कुराहरू प्रकट गर्नुभएको थियो,” आमाले भनिन्। “तिम्रा केही प्रश्नहरू सायद तिनीहरूले जवाफ दिन सक्छ होला।

“येशू आउनुभन्दा ठिक अघि यस पृथ्वीलाई अन्धकारको बादलले धाक्नेछ भनेर परमेश्वरले उनलाई प्रकट गर्नुभएको थियो। त्यस अन्धकारमा मानिसहरू डराउनेछन् र एक आफसमा ठेस खाएर लड्नेछन्। अनि आकाशमा इन्द्रेनीको रेखा देखा पर्नेछ।”

प्रार्थना गरिरहने परमेश्वरका प्रत्येक जनको वरिपरी त्यस रेखाले घेर्नेछ। ‘माथि हेर!’ भन्ने आवाज परमेश्वरका जनहरूले सुन्नेछन्। तिनीहरूले इन्द्रेनी देख्नेछन् र तिनीहरूले येशूलाई पनि देख्नेछन्। तिनीहरूको उद्धारको समय आइपुगेको हुन्छ। तिनीहरूको निम्ति त्यो समय अत्यन्तै आनन्ददायी हुनेछ, तर अरूहरूको निम्ति धेरै डरलाग्दो समय हुनेछ।

“प्रकृतिमा भएका सबै थोकहरू उल्टोपुल्टो हुनेछन्। केही कुरा पनि ठिक देखिनेछैन। नदीहरू पनि पछाडिबाट बग्नेछन्। कालो बादलहरू एक आपसमा भिड्नेछन्। परमेश्वरको आवाजले सारा आकाश घन्किनेछ, ‘अब सिद्धियो।’ उहाँको आवाजले सारा पृथ्वी थर्कमान हुनेछ र हल्लिनेछ।

येशू ख्रीष्ट आउँदै हुनुहुन्छ !

संसारमा पहिले कहिल्यै नभएको अत्यन्तै ठूलो भूकम्प जानेछ। आकाश आफै पनि पिट्टिक्क भएको र फेरि जोडिएको जस्तो देखिनेछ। पहाडहरू बेस्सरी हल्लिनेछ। चट्टानहरू जताततै छरिनेछ। त्यहाँ ठूलो गर्जन हुनेछ। समुद्र छताछुल्ल हुनेछ। आँधीबेरी र चक्रपातले यस पृथ्वीलाई ढाक्नेछ। पृथ्वीका जमिनहरू फाटिने छन् र जताततै ढिस्को नै ढिस्को देखापर्नेछ। मानव बस्ती भएका टापुहरू अलप हुनेछन्। समुद्रका बन्दरगाहहरू पानीमुनि डुब्नेछन्। त्यसैबखत झ्यालखानाको पर्खालहरू भत्किनेछन्। परमेश्वरका जनहरूलाई थुनिरहेका ती झ्यालखानका कोठाहरू उघारिनेछन् र तिनीहरूलाई मुक्त गरिनेछ।”

“त्यो त कस्तो डरलाग्दो चित्रण हो!” मोहनले व्यक्त गर्‍यो। “जे हुनेछ त्यसलाई नबुझ्न मानिसहरू त डराउने स्वभाविकै हो।”

“अनि अचानक तिनीहरू बुझ्नेछन् के भइरहेको,” आमाले भनिन्, “यतिका समयसम्म परमेश्वरसँग टक्कर गरिरहेका मानिसहरूले मुक्ति गुमाएको महसुस गर्नेछन्। चिहानहरू वा मरेका मानिसहरू जताततैबाट जीवित भएर निस्कनेछन्। सन १८४४ देखि मरेका परमेश्वरका जनहरू पुनरुत्थान भएर येशू महिमामा आउनुभएको देख्नेछन्। येशूलाई कुसमा टाँग्नेहरू र युगौ युगदेखि भएका परमेश्वरका महाशत्रुहरू पनि बौरिउठ्नेछन्। येशूले भन्नुभएकै अनुसार तिनीहरूको पुनरुत्थान हुनेछन्। ती दोस्रो समुह पहिला जस्ता थिए, त्यस्तै देखा पर्नेछन्।

“प्रभुका जनहरू जब पुनरुत्थान हुन्छन् तिनीहरू पहिले जस्तो शरीरको आकार थियो त्यस्तै भएर बोरिउठ्नेछन्। तिनीहरूमा युवाहरूको जस्तो बल, ताजापन, जोश र जाँगर हुनेछन्। तर तिनीहरूमा कुनै दाग वा कुरूप वा विग्रिएको अङ्गहरू हुनेछैन। तिनीहरूको उचाई पहिला जस्तो थियो त्यस्तै हुनेछ।”

“ए, हजुरआमा जो होची थिइन् त्यस्तै देखा पर्नेछ र उनको कपाल फेरि पहिले जस्तै लामो हुनेछ होइन त?” मोहनले सोध्यो।

“हो,” मुस्कुराउँदै आमाले जवाफ दिइन्। “येशूले उहाँका जनहरूलाई उहाँको घरमा लानुहुनेछ। तिनीहरूले जीवनको रूखबाट फल खानेछन्।

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

तिनीहरूको उचाई परमेश्वरले निर्धारण गर्नुभएको अनुसार हुनेछन्। पाप र प्रदुषणले गर्दा यस पृथ्वीका मानिसहरूको उचाई तलमाथि भएको थियो।”

“हजुरआमा जो होची थिइन्, ठुली हुनेछिन्!” मोहनले भन्यो।

“तिमी पनि” आमाले भनिन्।

“हो!,” मोहनले भन्यो। “म पुढो भएको मलाई कहिले पनि मन पर्दैन।”

“अन्धकार र कालो बादलबाट चहकिलो तारा देखा पर्नेछ,” आमाले भन्दै गर्छिन्। “येशूको आगमनलाई पर्खिरहने परमेश्वरका जनहरू अत्यन्तै अचम्मरूपमा परिवर्तन हुनेछ। केही छिन अघिमात्र तिनीहरूका अनुहारहरू चिन्तित र कालो थिए। अब येशूको प्रेमको चमकले तिनीहरू अचम्मसँग चम्किरहनेछन्। हातमा ढुङ्गाका पाटीहरू बोकेको धर्मी र दुष्टहरूले देखेछन्। तिनीहरू सबैले परमेश्वरका दश आज्ञाहरू पढ्न सक्नेछन्। जो परमेश्वरका आज्ञाहरू मान्न अस्वीकार गरिरहेका थिए, तिनीहरू डरले थुरथुर काँप्नेछन्।”

“अनि उहाँको साबथ पालन गर्नेहरूलाई परमेश्वरले बोल्नुहुनेछ र तिनीहरूमाथि आशिषको वचन उच्चारण गर्नुहुनेछ। तिनीहरू बिजयीको आवाज निकाल्दै उफ्रिनेछन्। अनि तिनीहरूले सानो र कालो हातको मुठ्ठी जस्तो बादल देखेछन्। परमेश्वरका जनहरूलाई थाहा हुन्छ कि यो येशूको आगमनको चिन्ह हो। त्यस बादल नजिक नजिक आएको तिनीहरूले देखेछन्। त्यो बादल झन झन चम्किलो हुँदै र झन झन महिमाले तेजिलो हुँदै जानेछ। हजारौं हजार स्वर्गदूतहरूको उपस्थितिले आकाश चहकिलो हुनेछ। अनि तिनीहरूले बादलमा येशू देखेछन्। उहाँ दिउँसोको घामभन्दा आँखै खाने तेजिलो हुनुभएर आएको तिनीहरूले देखेछन्। दुष्टहरू डरले छटपटिनेछन्। परमेश्वरका जनहरू पनि काम्दै ओहो, उहाँको अगाडि को उभिन सक्छ र?’ भन्नेछन्।”

“परमेश्वरका जनहरू भनेको संसारमा सङ्कट र भूकम्प जस्ता घटनाहरूमा बाँच्न सक्नेहरू भन्नु भएको हो?” मोहनले सोध्यो।

“शक्तिशाली परमेश्वरको अगाडि असल भएर को उभिन सक्ने हुन् तिनीहरू हुन सक्छन्,” आमाले भनिन्। “किनभने तिनीहरूले येशूको आवाज ” “मेरो अनुग्रह तिमीहरूलाई पुग्छ,” भन्ने सुन्नेछन्। अनि स्वर्गदूतहरूको

येशू ख्रीष्ट आउँदै हुनुहुन्छ !

गीतले आकाश गुञ्जायमान हुनेछ र परमेश्वरका जनहरूका हृदयहरू आनन्दले भरिनेछन्।

“दुष्टहरू येशूको चमकको अगाडि लुक्न खोज्नेछन्; तिनीहरू पहाडतिर भाग्दै ढुङ्गाहरू तिनीहरूमाथि बज्रोस र तिनीहरूलाई ढाक्नु भनेर चिच्याउनेछन्। येशू कुसमा टाँगिनुहुँदा उहाँलाई गिल्ला गर्नेहरू अहिले चुपचाप हुनेछन्। पुजारी र शासकहरूले येशूलाई टाँगिनमा तिनीहरूको भूमिका सम्झिनेछन् र डरले त्राही त्राही भन्दै लुक्न खोज्नेछन्।

“अनि बर्षौंसम्म सुतिरहेका येशूका निष्ठावानहरूलाई बोलाउनुहुनेछ। ‘उठ! उठ! भनेर चिच्याउनु हुनेछ। जमिनमा सुतिरहेकाहरू उठ! अनि तिनीहरू बोिउठ्नेछन्। सबै मरेका धर्मी जनहरू जीवित भएर उठ्नेछन्। तिनीहरू आदमदेखि येशू नआउँज्जेल सुतिरहेका थिए। तिनीहरू फेरि कहिल्यै मर्नेछैन। साना साना बालबालिकाहरूलाई स्वर्गदूतहरूले उठाएर बाबुआमाहरूको हातमा सुम्पिदिनेछन्।”

“फेरि येशू आउनुहुँदा जीवित भएका तर कहिल्यै नमरेका असल मानिसहरू आँखाको निमेषमा कन्भर्ट वा परिवर्तन हुनेछन्। परमेश्वरले हामीलाई अमर जीवन दिनुहुनेछ र हामी कहिल्यै मर्नेछैनौं।”

“ओहो,” मोहनले भन्यो। “त्यसकोलागि त पखिँनै सक्दिनौं।”

“हो म पनि,” आमाले सहमति देखाउँछिन्। “प्रिय जनहरू र मित्रहरू जो मृत्युले गर्दा अलग हुनेहरूको पुनर्मिलन हुनेछ। परमेश्वरलाई विश्वास गरेर र उहाँलाई प्रेम गरेर मर्नेहरू पहिला बौरि उठ्नेछन् र आकाशमा तिनीहरू उड्नेछन्। अनि हामी बाँचिरहेकाहरू पनि तिनीहरूसँगसँगै मिल्दै उडेर स्वर्गतिर लम्किनेछौं।”

“के हामी हावामा त्यसै तैरिनेछौं र,” मोहनले सोध्यो, “वा कुनै हवाइजहाज जस्तोमा बसेर माथि जाने हो कि?”

“त्यो त मलाई थाहा छैन,” आमाले भन्छिन्। “हामी एक खालको बग्गीमा बसेर ‘पवित्र,’ ‘पवित्र,’ ‘पवित्र’ भन्दै गीत गाउँदै आकाशतिर उड्नेछौं भनेर एलेन जी ह्वाइटले भन्नुभएकोछ। उहाँले ‘बादलीय बग्गी’ भन्नुभएको छ। त्यो के हो मलाई थाहा छैन। बग्गीबाट पनि गीतका आवाजहरू घन्किनेछन्

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

र स्वर्गदूतहरू पनि गीत गाउँदै सँगसँगै जानेछन्। तर प्रकाशको पुस्तकका लेखक यूहन्ना र सन १८०० मा रहनुभएका एलेन जी ह्वाइटलाई हवाई जहाज जस्तो उड्ने बिमानहरूको बारेमा थाहा थिएन। त्यसकारण बग्गी भन्दा धेरै अर्थ लाग्न सक्छ। तर जे भएतापनि कुनै पनि वैज्ञानिकले आविष्कार वा निर्माण गरेका बिमानहरूभन्दा विशिष्ट हुनेछन्।”

“हो त नि,” मोहनले भन्यो, “किनभने कुनै पनि मानव प्राणीभन्दा परमेश्वर धेरै बुद्धिमानी, ज्ञानी र चलाक हुनुहुन्छ।”

“परमेश्वरको सहरमा पस्नुभन्दा अघि हामी ठूलो चौरमा भेला हुनेछौं जसको बीचमा येशू हुनुहुनेछ भनेर एलेन जी ह्वाइटले भन्नु हुन्छ,” आमाले भनिन्।

“हामी जहाँ उभेर बसेतापनि उहाँलाई हामी देख्नेछौं होला,” मोहनले भन्यो।

“हो,” आमाले भनिन्। “अनि हामी सबैलाई बिजयका तक्मा वा चिन्हहरू हातमा राखिदिनुहुनेछ।”

“तक्मा वा बिजयको चिन्ह भनेको के हो?” मोहनले सोध्यो।

“अँ,” आमाले भनिन्। “यस संसारमा कसैले केही उपलब्धी हासिल गरेमा उसलाई पुरस्कारस्वरूप कुनै कप, सर्टिफिकेट वा केही तक्मा दिइन्छ।”

“ए ल, मैले बुझे,” मोहनले भन्यो। “निलो रिबन वा त्यस्तै हामीले जित्यौं भनेर माला लगाइदिने होला।”

“हो, त्यस्तै खालको” आमाले भनिन्। “परमेश्वरले दिनुहुने विजयको चिन्ह वा निसान के हुन्छ सो मलाई थाहा छैन। हामी जगतका राजाका छोराछोरीहरू भएकोले येशूले हामीलाई शाही निशान वा तक्मा वा दर्जाको चिन्ह दिनुहुनेछ। अनि उहाँले हामीलाई मुकुटहरू पहिन्हाउनुहुनेछ। हामीलाई नयाँ नाउँहरू दिनुहुनेछ भनेर पनि हामीलाई बताइएको छ।”

“कस्तो राम्रो, आफ्नो नाउँ मननपराउनेहरूको निम्ति त्यो त ठूलो अवसर हुनेछ,” मोहनले भन्यो।

“होला,” आमाले भनिन्, “हामी सबैको गोप्य नाउँ हुनेछ जुन येशू र हामीलाईमात्र थाहा हुन्छ। किनभने हामीले हामीलाई भन्दा उहाँलाई हाम्रो बारेमा राम्रो थाहा छ। हाम्रो व्यक्तित्व र उहाँसँग भएको अनुभव सुहाँउदो

येशू ख्रीष्ट आउँदै हुनुहुन्छ !

नाउँ उहाँले हामीलाई दिनुहुनेछ। हामीहरूको मुकुटमा 'प्रभुको पवित्रता' भनेर लेखिएको हुन्छ र हामीलाई खजुरको पात र बिणा दिनुहुनेछ।" मोहन हाँस्न थाल्यो।

“किन त्यो तिमीलाई ठट्यौलि लाग्यो?” आमाले सोधिन्।

“म त ट्रमबोन वा तुरही बजाउँछु। तारबाजा बजाउनेहरूलाई मैले कहिलेकाहीं जिस्क्याउँछु। फुकेर बजाउने बाजाहरू धेरै राम्रो छ भनेर मैले जहिले पनि भन्थेँ। तर म स्वर्गमा जाँदा तार बाजा पनि बजाउनुपर्ने रहेछ,” मोहनले भन्यो।

आमा पनि हाँसिन्। “हो” उनले भनिन्, “तर त्यहाँ देखिने तारबाजा जस्तो यस संसारमा कहिल्यै पनि देखेको हुँदैनौं!”

“अनि येशूले सहरका ढोका खोल्नुहुनेछ र हामीलाई स्वागत गर्नुहुनेछ। उहाँले आदमलाई पनि स्वागत गर्नुहुनेछ। उहाँले आदमलाई अदनको बगैचामा फिर्ता लानुहुनेछ भनेर एलेन जी ह्वाइटले भन्नुभएको छ। आदमको निम्ति बनाइएको बगैचा येशूले उनको निम्ति सुरक्षित राख्नुभएको थियो। आफूले स्याहार गरेका रूखहरू उनले हेर्नेछन् र चिन्नेछन् जुन पाप आउनुभन्दा अगाडि उनले स्याहार गरेका थियो। तर पापले गर्दा सबै विग्रिनुभन्दा अधिको बगैचा हुनेछ। येशूले आदमलाई जीवनको रूखतिर लानुहुनेछ र त्यसबाट फल टिपेर दिनुहुनेछ। उनी अदनको बगैचा छोड्नुपरेको थियो किनभने उनले त्यसको फल खाएर सधैं पापमै बाँचिरहुन् भन्ने परमेश्वरको चाहना थिएन।”

“ओहो!” मोहन कराए, “पहिला जस्तो थियो त्यस्तै हुनेछ होइन र?”

“हो, तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले भनिन्। “आदम खुशीले रमाउनेछन्। उनले आफ्नो मुकुट येशूको अगाडि राख्नेछन् र उहाँलाई ढोग्नेछन्। अनि हामी सबै जना येशूको प्रशंसाहरू गाउने छौं। हामी यस संसारबाट मुक्ति पाएकाहरू मुक्तिको गीत गाउनेछौं। मोशा र थुमाको गीत भनेर बाइबलले त्यससलाई बताउँदछ। अनि स्वर्गदूतहरू त गीत गाउन एक छिन रोक्नेछन् किनकि हामीलाई जे बुझेका छौं त्यो तिनीहरूले बुझेको हुँदैन। हामीलाई जस्तो जगतको कुनै पनि जीवलाई क्षमा दिएको हुँदैन र

किन भनेर मोहनले सोध्यो

माया गरेको हुँदैन।”

“म त त्यो सहर झण्डै देख्न सक्छु,” मोहनले भन्यो, “र गीतहरू गाएको पनि कल्पना गर्न सक्छु। हामीले येशूलाई भेट्ने रे! यो कस्तो रमाइलो कुरो!”

अध्याय-४१

हजार वर्ष

“स्वर्गको परमेश्वरको सुन्दर सहरमा गएपछि के हाम्रो सबै कथाको अन्त्य हुन्छ र?” मोहनले सोध्यो।

“हुँदैन, हुँदैन,” आमाले जवाफ दिइन्। “सैतानलाई के हुन्छ के तिमीलाई थाहा छ?”

“ओ हो त नि,” मोहनले भन्यो। “परमेश्वरका मरिसकेका सबै जनहरू र बाँचिरहेकाहरू येशूको आगमनमा आकाशमा भेट्नेछन्। पृथ्वीमा छोडिएका तर स्वर्गमा जान नपाएका जिउँदा र मरेका मानिसहरूको अवस्था कस्तो हुन्छ त?”

“तिनीहरूले धेरै पछुताव गर्नेछन्। तिनीहरूले परमेश्वरलाई प्रेम गरेको कारणले त होइन। तर तिनीहरू अनन्त जीवन गुमाउनुपरेकोले पछुताव गर्नेछन्। तिनीहरू आफूहरू धोखामा परेको भनेर तिनीहरूले महसुस गर्नेछन्। तिनीहरूले एक आफसलाई दोष दिनेछन्-विशेष गरेर चर्चका अगुवा र पास्टरहरूप्रति आक्रोस पोख्नेछन् किनभने तिनीहरूले मिठो मिठो वचन सुनाएर आफ्नो भाऊ खोज्न परमेश्वरको वास्तविक वचनबाट तिनीहरूलाई भड्काएका थिए। येशूको दोस्रो आगमनमा दुष्टहरू उहाँको चमकले मृत्यु हुनेछन्। जङ्गलमा छोडिएको तर

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

पाप सारिएको बोकाको कथा तिमिलार्इ याद छ?”

“छ,” मोहनले भन्यो। “पुरानो करारमा बर्षको एक फेरा पश्चातापको दिनको बिधिमा दुई बोकाहरू परमेश्वरको मन्दिरमा ल्याइन्थ्यो। परमेश्वरको बोकोलाईचाहिं बलि दिइन्थ्यो, र त्यसको रगत पवित्रस्थानको महापवित्र कोठामा लगेर छर्किन्थ्यो। तर, त्यस बोकालार्इ प्रतिकको रूपमा सारा मानिसहरूको पाप बोकालार्इ परमेश्वर जङ्गल वा मरुभूमिमा छोडिदिन्थ्यो। त्यहाँ त्यस बोका एकलै चहार्थ्यो।”

“तिमीले ठिकै भन्यौ,” आमाले भनिन्। “यो इतिहासको त्यो समयको चित्रण हो जब त्यो भविष्यवाणी पूरा हुन्छ।”

“भविष्यवाणीको त्यो चित्रण रे?” मोहनले सोध्यो।

“हो,” आमाले जवाफ दिइन्। “हो, त्यो चित्रण वा जङ्गलमा छोडिएको बोकालार्इ प्रतिकको रूप परमेश्वरले प्रयोग गर्नुभएको चाहनुहुन्छ। परमेश्वरका सबै जनहरूका पापहरू सैतानको थाप्लोमा लगाइदिनेछ। अनि उसलार्इ यस पृथ्वीमा निर्वासित गरिनेछ। यो पृथ्वी नै उसको निम्ति निर्वासन वा झ्यालखानाको रूपमा हुनेछ। येशूको दोस्रो आगमनमा सारा पृथ्वी भूकम्प र विध्वंसले तहसनहस हुनेछ। सारा पृथ्वी उजाड वा मरुभूमि जस्तै हुनेछ। रिसले आजित भएका पतित भएका उसका स्वर्गदूतहरूको साथमा सैतान एकलै हुनेछ। जेजतिभयो त्यसको लागि ती पतित स्वर्गदूतहरूले उसलार्इ दोषैदोषले दिक्क पार्नेछन्। कसैसँग आफ्नो मनको कुरा राख्ने उसको निम्ति हुनेछैन। उसको राज्य भनेर दाबी गरेको यो पृथ्वी उसको निम्ति झ्यालखाना जस्तै हुनेछ। त्यसको बारेमा प्रकाश २०:१-३मा लेखिएको छ। पढ त।”

मोहनले पढ्यो, “त्यसपछि अतल कुण्ड वा पिंघ नभएको खाल्डोको साँचो र एउटा ठूलो साङ्गो हातमा लिएका एउटा स्वर्गदूत स्वर्गबाट ओर्लेर आएका मैले देखें। तिनले त्यो अजिङ्गर, त्यो प्राचीन सर्प, जो दियाबलस वा सैतान हो, त्यसलार्इ पक्रे, अनि एक हजार वर्षका निम्ति बाँधेर राखे। तिनले त्यसलार्इ अतल कुण्डमा फालिदिए, र त्यो कुण्ड बन्द गरी मोहोर लगाइदिए, ताकि एक हजार वर्ष अन्त्य नभएसम्म जाति-जातिहरूलार्इ त्यसले बहकाउन नपाओस्। त्यसपछि केही समयको निम्ति त्यसलार्इ फुक्का गरिनुपर्छ।”

हजार वर्ष

“अतल कुण्ड
वा पिंध नभएको
खाल्डो भनेर यस
पृथ्वीलाई यूहन्नाले
बताउँदछ। त्यसकारण
नाश भएको यस
संसारमा सैतान
र उसका दूतहरू
एक हजार वर्षसम्म
रहनेछन्,” आमाले भनिन्।

सैतान हजार वर्षसम्म नजरबन्द

“त्यो त धेरै लामो समय हो नि,” मोहनले भन्यो। “यो त कुनै पनि मानिसलाई इयालखानमा थुन्ने सजायँ भन्दा लामो छ। त्यसबेला सैतान के गरिरहनेछ होला?”

“हामी स्वर्गमा येशूसँग रहनेछौं,” आमाले भनिन्। “ती हजारवर्षभरि हामीमा भएका सबै प्रश्नहरूको जवाफ परमेश्वरले दिनुहुनेछ।”

“त्यसो भए स्वर्गमा भएका भिडियोहरू हामी हेर्नेछौं र यस संसारमा के के भयो सो हामीले बुझ्नेछौं, होइन त?” मोहनले सोध्यो।

“हो,” आमाले भनिन्। “यसको बारेमा प्रकाश २०:४-६ मा बताएको छ।”

मोहनले पढ्यो, “तब मैले सिंहासनहरू र त्यसमाथि बस्नेहरूलाई देखें, जसलाई इन्साफ गर्ने अधिकार दिइएको थियो। तब येशूका गवाहीको निम्ति र परमेश्वरका वचनको निम्ति शिर काटिएकाहरू, र त्यो पशु र त्यसका मूर्तिको पूजा नगर्नेहरू र त्यसको छाप निधार वा हातमा नलगाउनेहरूका आत्माहरूलाई मैले देखें। तिनीहरू फेरि जीवित भए, र तिनीहरूले ख्रीष्टसँग एक हजार वर्षसम्म राज्य गरे। अरू मरेकाहरूचाहिं ती एक हजार वर्ष नबितुञ्जेल जीवित भएनन्। यो पहिलो पुनरुत्थान हो। पहिलो पुनरुत्थानमा सहभागी हुनेहरू धन्य र पवित्र हुन्। यिनीहरूलाई दोस्रो मृत्युको शक्तिले केही गर्न सक्दैन, तर तिनीहरू परमेश्वर र ख्रीष्टका पूजाहारी भएर उहाँसँग एक हजार वर्षसम्म राज्य गर्नेछन्।”

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

“तिमीले राम्रैसँग पढ्यौ,” आमाले जवाफ दिइन्। “अब १ कोरन्थी ६:१-३ पढ। विशेष गरेर पद २ र ३।”

मोहनले पढ्यो, “तिमीहरूमध्ये एक जनाको अर्को भाइसँग झगडा भएको छ भने न्यायको निम्ति सन्तहरूकहाँ नगएर अधर्मिकहाँ जाने के त्यसले आँट गर्छ? सन्तहरूले संसारको न्याय गर्छन् भन्ने कुरा के तिमीहरूलाई थाहा छैन? यदि संसारको न्याय तिमीहरूले नै गर्नुपर्छ भने, सानाभन्दा साना मुद्दाहरू छिन्न के तिमीहरू अयोग्य छौ? के तिमीहरूलाई थाहा छैन, हामी स्वर्गदूतहरूको न्याय गर्नेछौं? उसो भए यस जीवनमा हुने कुरा ठूला हुन् र?”

“बाइबलले मानिसहरू र स्वर्गदूतहरूको न्याय परमेश्वरका जनहरूले गर्नेछन् भन्नुको अर्थ, के यस संसारमा मरेका दुष्ट मानिसहरू र पतित भएका स्वर्गदूतहरू हुन्, होइन त?” मोहनले सोध्यो।

“हो,” आमाले जवाफ दिइन्। “यस संसारमा पाप पसेदेखि परमेश्वरले गर्नुभएका सबै निर्णयहरूलाई हामीले सरसरती हेर्नेछौं। त्यसबेला परमेश्वर कस्तो उचित र न्यायोचित हुनुहुन्दो रहेछ भनेर हामीले बुझ्नेछौं। हजार वर्षभरि युगौ युगमा के के भयो सो परमेश्वरले हामीलाई बुझाउनुहुनेछ।”

“त्यो सुन्दा मलाई खुशी लाग्छ,” माइककलले भन्यो। “मैले धेरै कुराहरू बुझेको छैन। अरूहरूसँग पनि धेरै प्रश्नहरू हुनसक्छ। तर त्यसबेलासम्म परमेश्वरले मलाई प्रेम गर्नुहुन्छ भनेर उहाँको प्रेममा ढुक्क भएर बस्न राम्रो छ जस्तो लाग्छ। उहाँ न्यायी र जे गर्नुभयो त्यो उचितै थिए भनेर कुनै दिन हामीलाई उहाँले व्याख्या गर्नुहुनेछ। यो त खुशीको खबर नै भयो।”

अध्याय-४२

युद्ध
समाप्त भयो !

“अब त कथाको छलफलमा हामी अन्तिम अध्यायमा छौं, होइन र आमा?” मोहनले सोध्यो।

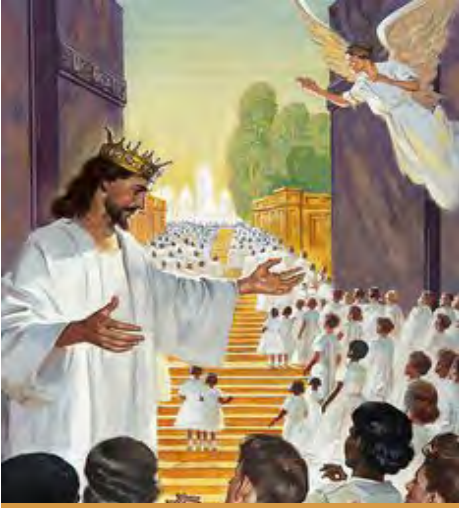
“वास्तविकरूपमा भन्ने हो भने एक हजार वा सहस्र वर्षको अन्त्यपछि हामीमा भएका सबै प्रश्नहरू सोध्ने अवसर पाउनेछौं। हामीले सोचेको जस्ता कुराहरू किन भएन भनेर हामीले बुझ्न अवसर पाउनेछौं। तर परमेश्वरको काम अझ पनि सिद्धिएको हुँदैन। अरू कामहरू पनि परमेश्वरले गर्ने बाँकि नै हुन्छ। यस खतम भएको पृथ्वीमा सैतान झ्यालखानमा जस्तै हजार वर्ष रहिरहनेछ। परमेश्वरको आज्ञा पालन नगरेर दुष्ट, खराब, आतङ्कित भएर बस्न रुचाउनेहरू यस पृथ्वीमा मरिरहेकै अवस्थामा हुनेछन्। तब त्यसबेलासम्ममा मुक्ति पाएका हामी सबै जना उहाँका सन्त भएर हुर्किनेछौं।”

“ओहो,” मोहन अचम्म मान्यो, “हामी त्यस सिद्ध सहरमा स्वस्थ र परिपक्व हुनेछौं। हामीले जीवनको रूखबाट फल खानेछौं!”

“हो,” आमाले भनिन्। “अब येशूको तेस्रो आगमनको समय हुनेछ।”

“तेस्रो आगमन?” मोहनले अचम्म मान्दै सोध्यो।

किन्तु भनेर मोहनले सोध्यो

जब युद्ध समाप्त हुन्छ
अनि येशूको साथ

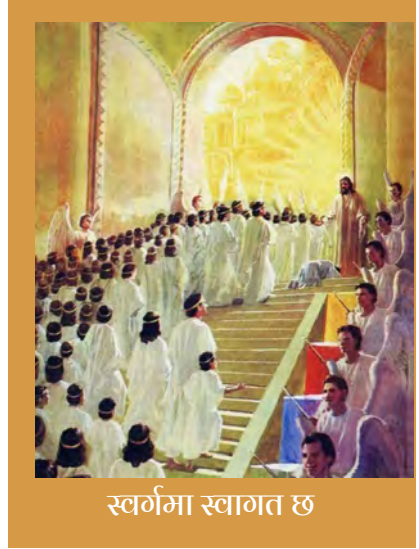
“हो,” आमाले जवाफ दिइन्। “प्रथम आगमन त उहाँ बालक भएर आउनुभयो। दोस्रो आगमन जब उहाँ बादलबाट आउनुहुनेछ जब उहाँले हामी सबैलाई स्वर्गमा लानुहुनेछ। तेस्रो आगमनमा उहाँ हामीसँग र नयाँ यरुशलेम सहरको साथ ओर्लनुहुनेछ। त्यसबेला अन्तिम न्याय हुनेछ जब परमेश्वर र सैतानको बीचमा भइरहेको युद्ध सदाको निम्ति अन्त्य हुनेछ। येशू दोस्रो पल्ट यस पृथ्वीमा फर्किनुहुँदा के हुनेछ भनेर जकरिया १४:१-११ले

बताउँछ।”

“म पढ्छु,” मोहनले भन्यो। “परमप्रभुको एउटा यस्तो दिन आउँदैछ, जब तिमीहरूबाट लुटिएको लूट तिमीहरूकै बीचमा बाँडिनेछ। म सबै जातिहरूलाई यरुशलेमको विरुद्ध लडाइँ गर्नलाई भेला गराउनेछु, र यो सहर लिइनेछ, र घरहरू लुटिनेछन्, र स्त्रीहरूलाई बलात्कार गरिनेछ। सहरको आधा भाग निर्वासन गरिनेछ, तर बाँकी रहेका मानिसहरूचाहिँ सहरबाट अलग लगिनेछैनन्। तब युद्धको दिनमा लडाइँ गरेझैं परमप्रभु निस्केर ती जाति-जातिहरूसित लडाइँ गर्नुहुनेछ। त्यस दिन उहाँका खुट्टाले यरुशलेमको सामु पूर्वतिर भएको जैतून डाँडामा टेक्नेछन्, अनि पूर्वदेखि पश्चिमसम्म जैतून डाँडाको बीचमा धाँदो फाट्नेछ, र त्यहाँ एउटा ठूलो खोल्सा बनिनेछ। आधा पर्वत उत्तरतिर र आधा पर्वत दक्षिणतिर छुट्टिनेछ। तिमीहरू मेरो पर्वतको खोल्साबाट भएर भाग्नेछौ, किनकि त्यो आसेलसम्म फैलिनेछ। यहूदाका राजा उज्जियाहको पालोमा आएको भूकम्पमा मानिसहरू भागेझैं तिमीहरू भाग्नेछौ। तब परमप्रभु मेरा परमेश्वर उहाँका सबै पवित्र जनहरूसँग आउनुहुनेछ। त्यस दिन न त उज्यालो हुनेछ, न ठन्डा हुनेछ न तुसारो पर्नेछ। त्यस दिनमा रात हुनेछैन, त्यो एउटा अनौठो दिन हुनेछ- जो परमप्रभुले जन्नुहुन्छ। जब

युद्ध समाप्त भयो !

साँझ पछ, तब उज्यालै रहनेछ। त्यस दिन यरूशलेमबाट जिउँदो पानी निस्केर आउनेछ, आधाचाहिं पूर्वको समुद्रतिर र आधाचाहिं पश्चिमको समुद्रतिर बगिनिस्केनेछ, हिउँद र वर्षामा नित्य बगिरहनेछ। परमप्रभु समस्त पृथ्वीका राजा हुनुहुनेछ। त्यस दिन एकमात्र परमप्रभु हुनुहुनेछ र उहाँकै नाउँ मात्र हुनेछ। गेबादेखि यरूशलेमको दक्षिण रिम्मोनसम्म सारा देश अराबाजस्तै हुनेछ। तर यरूशलेमचाहिं अल्गो बनाइनेछ, र बेन्यामीनको ढोकादेखि पहिलो ढोकाको ठाउँसम्म, कुने ढोकासम्म, र हननेलको बुजदिखि राजाको दाखको कोलसम्म आफ्नै ठाउँमा रहनेछ। मानिसहरू त्यसमा बस्नेछन्, र त्यो फेरि कहिल्यै नाश गरिनेछैन। यरूशलेम सुरक्षित रहनेछ।”

स्वर्गमा स्वागत छ

“तिमीले थाहा पायौ अहिले होइन त?” आमाले सोधिन्, “यसबेला येशू बादलबाटमात्र आउनुहुन्न। उहाँले इस्राएलको जैतुनको वा ओलिभ पहाडमा टेक्नुहुनेछ र त्यसलाई दुई फ्याक पार्नुहुनेछ। जब उहाँ दोस्रो पटक आउनुहुँदा उहाँलाई नपछ्याउनेहुनेहरू नाश भएका थिए, अब तिनीहरू जीवित हुनेछन्। तिनीहरू मर्नुभन्दा अघि कस्तो रोग आदिले ग्रस्त भएका थिए तर नयाँ ताजा शरिर लिएर बौरिउठ्नेछन्।”

“यदि तिनीहरूले परमेश्वरलाई विश्वास गर्ने दोस्रो अवसर पाएको भए,” मोहनले सोध्यो, “के तिनीहरू सुघ्न निर्णय गर्छन् होला?”

“अहँ,” आमाले जवाफ दिइन्। “प्रत्येक मानिसलाई असल हुने कि खराब हुने भन्ने निर्णय गर्न प्रसस्तमात्रामा समय दिनुभएको थियो। त्यसकारण तिनीहरूलाई अर्को अवसर दिएमा तिनीहरूले फेरि पहिला जस्तो थिए त्यस्तै निर्णय गर्नेछन्।”

किन् भनेर मोहनले सोध्यो

“त्यसबेला कस्तो होला, म त कल्पना नै गर्न सक्दिन,” मोहनले भन्यो। “नोहाको समयमा भएका अल्गो अल्गो मानिसहरू हुनेछन्, हिटलर र चङ्गेज खाँ जस्तो मानिसहरूलाई मार्न रुचाउने खराब मानिसहरू पनि बोरि उठ्नेछन् होला।” “र तिनीहरू त्यतिकै विद्रोही र निरङ्कुस भएर देखा पर्नेछन् किनकि तिनीहरू सुघिने समय नै पाउनेछैनन्,” आमाले भनिन्। “सैतानले तिनीहरू सबैलाई जम्मा पारेर आक्रमण गर्न नेतृत्व गर्नेछन्। शस्त्रअस्त्र बनाउने सिपालुहरूले अनेकौं हतियारहरू बनाउनेछन्। सैनिक अगुवाहरू सबै मिलेर विभिन्न समूहहरू बनाउन मानिसहरूलाई जम्मा गर्नेछन्। त्यस बेला यस पृथ्वीको इतिहासमा युद्ध गर्न जम्मा भएका सैनिकहरूभन्दा ठूलो जमात हुनेछ। आक्रमण गर्ने निर्णय लिएर संसारका सारा मानिसहरू समुद्रको छाल जस्तै अघि बढ्नेछन्।”

“तिनीहरूले कसलाई आक्रमण गर्नेछन् रे?” मोहनले सोध्यो।

“तिनीहरूले येशू हुनुभएको नयाँ यरुशलेम सहरलाई आक्रमण गर्न अघि बढ्नेछन्,” आमाले भनिन्। “युद्ध तुरुन्तै सिद्धिएको हुँदैन। तिनीहरू परमेश्वरसँग अझै आक्रामक भएको देखाइरहनेछन्।”

“तिनीहरूले जित्नु सक्दैनन् भनेर के तिनीहरूलाई थाहा हुँदैनन् र?” मोहनले सोध्यो।

“नहुन सक्छ,” आमाले भनिन्। नयाँ यरुशलेमको सहरको ढोका बन्द गर्न येशूले आदेश दिनुहुनेछ। सैतान र उसका वीरहरूले त्यस सहरमा आक्रमण गर्न अन्तिम प्रयास गरिनेछ। ‘त्यस सहरलाई हामीले कब्जा गर्न सक्नेछौं।’ जाऔं, आक्रमण! भनेर सैतानले आदेश दिनेछ। तिनीहरूसँग भएका भएभरका अनेकौं अत्याधुनिक हतियार चलाउन तयार हुनेछ।”

“के हामी डरले थुरथुर काम्नु पर्छ र?” मोहनले डराउँदै सोध्यो।

“पर्दैन,” आस्वस्त पाउँदै आमाले भनिन्। “जेभएतापनि परमेश्वरले हामीलाई हेरचाह गर्न सक्नुहुन्छ भनेर हामीले अघि नै सिक्थौं। सहरभित्र हामी भजन गाउँदै रहनेछौं। तर, हामीहरू असल भएकोले, हामीहरूको धर्मकर्म वा कुनै असल काम गरेकोले हामी त्यस सहरभित्र रहने अबसर पाएकाछौं भनेर हामी फुर्ति लगाउन पाउनेछैनौं। परमेश्वरकै अनुग्रह, सदाशयता, भलाई र हाम्रो सट्टा

युद्ध समाप्त भयो !

मर्न उहाँको पुत्र यस संसारमा आउनुभएको कारणले हामी सहरभित्र रहन पाएको अवसर पाएका हौं भनेर हामीलाई आत्मिक ज्ञान हुनेछ।”

“अनि सहरको ठूला ठूला पर्खालभित्र सबैले देख्ने गरेर येशूलाई राजाहरूका राजा भएको भन्दै उच्च राजकीय सम्मान र शक्तिसम्पन्न गर्दै मुकुट लगाइदिनेछन्। अनि उहाँको शासनको विरुद्धमा जाने र उहाँका जनहरूलाई दवाउने मानिसहरूको विरुद्ध अन्तिम न्यायको घोषणा येशूले गर्नुहुनेछ। स्वर्गमा पुस्तकहरू खोलिनेछन् भनेर बाइबलले बताउँदछ। सहरलाई घेरा लगाउने प्रत्येक मानिसले आफूले गरेका हरेक कुकृत्य अर्थात् नराम्रो काम वा पापलाई सम्झिनेछ। परमेश्वरको सिंहासनमाथि ठूलो भिडियो पर्दा जस्तो देखिनेछ। तिनीहरू सबैले आफ्ना आफ्ना दुष्ट जीवन कहानी फिल्म जस्तै हेर्नेछन्। आदमको पतनदेखि यस संसारमा येशूको सिद्ध वा निर्दोष जीवन र उहाँलाई सास्ती दिएर मार्ने मानिसहरूको कहानी प्रत्यक्षरूपमा त्यस पर्दामा देखिनेछन्। त्यो फिल्ममा इतिहासको सुरुदेखि अन्त्यसम्मको दृश्यहरू देखाइनेछ। दुष्ट मानिसहरू आफूहरू दुष्ट कामहरूले गर्दा त्राही त्राही भएर चकित हुनेछन्। तर तिनीहरू अब परिवर्तन हुने अवसर पाउनेछैनन्। दुष्टहरू आफूहरूले गरेका सबै नराम्रा कामहरू चाहँदैनन्चाहँदै पनि हेरिरहन बाध्य हुनेछन्।”

“कस्तो भयानक कुरा,” मोहनले भन्यो। “राजा हेरोदले साना साना बालकहरूलाई आफ्नो आदेशमा मारेको हेर्नुपर्नेछ।”

“र अर्को हेरोद राजाले बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको शिर काटेको पनि हेर्नुपर्नेछ,” आमाले भनिन्।

“आफूले येशूलाई विश्वास गर्न अस्वीकार गरेको दृश्य पनि पिलातुसले हेर्नुपर्ने हुन्छ। येशूलाई मार्ने सिपाहीहरू र उहाँको बिरुद्धमा चिच्याउने र गिल्ला गर्ने धार्मिक अगुवाहरूले पनि वाध्य भएर आफ्ना खराब कामहरूको दृश्य हेर्नुपर्ने हुन्छ,” मोहनले भन्यो।

“तर याद राख्,” आमाले भनिन्, “कतिपय ती मानिसहरू पछि पश्चाताप गरे र येशूको पछि लागेका थिए। रोमको सम्राट् निरो पनि हुनेछन्। उनले हजारौं इसाईहरूलाई निर्ममपूर्वक यातना दिएर मारेका थिए। तिनीहरू

किन्न भनेर मोहनले सोध्यो

अब पवित्र सहरभित्र भजन गाउँदै रहनेछन्। जब युगौं युगका पापीहरूले सैतानको कुरा सुनेर नराम्रा कामहरू गरेको भिडियोचित्रमा देखेपछि सैतान असफल अगुवा भएको तिनीहरूले देखेछन्। युगौं युगसम्म परमेश्वर र सैतानको बीचमा जे जे द्वन्द्व भयो सो सैतानले आफू ठिक छु भनेर देखाउन खोजेको थियो। अनि परमेश्वरकै सरकार आफूले गरेको विद्रोह र आफ्नो असफलको निम्ति जिम्मेवारी छ भनेर अन्तिम पटक दोष लगाउनेछ। यस संसारमा भएका सबै दुःखकष्ट परमेश्वरकै कारणले हो भनेर उसले प्रमाणित गर्न खोजेछ। तर, जब सबैले आ-आफ्नो लेखा देखेछ, तब सैतान कस्तो गलत रहेछ तिनीहरूले भनेर महसुस गर्नेछ। परमेश्वरका सन्तान हुनुको सट्टा आफूहरू सैतानका दासहरू भएको तिनीहरूले महसुस गर्नेछन्।

“सबै परिवर्तित अनुहार भएका भक्तहरूलाई येशूले सहरभित्र वरिपरि हेर्नुहुनेछ। भित्र बाहिर बस्ने सबैले सुन्ने गरेर येशूले ठूलो स्वरले भन्नुहुनेछ, मेरो आफ्नै रगतले किनेका यिनीहरूलाई हेर। तिनीहरू सदा सदा बाँचिरहुन् भनेर म तिनीहरूको निम्ति मरें। अनि हामी सबै जना उहाँको स्तुति गर्दै प्रशंसाको भजन गाउनेछौं।”

“अनि अर्को के हुनेछ?” खुलदुली हुँदै मोहनले सोध्यो।

“पर्खाल बाहिरका प्रत्येक मानिस चाहे ठूलो होस् वा सानो होस्, सबैले परमेश्वर ठिक हुनुहुँदोरहेछ, तर सैतान गलत भएको भनेर स्वीकार्नेछन् र उहाँको सामु घुँडा टेक्नेछन्। सैतान पनि आफू गलत भएको स्वीकार गर्नेछ।

“तर अनि,” आफ्नो भनाइ जारिराख्दै आमाले भनिन्, “त्यस पवित्र सहरलाई आफ्नो कब्जामा राख्न सैतानले अन्तिम प्रयास गर्नेछ। दुष्ट मानिसहरू त्यसलाई आक्रमण गर्न उसले उक्साउनेछ। तर अब तिनीहरू सबै जना सैतानसँग रिसले चुर हुनेछन्। अब इज्जकिएल २८:६-८ र १६-१९ पढौं। बाइबलले के बताउँछ हेरौं।”

मोहनले पढ्यो, “यसकारण परमप्रभु परमेश्वर यसो भन्नुहुन्छ:” तैले आफूलाई एउटा देवताजत्तिकै बुद्धिमान् ठान्छस्, यसकारण जाति-जातिहरूमा सबैभन्दा क्रूर विदेशीहरूलाई म तँकहाँ ल्याउनेछु। तिनीहरूले आफ्ना तरवार तेरो सौन्दर्य र बुद्धिको विरुद्धमा थुत्नेछन्, र तेरो चमत्कारपूर्ण गौरवलाई वारपार

युद्ध समाप्त भयो !

छेड्नेछन्। तिनीहरूले तँलाई मृत-लोकमा पुऱ्याउनेछन्, र हिंसक वेगसित तँ समुद्रमा मर्नेछस्।.. तेरा चारैतिरका व्यापारद्वारा तँ उपद्रवले भरिइस्, र तैले पाप गरिस्। यसैले मैले तँलाई परमेश्वरको पर्वतबाट अपमान गरी खेदिदिउँ, र हे अभिभावक करूब, मैले तँलाई अग्निमय पत्थरहरूका बीचदेखि धपाइदिउँ। तेरो सुन्दरताले गर्दा तेरो हृदय घमण्डले फुलियो, तैले आफ्नो गौरवको कारण तेरो बुद्धिलाई भ्रष्ट पारिस्। यसैले मैले तँलाई जमिनमा फालिदिउँ। राजाहरूका अगि मैले तँलाई तमाशा बनाइदिए। तेरा धेरै पापहरू र बेईमान व्यापारद्वारा तैले तेरा पवित्रस्थानहरूलाई बिटुलो पारेको छस्।

यसैले गर्दा मैले तँबाटै एउटा आगो निकालिदिउँ, र त्यसले नै तँलाई भस्म पाऱ्यो। तँलाई नियालेर हेर्नेहरू सबैका दृष्टिमा मैले तँलाई जमिनमा खरानी तुल्याइदिउँ। जाति-जातिहरूमा तँलाई चिन्नेहरू तँलाई देखेर भयभीत हुन्छन्। तँ एक डरलाग्दो अन्त्यमा आइपुगेको छस्, र तँ फेरि कहिल्यौरहनेछैनस्।”

“के यो सैतानको बारेमा भनेको हो?” मोहनले सोध्यो।

“हो,” आमाले जवाफ दिइन्, “यो पनि थाहा पाउनुकि परमेश्वरका जनहरूले स्वीकार गरेका र क्षमा पाएका सबै पापहरू अब सैतानमा सरेको हुन्छ। उजाडस्थानमा छोडेको बोकाको गतिजस्तै हुनेछ। आफ्नो पापको निम्तिमात्र होइन, परमेश्वरका क्षमा पाएका र सैतानले धोखा दिएका सबै जनहरूका पापको निम्ति सैतानलाई दण्ड दिइनेछ।”

“आकाशबाट आगो वर्षिनेछ र पापले गर्दा भएका सबै दागहरू भष्म हुनेछ। त्यो सम्झिन्दा डरलाग्दो छ, तर येशूले ती सबै थोक आफ्नै दयाले गर्दा हुन गएको हुन्छ। सैतान र पापलाई नाश गर्नु नै परमेश्वरको अत्यन्तै ठूलो सदाशयताको फल हुनेछ। यदि सैतान र उसका जनहरू नयाँ संसारमा बस्न पाउँछन् भने, त्यो तिनीहरूको निम्ति सास्ती हुनेछ। सबै खुशी र शुद्ध तथा चोखो भएर रमाएर बस्नेहरूको सामु तिनीहरू बस्नुपर्दा तिनीहरूलाई धेरै नराम्रो हुनेछ। तिनीहरूले अझ धेरै दुःख दिनेछन्।”

आफूले गर्दा सबै भयानक पापहरू गरेको कारण र यस संसारमा दुःखकष्ट ल्याएको कारणले गर्दा नाश हुनमा सबभन्दा पछि सैतान हुनेछ। तर अन्तमा आएर पाप र पापीहरू सदाको निम्ति अन्त्य हुनेछ। हामीले गरेका पापको

किन्न भनेर मोहनले सोध्यो

कारण र त्यसले गर्दा ल्याएको भयानक नतिजालाई याद दिलाउन येशूको हात, कोखा र पाऊमा भएका किला र भालाका घाऊहरूको केवल दागहरूमात्रै हुनेछन्। ती दागहरू सदाको निम्ति रहनेछन्।”

“अनि त्यसपछि सबै अन्त्य हुने हो?” मोहनले सोध्यो।

“अहँ,” आमाले जवाफ दिइन्। “अनि येशूले यस संसारलाई फेरि सृष्टि गर्नुहुनेछ वा पुननिर्माण गर्नुहुनेछ।”

“उत्पत्तिको पुस्तकमा लेखेको जस्तै,” मोहनले थप्यो।

“हुनसक्छ,” आमाले भनिन्। “तर यसबेला येशूले पुननिर्माण गर्नुभएको काम हामीले हेर्ने अवसर पाउनेछौं। त्यस नयाँ पृथ्वी वा संसारमा जीवन कस्तो हुनेछ भनेर बाइबलमा धेरै ठाउँहरूमा लेखिएको छ। प्रकाश २१:४ मा लेखिएको छ,” “तब मैले नयाँ आकाश र नयाँ पृथ्वी देखें, किनकि पहिलो आकाश र पहिलो पृथ्वी बितिगएका थिए। समुद्र त अब छँदैथिएन। अनि मैले परमेश्वरबाट दुलहाको निम्ति दुलही जस्तै गरी सिङ्गारिएर तयार पारिराखेकी, अर्थात् पवित्र सहर, नयाँ यरूशलेम स्वर्गबाट तलतिर झरिरहेको देखें। सिंहासनबाट यसो भन्ने एउटा चर्को सोर मैले सुनें, ‘हेर, परमेश्वरको वास मानिसहरूसँग भएको छ। उहाँ तिनीहरूसँग वास गर्नुहुनेछ, र तिनीहरू उहाँका प्रजा हुनेछन्, र परमेश्वर आफै तिनीहरूका परमेश्वर भएर तिनीहरूसँग रहनुहुनेछ। उहाँले तिनीहरूका आँखाको आँसु पूर्ण रूपले पुछिदिनुहुनेछ, र फेरि मृत्यु नै हुनेछैन, र शोक र पीडा पनि हुनेछैन। किनकि पहिलेका कुराहरू बितिसकेका छन्।’ सिंहासनमा विराजमान हुनुहुनेले मलाई भन्नुभयो, ‘हेर, म सबै कुरा नयाँ तुल्याउँछु।’ उहाँले यसो पनि भन्नुभयो, “यो लेख, यी कुराहरू भरपर्दा र सत्य छन्।” अब तिमी यशैया ६२:२-५ पढ त।”

मोहनले पढ्यो, “जाति-जातिहरूले तिम्रो धार्मिकता र सबै राजाहरूले तिम्रो गौरव देख्नेछन्, र तिमीचाहिं परमप्रभु आफैले राख्नुभएको नयाँ नाउँद्वारा कहलाइनेछौ। तिमी परमप्रभुको हातमा गौरवमय मुकुट र तिम्रा परमेश्वरका हातमा एउटा राजकीय शिरपेच हुनेछौ। तिमी फेरि कहिल्यै ‘त्यागिणी’ भनिनेछैनौ। तिम्रो देश फेरि कहिल्यै ‘उजाडिएको’ भनिनेछैन। तर तिमी ‘हेप्सीबा’ वा परमेश्वरको सहरको प्रिय भनिनेछौ, र तेरो देश ‘ब्युलाह’ वा परमेश्वरको दुलही

युद्ध समाप्त भयो !

भनिनेछौ। किनकि तिमीसित परमप्रभु खुशी हुनुहुनेछ, र तिम्रो देशले विवाह गरेको हुनेछ। जसरी एउटा जवान केटाले कन्या-केटीलाई विवाह गर्छ, त्यसरी नै तिम्रा छोराहरूले तिमीलाई विवाह गर्नेछन्। जसरी दुलहा आफ्नी दुलहीको निम्ति रमाहट गर्छ, त्यसरी नै तिम्रा परमेश्वरले तिम्रो निम्ति रमाहट गर्नुहुनेछ।”

आमाले यशैया ६५:१७-१९ पढिन्, “हेर, म नयाँ आकाश र नयाँ पृथ्वी सृष्टि गर्नेछु। अघिअघिका कुराहरूको सम्झना हुनेछैन, न त ती मनमा आउनेछन्। तर मैले सृष्टि गर्ने कुरामा सदासर्वदा आन्नद गर र हर्ष मनाओ। किनकि म यरूशलेमलाई हर्षदायक र त्यसका मानिसहरूलाई आनन्ददायक तुल्याउनेछु। म यरूशलेमदेखि हर्षित हुनेछु, र मेरो प्रजामा खुशी हुनेछु, र त्यहाँ रुवाइ र कराइको आवाज फेरि कहिल्यै सुनिनेछैन।”

“अब मोहन, प्रकाश २१:६-२७ पढ। परमेश्वरको सहर नयाँ यरूशलेमको बारेमा के भन्यो।”

मोहनले पढ्यो, “उहाँले मलाई भन्नुभयो,” “अब सिद्धियो। म अल्फा र ओमेगा हुँ, आदि र अन्त्य म नै हुँ। तिर्खाउनेहरूलाई जीवनका पानीको फुहाराबाट म सितैमा दिनेछु। जसले विजय प्राप्त गर्छ त्यसले यो उत्तराधिकार पाउनेछ, र म त्यसका परमेश्वर हुनेछु, र त्योचाहिँ मेरो छोरो हुनेछ। तर डरपोकहरू, अविश्वासीहरू, घिनलाग्दा भएकाहरू, हत्याराहरू, व्यभिचारीहरू, जादूगरहरू, मूर्तिपूजकहरू र झूटा बोल्नेहरू सबैको हिस्सा आगो र गन्धक दन्कने कुण्डमा हुनेछ। यो दोस्रो मृत्यु हो। तब ती सात अन्तिम विपत्तिले भरिएका सात कचौरा हुने सात स्वर्गदूतहरूमध्ये एक जना आएर मलाई यसो भने, ‘आऊ, म तिमीलाई थुमाकी पत्नी, उहाँकी दुलही देखाउनेछु।’ तिनले मलाई पवित्र आत्मामा एउटा ठूलो र उच्च पर्वतमा लगे, र परमेश्वरबाट स्वर्गदेखि तलतिर झरिरहेको पवित्र सहर यरूशलेम मलाई देखाए। त्यसमा परमेश्वरको महिमा थियो, र त्यसको चमक बहुमूल्य रत्नहरू तथा बिल्लौर स्फटिकजस्तो चहकिलो थियो। त्यसको वरिपरि ठूलो र अल्गो पर्खाल थियो, र त्यसमा बाह्र ढोका थिए। ढोकाहरूमा बाह्र स्वर्गदूत थिए। ती ढोकाहरूमा इस्राएलका बाह्रै कुलका नाउँ लेखिएका थिए। पूर्वमा तीन ढोकाहरू, उत्तरमा तीन, दक्षिणमा तीन र पश्चिममा तीन ढोकाहरू थिए। सहरको पर्खालका बाह्र जग थिए। तीमाथि थुमाका बाह्रै प्रेरितहरूका बाह्र नाउँ लेखिएका

किन्न भनेर मोहनले सोध्यो

थिए। सहर र त्यसका ढोकाहरू र पर्खाल नाजलाई मसँग बोल्नेसँग एउटा सुनको नाप्ने टाँगो थियो। त्यो सहर वर्गाकार थियो। त्यसको चौडाइ र लमाइ समान थियो। तिनले त्यस टाँगोले नाप्दा त्यो सहर दुई हजार चार सय किलोमिटर थियो। त्यसको लमाइ, चौडाइ र उचाइ बराबर थियो। स्वर्गदूतले त्यसको पर्खाल पनि नापे, र मानिसले चलाएको नापअनुसार त्यो पैसट्टी मिटर थियो। त्यो पर्खाल बिल्लौरले बनेको थियो, र सहरचाहिँ निखुर सुनले बनेको थियो र सफा काँचजस्तै त्यो चम्कन्थ्यो। पर्खालका जगहरू अनेक किसिमका बहुमूल्य रत्नहरूले जडिएका थिए। पहिलो जग बिल्लौरको, दोस्रो नीर, तेस्रो हरित रत्न, चौथो पन्ना, पाँचौँ आनिक्स, छैटौँ लालमणि, सातौँ पीतमणि, आठौँ बेरूज, नवौँ पुष्पराज, दशौँ लसुने, एघारौँ नीलमणि र बाह्रौँ, कटेलाको थियो। ती बाह्र ढोकाचाहिँ बाह्र मोतीका थिए। प्रत्येक ढोका मोतीको थियो। त्यस सहरको सडक चहकिलो शीशाजस्तै निखुर सुनको थियो। मैले त्यस सहरमा कुनै मन्दिर देखिनँ, किनकि त्यहाँको मन्दिर स्वयम् परमेश्वर सर्वशक्तिमान् र थुमा नै हुनुहुन्छ। त्यो सहर उज्यालो गराउन सूर्य र चन्द्रमाको खाँचो छैन, किनभने परमेश्वरको महिमा नै त्यसको उज्यालो हो। त्यहाँको बत्तीचाहिँ थुमा आफै हुनुहुन्छ। त्यहाँकै उज्यालोमा जाति-जातिहरू हिँड्दुल गर्नेछन्। पृथ्वीका राजाहरूले आफ्ना वैभव त्यसमा ल्याउनेछन्। दिनमा त्यसका ढोकाहरू कुनै किसिमले बन्द हुनेछैनन्, र त्यहाँ रात नै हुनेछैन। तिनीहरूले जाति-जातिहरूका वैभव र सम्मान त्यसभित्र ल्याउनेछन्। तर थुमाका जीवनको पुस्तकमा नाउँ लेखिएकाहरूबाहेक कुनै अशुद्ध कुरा, घृणित काम गर्ने र झूट बोल्ने कुनै किसिमले पनि त्यसभित्र पस्नेछैन।”

“जगतका अरू तारामण्डल, संसार र ग्रहहरूमा हामी उड्दै भ्रमण गर्नेछौँ भनेर एलेन जी ह्वाइटले भन्नुभएको छ,” आमाले भनिन्।

“उडेर जाने रे?” अचम्ममान्दै मोहनले भन्यो, “त्यो त धेरै रमाइलो कुरो हो। अरू के के पनि हामी गर्नेछौँ?”

“हामीले त्यहाँ घरहरूको निर्माण गर्नेछौँ। हामीले मनपरेको अनुसार घर बनाउने कुराको कल्पना गर त। हामी नै मनपर्ने ठाउँमा सधैं रहनेछौँ। त्यहाँ बगैँचा, फूल बिरुवा आदि हुनेछन्। हामीले नै उमारेका फलफूल र हरिया सब्जीहरू हामी खानेछौँ। हामी कहिल्यै पनि थाक्नेछैनौँ, बिरामी हुनेछैनौँ, निराश र दिक्क हुनेछैनौँ।

युद्ध समाप्त भयो !

हामीले गर्न चाहेको सबै योजना वा प्रोजेक्टहरू हामी पूरा गरि छोड्नेछौं। हामी अरू संसार र जगतहरूमा यात्रा गर्नेछौं। त्यहाँ भएका जीवहरूलाई येशूले कसरी हामीलाई उद्धार गर्नुभयो भन्ने गवाहीहरू दिन पाउनेछौं। येशू कस्तो अचम्मको हुनुहुन्छ भनेर पनि हामी तिनीहरूलाई सुनाउन पाउनेछौं। हामीले अनुभव गरेको मुक्ति जगतको कुनै पनि जीवलाई बुझ्न गाह्रो हुनेछ। प्रकृति र नयाँ नयाँ कुराहरू हामी सिक्दै जानेछौं।

“खास गरेर भन्ने हो भने,” आमाले भनिन्, “नयाँ पृथ्वीमा जीवन कस्तो हुनेछ त्यो हामीले अहिले कल्पना पनि गर्न सक्दैनौं। हामीले सोचेको भन्दा धेरै उत्तम हुनेछ। परमेश्वरको नयाँ पृथ्वीमा सबै थोक ठिक, राम्रो र असल हुँदै बढ्नेछ। त्यहाँ शान्ति, मेलमिलाप, प्रेम, ज्ञान, खुशी, आनन्द हुनेछ एक आपसलाई सरसम्मान वा आदर गर्नेछौं। हामी खुशी र आनन्दमा झन झन अघि बढ्नेछौं।”

“अब परमेश्वर र शैतानको बीचमा भएको द्वन्द्व वा युद्ध समाप्त हुनेछ। युद्ध, झगडा आदि हुनेछैन। परमेश्वरले युद्ध जितिसक्नुभएको हुन्छ। सबै कुरो व्यवस्थित हुनेछ। परमेश्वर प्रेम हुनुहुन्छ भनेर प्रमाणित भएको हामी सबैले थाहा पाउनेछौं।”

“संसारको कुनै कथाभन्दा त्यो त धेरै उत्तम र रमाइलो कथा हो। मलाई खुशी लाग्छ त्यो त सत्य कथा हो,” मोहनले भन्यो। “यसले मेरो धेरै प्रश्नहरूको जवाफ दिएको छ।”

“तिमीसँग अरू प्रश्नहरू हुनेछन् होला,” आमाले भनिन्, “र तिम्रा सबै प्रश्नहरूका जवाफहरू म दिन सकिदिनँ।”

“तर कुनै दिन येशूले दिनुहुनेछ,” मोहनले भन्यो। “र उहाँसँग प्रश्नहरू गर्न म उहाँसँग हुनेछु।”